

Giới thiệu Không Thể Làm Ngo!!! (Tfboys Verson)

Không Thể Làm Ngo!!! (Tfboys Verson) hứa hẹn mang đến cho các bạn nhiều thú vị. Câu chuyện không có trong cổ tích, không có ở hiện tại hay bất cứ trong tiểu thuyết nào mà chính xác, câu chuyện này được bao gọn trong đầu con tác giả Dương Thiên Trúc Linh

Thuyết minh: Về một cô bé lanh lợi, thân đây là Tiểu Thư danh giá của tập đoàn Dương Thiên (Hoặc Thiên Dương), nhưng lại bị đẩy sang trốn Trùng Khánh quê mùa vì tính ăn chơi quậy vô bờ bến, không những thế còn phải đính hôn trước với cái tên chủ của nhà cô phải ở nhờ, chuyện gì sẽ ra sao? Hai người có hợp nhau không? Sẽ có những sóng gió gì? Tình anh em TFBOYS có còn vững khi cô bước chân vào cuộc đời của họ không? Truyện mang chất hài hước, dí dỏm pha chút tình nghịch, lãng mạn và trinh thám. Mời các bạn đón xem ...

Mình biết khi đọc truyện này có vài bạn sẽ ghen tị hoặc gào gào với nữ chính trong truyện, nhưng đừng suy nghĩ vậy, thay vì đó bạn hãy nhập mình vào nữ nhân vật đó và phiêu lưu vào những tình huống thần bí, biết đâu bạn sẽ cảm nhận được có gì đó thú vị trong truyện tình yêu này nhé. Ngoài ra, nếu bạn vẫn chưa thỏa lòng thì có thể đến với Cô Nàng Cá Tính để tiếp tục chinh phục thêm nhiều truyện teen mới nhất.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Di Cư!

Giới thiệu nhân vật:- Thiên Tuyết Di: 18/06/2000 , là 1 cô bé nghịch ngợm, thích những thứ mới mẻ, tò mò, là Tiểu Thư duy nhất của tập đoàn Dương Thiên, ngoại hình rất chi là bắt mắt, tính cách thì còn tùy, đối xử tốt với những người coi trọng mình, còn lại thì coi như là rác rưởi

- Vương Tuấn Khải: 21/09/1999, thủ lĩnh TFBOYS, ngoại hình thì khỏi nói, hoàn mỹ từ trên xuống dưới, sở hữu giọng nói ấm áp
- Vương Nguyên: 08/11/2000 , tính cách đáng yêu, hoạt bát, có tài ăn nói, thành viên TFBOYS
- Dịch Dương Thiên Ti: 28/11/2000, em út TFBOYS, giỏi vũ đạo, có nhiều tài lẻ, trầm lặng

VÀO TRUYỆN

Các bạn tưởng Tuyết Di là một cô bé ngây thơ trong sáng sao??? Nằm mơ đi!!!

- Vâng! Con đang trên máy bay! Vâng! Con hứa sẽ ngoan! - Di Di ngồi yên vị trên máy bay, nghe điện thoại của ba cô

Nghe xong, cô tắt máy, miệng lầm bầm:" Cái gì mà cuộc sống tốt đẹp hơn chứ? Rõ ràng là muốn đẩy mình đi cho rảnh nợ thì có!!!"

Chuyện nói ra khá dài dòng, cô vốn là tiểu thư của tập đoàn lớn nhất Trung Quốc, thế mà lại bị đẩy sang chốn quê mùa Trùng Khánh, không phải là phân biệt đối xử hay sao, cô vốn là đứa trẻ ngoan mà, chỉ gây phiền phức chút thôi: Đốt sở cảnh sát, phá 1 số tài liệu quan trọng của ba mẹ, chọc các nhân viên trong công ty bằng cách làm kẹt than máy, cúp cầu giao cả công ty,...(Đừng là ngoan=.=)

- Ai xuống sân bay Trùng Khánh vui lòng chuẩn bị hành lý - Tiếng nhân viên thông báo

- Tới rồi đây à??? - cô thở dài, đợi cho máy bay hạ cánh rồi xuống sân bay

- Hừm! Nơi này cũng được đây!!! Còn hơn phải ở với ông bố ghê kia!!! - cô thì thầm, vươn vai 1 cái rồi đến quán cà phê gần đó

...

- Cho tôi ly ca cao là được - Di Di dặn phục vụ rồi lấy điện thoại ra bấm số

- Này! Anh ở đâu?

- Tôi đang ở nhà - tiếng bên đầu dây kia nói

- Thế tôi ở đâu?

- Đương nhiên là nhà tôi

- CÁI GÌ???

- Này! Tôi đang bận! Tự bắt taxi về đi

- Hừm!!! Này anh...- Di Di đang nói giữa chừng thì điện thoại bên kia đã đổ

Cô tức sôi máu với cái tên này mà!!! Kỳ này chưa cho hắn biết sự lợi hại của cô là chưa chưa rồi! Đường đường là 1 tiểu thư sao có thể ???

.

.

.

- Căn nhà này ư? Tạm được.- Cô nhìn xung quanh căn biệt thự, đánh giá tiêu chuẩn

- Này! Nhóc là ... - Tiểu Khải xách bọc đồ ăn vừa mới mua về, nhìn chăm chăm Di Di

- Nhóc con khỉ, tôi nói cho anh biết, chức của tôi lớn hơn anh nhiều đấy, xưng hô cho cẩn thận - cô dõ giọng hàm hồ

- Hừm! Vậy bạn đứng đây có chuyện gì vậy? - Tiểu Khải giảm giọng, cố hết sức nhẫn nại - Bạn có quen với chủ nhà này àh???

- Làm ơn đi! Cái tên này à? Hừ! Rõ ràng là tôi không quen không biết hắn thế mà lại ba mẹ tôi tổng sang đây, tôi chắc chắn người này rất xấu xí, tính cách độc ác lắm đấy - cô hất mặt lên, chửi không còn gì gọi là giữ thể diện cho tên chủ nhà

- Vậy nói, cho bạn biết, mình là chủ nhà này đấy - Tiểu Khải nhướn mày, mở cửa cho cô vào - tốt nhất là nên nghe lời tôi, không thì chỉ có nước ra ngoài đường ở

Cô đơ mặt, cái quái gì đang diễn ra thế này???

Di Di vào nhà, nhìn xung quanh, cảm thấy ngôi nhà này đúng là rất mát mẻ, sang trọng. Nhưng điều quan trọng bây giờ là cô phải tôn trọng tên này nếu không thì chỉ có nước chết ...

- Nhóc mấy tuổi? - Tiểu KHải hỏi

- 15 tuổi

- Ừm. Vậy gọi tôi là anh, tôi 16

Tiếng nói như sét đánh ngang tai nó, cái gì, lớn hơn 1 tuổi thì sao nó dám to tiếng đây???

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ở Chung Với Vương Tuấn Khải?!

Tiểu Khải chỉ cho Di Di phòng lên cất đồ, phòng cô cạnh phòng cậu, trước cửa còn được trang trí một chiếc chuông gió, nhìn khá bắt mắt, cô bước vào phòng, nhìn xung quanh. Nói chung là cũng sang trọng, chiếc phòng được phủ lên một màu xanh dương, nhìn thôi cũng đã thấy thích. Cô cất đồ đạc vào tủ đồ, sau đó bước đến bàn học, để chiếc laptop của mình lên, còn ipad với iphone thì quăng trên giường, không thèm ngó tới. Cô lên weibo, xem 1 số tin tức cần thiết, chủ yếu là xem các thánh nỏ đăng hình- Tuyết Di, xuống ăn cơm nào - Tiểu Khải hết vọng lên

- Xem ra còn biết nấu cơm cho bà ăn đấy, đổi chết đi được - cô nhếch môi, bước xuống phòng bếp, không quên cầm theo điện thoại

Dưới nhà, Tiểu Khải loay hoay dọn cơm ra, cô thấy mình có chút đói xừ nên muốn giúp cậu, cô dọn chén đĩa ra, kéo ghế thẳng hàng

Hai người ngồi ăn cơm, chả nói với nhau tiếng nào, thỉnh thoảng cậu chỉ liếc nhìn cô

- Em tên gì? - cậu hỏi, mắt vẫn dán vào điện thoại chơi game

- Tuyết Di, gọi tôi là Di Di được rồi, còn anh?

- Anh tên Tuấn Khải - anh nở nụ cười làm cô có chút ngại, hai bên má đỏ bừng

Nhìn kỹ thì cậu cũng khá soái đó chứ, nhưng có điều đã là kẻ thù thì cô sẽ không nể tình đâu

- Sao em lại chuyển đến đây? - Tiểu Khải hỏi - thích àh?

- Cái gì? - cô đứng phắt dậy đập bàn - Không có vụ đó đâu nhé, đừng có mơ tưởng hảo huyền, tôi nói cho anh biết, không phải vì anh nịnh nọt ba mẹ tôi thì tôi sẽ không qua đâu

- Sao? - Tiểu Khải không hiểu chuyện - tôi nịnh nọt gì ai chứ??? Rõ ràng là em năng nỉ ba mẹ tôi, nói đòi sống chung với thần tượng gì đó thì tôi mới đồng ý thôi, lần này phải nói là em không tôn trọng chút nào? Xin lỗi đi

- Hử!!! Ai thêm xin lỗi anh! Tôi nói cho anh biết! Tôi ghét nhất là hai loại! một là xin lỗi, hai là cầu xin. Biểu tôi xin lỗi ư? Nằm ơ giữa ban ngày! - cô cũng không phải dạng vừa, cãi lại

- Này! Ăn nói thế hả! Có tin tôi gọi ba mẹ em không? - Cậu đe dọa

- Thích thì cứ gọi, tôi không cấm, dù gì tôi cũng đang muốn xác thực kết quả đây - cô rút điện thoại ra, bấm số mẹ mình

- Gì vậy Tiểu Di? - mẹ cô ân cần hỏi

- Mẹ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cái tên nhà họ Vương này lại nói rằng con cầu xin qua ở chung với hấn??? - cô hậm hực nói, cảm xúc đang rất kiềm chế

- Àh! Cô Vương chưa nói gì với Tiểu Khải sao???

- Vậy àh??? Để con điện - cô nói rồi đập máy, không để cho mẹ cô nói tiếp - anh gọi mẹ anh đi rồi biết

- Được thôi, để coi ai đúng ai sai? - Tiểu Khải liếc Di Di, gọi mẹ anh - Mẹ, rốt cuộc con bé ở chung với con là thế nào?

- Àh! Mẹ ... -Vương mama lắp bắp như sợ lộ tẩy việc gì đó - bây giờ mẹ bận rồi, có gì gặp con sau

- Mẹ, mẹ, mẹ - Tiểu Khải cũng không hiểu cái quái gì đang diễn ra, mẹ cậu cúp máy rồi

- Vậy giờ tính sao? - cô giương mặt lên nói, nắm chắc phần thắng trên tay

- Đợi mẹ tôi gọi lại vậy? - Tiểu Khải thờ dãi

Hai người đầu biết thực ra hai gia đình này đã sắp đặt những gì? Họ chính là muốn ghép cô và cậu thành một cặp đôi, nhưng sợ không phù hợp nên đành phải cho ở chung tự thích nghi vậy!

- Muộn rồi! Đi ngủ đi. Mai đi học nữa. Tôi nhập hồ sơ cho rồi đấy.- anh nhìn Di Di

- Ừm - cô cũng ngừng cuộc tranh cãi vậy, tốt nhất là không nên để lại ấn tượng xấu cho người khác

Hai người phòng ai nấy về, cô về phòng, chán chọc ngủ không được, chỉ cảm nhắm mắt lại là lại nhớ đến bóng hình, khuôn mặt của Tiểu Khải, cô vỗ mặt, tự nhủ:

- Mà làm gì thế Tuyết Di? Chấn lẽ có tình cảm với hấn? Không được, mình không được

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hello! Bạn Cùng Bàn!

Mới chuyển đến mà thù tục đã nhập nhanh như chớp. Hôm nay Di Di phải đi học, không phải như bao người khác, lười học, chán học mà ngược lại, học là thú vui của cô. Khi còn ở trường cũ, Di Di được xưng danh là nữ vương, học cũng giỏi mà quậy cũng giỏi, hs nào, kể cả trên dưới đều kính nể, nhường nhịn, cổ lầy lòng cô hết mực

Cô đến trường với bộ đồng phục khá bắt mắt, chiếc cặp màu xám với đôi giày ba-ta trắng tinh, cột tóc gọn gàng. TRường mà cô học tên Cao Trung, căn trường nhìn cũng tạm ổn đối với cô. Di Di vào phòng hiệu trưởng, lấy thẻ học sinh rồi theo cô giáo chủ nhiệm về lớp 10A

- Các em, im lặng, có học sinh mới - cô giáo gõ bàn

- Ai thế nhỉ? - 1 hs nói

- Vào đi

Cô cứ nhiên bước vào

- Xin chào, tớ là Tuyết Di, mong các bạn giúp đỡ

- WA! Xin quá đi

- Ngưỡng mộ quá

- Bạn ở đâu chuyển tới vậy?

RẦM!!! - cô giáo đập bàn - im lặng coi nào, có đám học sinh mà như chợ cá vậy

- Em ngồi chỗ nào thưa cô? - Di Di nhẹ nhàng hỏi

- Ừm, chỗ nào cũng được - cô giáo cười hiền hậu

- Dạ, vậy bàn cuối - cô đảo mắt xung quanh lớp, thấy bàn cuối còn trống nên xuống ngồi

Hàng nghìn con mắt hình viên đạn chĩa vào cô, ai ai cũng cảm thấy ghen tị

"Gi thế nhỉ? Chỗ này đặc biệt lắm sao?" - Di Di nghĩ thầm

Bạch! Bạch! Bạch! - tiếng chạy hót hải của ai đó vang ngoài hành lang, chốc chốc đã ngừng lại

- Thưa cô em đến trễ - Vương Nguyên đứng trước cửa lớp, thở hì hộc

- Sao đến trễ vậy? Vào lớp đi - cô giáo khó chịu

Di Di không để ý làm gì, cô đang chăm chú xem cuốn sách Ngữ Văn thì

- Bạn là ai vậy? Học sinh mới ah? - 1 giọng nói vang lên làm cô giật mình

Cô ngẩng đầu lên - Thì ra chỗ này thuộc quyền sở hữu của cậu? Mà không sao, ngồi chung đi, tớ hết chỗ rồi - Cô kéo 1 cái ghế mới tới cho Vương Nguyên

- Cảm ơn - Vương Nguyên ngồi xuống nhưng vẫn không rời mắt khỏi Di Di

- Đừng nhìn nữa, tớ thấy khó chịu đấy - Cô nói nhỏ

- À ... à ... mà cậu tên gì nhỉ? - Vương Nguyên ngại ngùng, quay mặt đi chỗ khác

- Tuyết Di, còn bạn?

- Mình tên Vương Nguyên, hân hạnh - Vương Nguyên cười

- Ừm - cô nói

Cả lớp hết tiết này đến tiết nọ, trong lòng Di Di sớm đã cảm thấy chán, còn trong đầu Vương Nguyên thì cứ hiện lên khuôn mặt của Di Di làm cậu không tài nào tập trung nổi

"Mày bị sao vậy? Áo trắng àh?" - Vương Nguyên lấy tay đập mạnh vào đầu làm cả lớp dần chú ý

Di Di đưa chai dầu trong cặp cho cậu

- Chóng mặt à? Cái này sẽ làm cậu đỡ hơn đấy - Cô cười

Mặt Vương Nguyên bây giờ đỏ như trái cà chua, vội vàng lấy chai dầu rồi quay mặt chỗ khác

.
. .
.

Tối giờ giải lao. hai người cùng nhau xuống căn tin, Di Di mãi mê đùa với Vương Nguyên, chạy loạn xạ không để ý xung quanh nên đụng phải một anh lớp 11

- Em xin lỗi, em xin lỗi - cô cúi đầu lia lịa

- Hừm? Hội trưởng hội hs - Vương Nguyên ngạc nhiên

- Nhóc to gan nhì? Lên phòng hội học sinh cho tôi - Đoàn Ngọc Quý* liếc cô, nói 1 câu lạnh lùng sòng lưng những người xung quanh

* Đoàn Ngọc Quý: 05/03/1999, hội trưởng hội hs, bạn thân của Vương Tuấn Khải

- Cái gì? - cô không kiểm chế được, tại sao mới đụng 1 cái lại phải lên cái phòng chó chết đó coi chứ

Di Di bước đến, xách cổ Tiểu Quý lên, đe dọa. Mọi người xung quanh tái mặt, Vương Nguyên lo sợ cô sẽ không được yên với cái tên này đâu

- BÂY GIỜ!!!! LÀM ƠN!!!! HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH!!!! CHO TÔI BIẾT LÝ DO VÌ SAO TÔI LẠI PHẢI LÊN PHÒNG HỘI HỌC SINH UỐNG NƯỚC TRÀ VẬY??? - cô mạnh bạo hét vào mặt cái tên hội trưởng kia

- Bạo lực học đường, nhóc vừa nắm cổ áo tôi đấy - Ngọc Quý cười nham hiểm

- Cái Gì??? - mặt cô ngầy ra, dần hiểu được việc ngu ngốc mà mình đang làm

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Version*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị Phạt

- Này, cứ ngồi ôm cái máy tính thế hả thằng cha kia? Mau xử lý nhanh để bà này còn về lớp - Tuyết Di tức giận đá bàn ghế xung quanh Ngọc Quý vẫn ngang nhiên ngồi soạn một số tài liệu trên máy tính

- Chuyện gì vậy Tiểu Quý, ai gây sự nữa à? - Tiểu Khải bước vào

- Là anh à? Sao oan gia ngõ hẹp quá vậy? Mà thôi, không rên nữa, mau xử lý cái thằng hội trưởng nhanh bà này về - Cô tiếp tục nói lia lịa không ngừng

- Sao con nhóc đó lại lên đây? - Tiểu Khải chỉ cô rồi quay sang Ngọc Quý

- Tội bạo lực học đường - Ngọc Quý thản nhiên nói

- Này, đừng biện cố nhá? Tiểu thư này vô tội, có sao bị người thấp kém như người bắt lên đây nên mới phải hành xử thế.

- Vậy sao? Chiều nay trực nhật quét hết sân trường cho tôi - Ngọc Quý nói

- CÁI GÌ??? - Cô hét - đừng tưởng được cái chức là ngoan nhé? Anh có vừa phải không vậy? - cô quay mặt sang Tiểu Khải - Tuấn Khải này, thằng nào con nào đại mà bầu tên này làm Hội trưởng thế hả?

- Chức của tôi là do cả trường bầu đấy - Ngọc Quý nhướn mày - Bây giờ nhóc muốn trực nhật hay bị đình trị 1 tháng?

"HẢ? Không được. Nếu bị đình chỉ thì mất mặt lắm, làm sao giờ?" - Cô suy nghĩ rồi quay sang Tiểu Khải cầu cứu

Đáp lại đó là cái lắc đầu

"Hừm, tên chết bầm, thấy chết không cứu, đành vậy"

- Được rồi, tôi quét sân là được chứ gì? Nhưng tôi nói cho anh biết, có lần này chứ không có lần sau đâu - Cô hất mặt lên rồi về lớp

- Chưa thấy con bé nào nhu nhược như thế. Đây là lần đầu tiên có đứa dám cãi tởn đấy, đúng là không ra thể thống gì mà. Trường này tuyển học sinh kiểu gì vậy - Ngọc Quý lắc đầu

- Tiểu thư của dòng họ Thiên Dương đấy, thành tích học khá tốt mà mỗi tội quậy vô bờ bến

.

.

.

- Về rồi à? Sao rồi? - Vương Nguyên thấy cô về lớp thì hỏi thăm

- Còn nói? - cô ngồi xuống - tôi xem bị anh ta làm cho tức chết đây này, vì không muốn đình chỉ học nên tôi mới nhận cái trách nhiệm vô cùng quan trọng, quét sân trường đây

- Ồ - Vương Nguyên ồ một tiếng

...

Cuối tiết, Di Di phải ở lại, cầm cây chổi mà thấy nặng nề như sắt thép

- Tôi khinh, tôi khinh. Ý chúc cao thì ngon à?

- Để tôi phụ - Vương Nguyên cười, lấy một cây chổi khác quét sân cùng cô

- Cậu không về à?

- Ở lại chút cũng được

- Thời này ít có người bạn nào tốt như cậu đây - Di Di nhìn cậu

Rồi hai người bắt tay vào công việc... Một lúc sau thì cũng xong

- Ha ha, xong rồi. Đúng là kỳ tích - Cô vỗ ngực tự hào - Trước kia, tôi học trường ở Bắc Kinh sẽ không phải làm những việc dơ bẩn này đâu, đều là mấy thằng đệ làm hết đây

- Ồ, thì ra từng là trùm trường à? - Vương Nguyên lắc đầu - hử nào cậu có gan cãi lại Hội Trường

- Này, xong chưa đây, làm việc nghiêm túc đi - Đúng là vừa nhắc tào tháo tào tháo tới, Ngọc Quý đi ngang qua, hét lớn rồi về nhà

- Cái đồ ... - Di Di giận đến nóng mặt - hử, bà cho mày khỏi có đồ lao động luôn này

Nói rồi, cô vứt cái chổi đang cầm lên tới nóc trường

- Ê! Ngừng lại đi, nếu còn vứt nữa cậu sẽ phải bồi thường đây - Vương Nguyên nhắc nhở

- Tiền bạc không quan trọng, cứ trút giận đã - Cô nói rồi giật cái chổi của cậu, bẻ đôi ra, vứt chính giữa sân trường rồi kéo cậu về

Vương Nguyên đành phải âm thầm hối lỗi với cây chổi vô tội kia vậy

" Xin lỗi mày, ngày mai tao sẽ kiếm cho mày chỗ yên nghỉ tốt đẹp"

Trên đường về, cô có ghé qua gian hàng bán đồ ăn vặt, mua cả đồng thứ đãi Vương Nguyên

- Đền bù cũng như trả công cậu, cảm ơn vì đã giúp tớ - Cô cười tỏa nắng

- Ừm - Vương Nguyên nhìn

...

Hai người ăn cho tới khi chán rồi tạm biệt nhau ra về

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vương Nguyên! Cậu Quen Hả?

* Xin lỗi mấy bạn bình luận bên facebook vì mik không trả lời được do không có nik facebook vì không có số điện thoại, tiện thể bạn nào rảnh thì lập dùng mình mik face nha, cảm ơn các bạn*

Di Di vừa về tới nhà thì

- Di Di, xuống phụ anh đi, hôm nay có khách đấy - Tiểu Khải nói vọng lên
- Ừ, đợi chút - cô nói rồi chạy lên phòng thay đồ rồi lại chạy xuống bếp
- Khách nào vậy? - Cô hỏi
- Bạn anh thôi - Tiểu Khải cười
- Mấy người?
- Ba người
- Trai gái?
- Hai trai một gái
- Ừm

Cuộc trò chuyện kết thúc, hai người lui húi chuẩn bị thức ăn để đón khách

.

.

.

Kính Coong!!!

- Có người kia, anh ra mở cửa đi - Cô liếc Tiểu Khải
- Ừm - anh chạy ra mở cửa
- Tiểu Khải, lâu rồi mới gặp - Na Na cười
- Ừm, chào mấy em - Tiểu Khải gật đầu

Rồi bốn người cùng vào nhà, ngồi trò chuyện một lúc

- Đây mấy bạn khách à, xuống phụ đi chứ, đợi dăng lên tới mở cho ăn à? - Cô rên
- Ai vậy? Nhà anh có khách à? - Na Na giật mình
- Giọng này quen quen - Vương Nguyên thì thầm
- Quen sao? Xuống là biết thôi mà - Thiên Tỉ chạy cái vèo xuống bếp

Di Di vừa chạy lên, tốc độ kinh hoàng không thể dừng lại nên

Rầm!!! - Hai người té xuống đất, khuôn mặt rất chi là biểu cảm

- Không sao chứ? - Tiểu Khải chạy xuống
- Cô là ai vậy? - Na Na nhìn xéo Di Di
- Tôi là ai không quan trọng, mấy người rảnh quá nhỉ, người ta làm trong này muốn đứt cả tay thế mà ngoài đó ngồi nói chuyện. Hừ! Tôi là tiểu thư chứ không phải ôsin đâu - Cô hất mặt lên, đẩy Na Na ra rồi lên lầu
- Con nhỏ nào vậy chứ? - Na Na khinh
- Không phải tiểu thư nhà họ Thiên Dương sao? Sao lại ở đây được nhỉ? - Thiên Tỉ đứng ngây ra

- Em biết à? - Tiểu Khải hỏi

- Bạn thân từ hồi tiểu học còn gì

- Thôi, chúng ta ăn tối đi, con bé nó đói một lúc thì cũng tự xuống kiếm đồ ăn thôi - Tiểu Khải cùng mọi người dọn đồ ăn ra, chẳng ai còn nhớ tới Di Di nữa

.

.

.

Trên phòng, Di Di nằm trên giường

- Kì này không yên rồi, chẳng lẽ phải chịu cảnh này suốt đời sao? Vương Tuấn Khải! Đợi đó! Tôi sẽ bắt anh phải trả lại những gì tôi làm hôm nay! - Cô lăm bằm rồi vào weibo một lát

- Ủa? Không phải Vương Nguyên sao? - Cô thấy lời mời kết bạn nên đồng ý, vào xem ảnh của Vương Nguyên một lát - Thì ra cũng nằm trong TFBOYS, chắc là có quen Thiên Tỉ rồi, không biết bây giờ cậu ấy sao rồi nhỉ? Thằng bạn thân chí cốt thế mà không nhớ sao được.

Cô đâu biết cái thằng bạn thân ấy đang ngay dưới phòng khách

- Wa!!! Ngoan quá đi, Khải Ca nè, anh có tài ăn nấu thiệt nha, em nấu cũng không bằng đâu - Na Na nói, giọng ngọt thấy ón cả người

TFBOYS vốn đều không ưa cô ta, chỉ vì làm bên ngành điện ảnh nên mới phải cư xử thế. Có vậy mà làm như thân thiết từ kiếp trước, đúng là bộ người hai mặt

Được một lúc thì bốn người rủ nhau đi chơi. Tiểu Khải định rủ Di Di nhưng bị Na Na cản lại

- Cô cũng nhiều chuyện thật đấy, rủ Di Di đi thì có chết ai đâu - Vương Nguyên liếc - Tiểu Khải, đề em lên kêu cô ấy

Rồi Vương Nguyên cấp tốc chạy lên lầu, Na Na liếc Nguyên bằng ánh mắt đầy sát thép

Cốc Cốc Cốc!!!

- Này cái tên kia! Bà mày đang ngủ kêu dậy làm gì thế? Chán sống hả?

- ... - Vương Nguyên giật mình - Bạn Tuyết Di, thằng bạn mới của bạn đây, không phải Tiểu Khải thối tha kia đâu

Cậu nhìn ngó xung quanh, sợ rằng nếu Tiểu Khải mà nghe thấy thì đời cậu coi như tàn

- Hử? - Cô đứng phốc dậy, chạy ra mở cửa - Vương Nguyên hả? Sao cậu biết nhà tớ thế?

- Hừm, khách nhà cậu là tớ đây - Vương Nguyên nghiêm túc

- ... - cô cầm nín luôn - MÀ có chuyện gì không?

- Đi chơi chứ sao? Mau thay đồ đi - Vương Nguyên đẩy cô vào phòng - cho cậu 5 phút đấy

... 5 phút sau ...

- Ra rồi.... - Vương Nguyên chưa nói hết câu, thấy cô đi ra đã thất vọng tràn trề rồi

Di Di mặc chiếc áo cộc tay màu xám, chiếc quần jeans, đội mũ ngược nhìn chả khác nào giang hồ xuất bến

- Cậu giỡn tớ àh? - Vương Nguyên lôi cô vào phòng, lục tung tủ đồ lên như tìm kiếm gì đó

- Như thế này sao đâu nhỉ? - cô thắc mắc

- Đây rồi - Vương Nguyên mừng rỡ, lôi chiếc váy ren màu trắng ra, nhìn khá bắt mắt

- Không bao giờ - Nhưng đối với Di Di là ác mộng

Năm ngoái, chính mẹ cô đã mua thứ đó, cứ khung khung bảo là đẹp, vì không muốn mẹ buồn nên mới mua nhưng không mặc

- Đi mà, tớ nắn nỉ cậu, coi như là tớ quỳ lạy, van xin cậu - Vương Nguyên nắn nỉ

- Thôi được rồi, tớ mà mặc thì cậu đừng chê đấy - Cô cũng bó tay cái giọng nói trẻ con này, đành phải mặc vậy
- WA!!! Hào đẹp a~~~~!!! - Vương Nguyên sáng mắt khi thấy Di Di bước từ trong phòng ra, trong cô chả khác nào thiên thần
- Hơ! Tớ có thấy đẹp gì đâu.

Rồi hai người cấp tốc chạy xuống lầu, đã thấy xe ô tô đợi sẵn

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Buổi Tối Tệ Hại!

Vương Nguyên mừng hóm vì biết rằng Na Na có chuyện nên không đi được, mọi người ngồi trên chiếc ô tô sang trọng, không khí trầm lắng đến đáng sợ Di Di ngồi cầm đầu trên điện thoại, mịt mù, nhập tâm trong chữ GAME

- Đây! Nhìn điện thoại lúc đi xe coi chừng hư mất đấy - Tiểu Khải nhắc nhở
- Rồi rồi ông nội - Cô đùa nhưng vẫn tiếp tục chơi
- Cậu không thể ngừng được sao?
- Đương nhiên là không, đang tới đoạn gay gắt, mà sao giọng cậu giống Thiên Thiên thế Vương Nguyên? - cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của cậu làm giật mình - cậu từ đâu chui ra vậy?
- Chứ lúc này người đứng cậu cậu không để ý là ai à? Đúng là cái tật đánh miết không bỏ - Thiên Ti hất mặt
- Ồ? Cậu rõ ràng là bên Bắc Kinh, cơ sao tớ phải để ý có Thiên Thiên thứ 2 bên này cơ chứ - cô nhướn mày - vụ bên đó thế nào rồi?
- Ổn cả, tôi giao cho Ray quản lý rồi
- Ừm
- Đây, hai người nói chuyện gì thế? - Vương Nguyên nheo mắt
- Không có gì, mà chúng ta đi đâu vậy? - Cô hỏi
- Công viên nước - Tiểu Khải cười

.

.

.

Dưới bồn nước trong xanh kia, mọi thứ phủ lên ánh hào quang, tuyệt tựa thiên đường. Phải nói là cái công viên đúng là đẹp hết chỗ tả, cơ mà chả có thứ gì chơi, đến đây chỉ toàn nước với nước

- Đây, thế thôi à? Như thế này cũng gọi là công viên sao? Đúng là cái phố quê mùa - Cô xụ mặt
- Thông cảm đi, mặc dù có nhiều nơi đẹp nhưng nếu đến đó thì TFBOYS sẽ là cái trung tâm đấy - Tiểu Khải liếc
- Vậy sao? - cô nhếch môi - vậy thôi tôi về trước, cứ ở lại mà tận hưởng cái phong cảnh chán ngắt này đi
- Ê, thôi được rồi, tớ sẽ dẫn cậu xuống hang động bí mật, thấy thế nào? - Vương Nguyên kéo Di Di lại
- Thật á? - Di Di sáng mắt - vậy đi thôi!

Xem ra cô còn hơn hờ hơn người ta

...

- WA!!! Cũng có nơi này này sao? Huyền bí quá đi mất - Cô ngưỡng mộ

- Tớ với Khải Ca đã tìm ra nơi này đây, đúng không? - Vương Nguyênc nhìn Tiểu Khải

- Hả?... Ừ - Tiểu Khải không tâm trung cho lắm, vật cản đường của cậu bây giờ chính là nơi dơ bẩn này, cung quanh bám đầy mạng nhện bụi

Có một con gián từ đâu chui ra trong hốc, trước mặt mọi người

- AAAAAAAAAA!!!!!!! GIÁN KÌA!!!!!!! - Di Di hét lên, chạy loạn xạ

- Vặn nhỏ cái volumms lại, lỗ tai tôi sắp nổ rồi đây này - Thiên Ti nhấn mặt, cậu nhanh chóng bắt con gián quăng ra ngoài

- HÚ!!! Một nơi tầm thường, dơ bẩn như thế này mà cũng vào được sao? Đúng là tệt hại, ta khinh - Cô chửi đã miệng rồi ra đi về

TFBOYS thấy vậy nên cũng dí theo. Đi đến trước công viên, lại một con gián bò ra

- AAAAAA!!!!!!! GIÁN KÌA!!!! - Di Di hoảng hốt la lên, vấp phải cục đá làm ngã xuống bồn nước

- Không sao chứ? - Tiểu Khải kéo cô ra

- Anh nhìn tôi cảm thấy có đang bình thường không? - cô tức giận

- Cũng đáng thôi, cho chừa cái tật thích phiêu lưu - Anh thì thầm

Không may lời nói đó lại lọt vào tai Di Di

- Vương Tuấn Khải! Đừng tưởng bốn tiểu thư đây hiền là muốn nói gì thì nói nhé? Đúng là tôi chưa ra tay anh chưa sợ mà!

Cô gần như gào lên rồi đẩy Tiểu Khải rớt xuống bồn nước lúc này - Xong, hết nợ

Vương Nguyên và Thiên Thiên nhanh chóng đỡ anh dậy rồi đuổi theo cô về tới nhà

Đi trên đường phố vắng tanh, nhìn bốn người chả khác nào như hai đại thiếu gia dẫn theo hai con chuột cống dơ bẩn, hơi hám

.
. .

Về tới nhà, cô nhanh chóng chạy vụt lên lầu, tắm rửa, thay đồ, sau đó đi ngủ. Trước khi ngủ đương nhiên là không quên rửa sạch cái hồ nước chết tiệt kia

Còn TFBOYS thì cũng tắm rửa, bàn một số lịch trình của công ty rồi nghỉ sớm

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Vị Khách Oan Gia Ngõ Hẹp

Sáng hôm nay, TFBOYS phải đến công ty tập luyện để chuẩn bị cho một show lưu diễn ở Bắc Kinh- Hôm nay ở nhà ngoan nhé, anh đi một lát nữa sẽ về - Tiểu Khải dặn dò rồi cùng TFBOYS đến công ty

- HẢ? Ờ... - Di Di vẫn còn lơ mơ, mắt nhắm mắt ngủ

Khoảng 7h30 cô mới dậy, làm VSCN rồi xuống bếp

- Chà! Hôm nay có gì ăn không nhỉ? Để chuẩn bị đi học chứ? - cô ngái ngủ - mà hình như hôm nay là chủ nhật mà?

Kính Coong!!!

- Ai đấy! Đợi xít! - cô chạy ra mở cửa
- Xin chào, tôi có thể giúp ... - vừa mở cửa ra đã thấy người không mong đợi - lại là anh, sao oan gia ngõ hẹp quá vậy?
- Thì sao? Ai thèm chơi với nhóc! Tôi đến đây để làm bài tập nhóm với Tiểu Khải thôi - Ngọc Quý hất mặt lên rồi ngang nhiên bước vào
- Anh... - cô cũng bó tay, đành phải cho hắn vào vậy
- Tiểu Khải chừng nào về vậy? - Ngọc Quý hỏi
- Không biết
- Nói rõ ràng xem nào
- ... - Cô định im lặng nhưng chợt nghĩ ra gì đó - anh biết nhà thờ chứ?
- Hừm? Biết, mà chi vậy? - Ngọc Quý thắc mắc
- Lên đó mà hỏi chúa đấy, tôi không rảnh để trả lời những câu hỏi này đâu - Cô nhếch môi rồi lên lầu
- Ê ... c...cái...

.

.

.

Mở điện thoại lên, cô nhận được thông báo

- Tiểu thư, cô mau xuống nhà đi, em của cô tới rồi đó - Bà quản gia riêng của cô nhấn
- Oaa!!! Thật sao? - cô mừng rỡ chạy xuống tới nhà
- Gì mà hót hời vậy? - Ngọc Quý hỏi
- Em tôi, là em tôi đó
- Ủa? Tôi nhớ nhóc là đứa con duy nhất mà

Di Di không bận tâm, vừa mở cửa đã thấy Karry chạy vào

* Karry: Vật nuôi của Thiên Tuyết Di, là một chú chó dòng quý tộc, giống cái, màu trắng phau

- Karry, nhớ mày quá đi mất - Cô ẵm Karry lên, con chó mừng rỡ liếm mặt cô
- Tưởng nuôi con chó đó sẽ được bình yên sao?
- Ý anh là sao? - cô băn khoăn
- Nhóc nên nhớ Tiểu Khải là người ghét dơ giầy, đó là lý do cậu ta chẳng bao giờ đụng đến động vật
- Ồ!!!!!!! - cô ồ một tiếng - không sao, tôi sẽ có cách, chỉ cần anh giữ giúp tôi bí mật là được
- Việc gì tôi phải giúp? Cứ để thế cũng sẽ có chuyện hay coi thôi - anh nhếch môi tạo thành một đường cong hoàn mỹ
- Vậy sao? Tôi không nghĩ thế, anh thử không giúp đi - Cô cười nhẹ rồi thả Karry xuống

Karry chạy đến cắn chân anh một cái, sau đó còn leo lên người, đái ỉa này nọ

- AAAA!!!!
- Karry, tốt lắm. Tiếp tục đi, đừng làm chị thất vọng - Cô cười đến nỗi không thấy trời xanh là gì
- Rồi rồi, tôi không nói - Ngọc Quý cuối cùng cũng chịu thua
- Rút lui - Di Di ra lệnh, Karry lập tức quay về - Xem ra anh cũng có bản lĩnh đấy

- Di Di mở cửa - Vương Nguyên ở ngoài hét vọng vào

- Karry, lên phòng chị - cô dặn Karry rồi ra ngoài mở cửa

Bên ngoài...

- Cậu bị ngó à? Chuông có sao không bấm? Hét chi cho tốn giọng! - Thiên Ti lắc đầu

- Ồ nhĩ! Hôm nay đầu óc tớ có vấn đề thì phải? - Vương Nguyên ngo ngoác

- Thì rõ ràng là em chưa uống thuốc mà! - Tiểu Khải đùa

- Vào đi - cô chạy ra mở cửa

Bốn người bước vào đã thấy con người kia bị hành xác đến thê thảm

- Hội trưởng, anh sao vậy? - Vương Nguyên thắc mắc

- À, không có gì, bị hồ gặm thôi - Ngọc Quý cười

Vừa nghe dứt câu ba người liền quay sang Di Di đầy kinh ngạc

- Gì thế? Em không có làm - cô cười vô (số) tội

" Thật chứ? Anh không nghĩ thế?"

" Cậu thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của tớ đấy"

" Đúng là bang trưởng có khác, xem ra ban phó phải học hỏi rồi"

" Đầu phải nhóc lắm, mà là chó nhóc lắm đấy"

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Karry Đến Với Nhà Mới

Tiểu Khải và Ngọc Quý ngồi thảo luận nhóm, Di Di cùng hai người kia lên phòng mình chơi

- Aiya, Tiểu Khải có con mắt thẩm mỹ thiệt đấy - Vương Nguyên khen - chọn cho cậu cái phòng đẹp thiệt

- Đương nhiên - cô đắc ý - hần mà dám không chu đáo thì giờ này đag ngoài bụi rồi

Thiên Ti không nói gì, bước đến học bàn của Di Di, cậu thấy tấm ảnh có chụp cậu liền thắc mắc

- Cậu vẫn còn giữ bức ảnh này à?

- Ừm - cô cười - không phải lúc đó là sinh nhật cậu 6 tuổi sao, tớ phải cất cẩn thận chứ

- Hai người thân quá nhĩ? - Vương Nguyên lờm, có cảm giác như cậu đag bị cho ra ngoài lề

- Từ nhỏ rồi, tại có giao lưu bên phía công ty thôi

Mọi người đang ngồi nói chuyện vui ời là vui thì ...

- Di Di, xuống anh nói này - tiếng Tiểu Khải vọng lên

- THĂNG KIA!!! BÀ NÀY ĐANG TẮM!!! ĐỪNG CÓ LÀM PHIỀN!!! NHẢ??? - cô rướng cổ hét thật to rồi cười

- ... - phía dưới im lộn, chả ai thềm nói gì hết

- Mà cậu to gan đấy, dám đem con Karry về đây - Thiên Ti lắc đầu
- Hà? Sao cậu biết? - cô ngó người
- Nãy giờ nó liếm tay tôi
- Karry??? - Vương Nguyên không hiểu - là thứ gì vậy?
- Chó đấy - Thiên Ti lôi Karry ra ngồi vuốt ve, âu yếm nó
- Oa!!! Dễ thương quá - Vương Nguyên giựt con Karry - cho cưng tí nào!
- Hai người tốt bụng đấy, không như cái tên kia, nhiễm bệnh sợ bẩn
- Cậu xin Tiểu Khải đi, anh ấy mà phát hiện thì cậu được ăn cháo thịt băm Karry đấy - Thiên Ti nói
- Xin thế nào giờ? - cô cũng bó tay

Hai người suy nghĩ 1 hồi, nảy ra ý tưởng liền liếc Vương Nguyên

- Cái gì? Không phải định kêu đại ca làm đấy chứ? - Vương Nguyên cảnh giác
- Nguyên Nguyên à, hôm nay tự nhiên tớ thấy cậu hiểu chuyện hẳn ra, đẹp trai cũng hẳn ra, cái gì cũng tăng tốt độ hết - cô bắt đầu giờ chiều nịnh nọt - dù gì cậu cũng là anh em với Tiểu Khải hơn 5 năm, cậu xin chắc anh ấy sẽ bằng lòng thôi, nhé?
- Tuyệt đối không được, con Đô Đô nhà tớ mới đem lên công ty một ngày đã bị Tiểu Khải mắng lên mắng xuống, cậu nghĩ lần này dễ qua à? - Vương Nguyên kiên quyết không đồng ý
- Tớ nói cậu nè ... - Thiên Ti thì thầm gì đó với Vương Nguyên
- Thiệt sao? Ô kê con gà đen, đi mau lên - Vương Nguyên thay đổi tình hình trong chốc lát, vội kéo hai người xuống lầu làm Di Di không khỏi bất ngờ, rốt cuộc câu nói của Thiên Ti có ma lực gì lợi hại mà lôi kéo Vương Nguyên đến vậy???

.

.

.

- Tiểu Khải, báo cho anh tin vui, nhà anh có thêm thành viên mới đấy - Vương Nguyên cười rạng rỡ ầm Karry xuống

Tiểu Khải vừa quay lại thấy con chó liền kéo một trận lôi đình đến cho nhà họ Vương thưởng thức

- VƯƠNG NGUYÊN!!! CON CHÓ ĐẤY NA ĐẤU VỀ??? ANH ĐÃ DẶN BAO NHIÊU LẦN RỒI!!! KHÔNG CHƠI VỚI CHÓ MÈO!!! SAO EM KHÔNG NGHE LỜI??? ĐỒ ĐỒ CHƯA ĐỦ HAY SAO MÀ CÒN DẶN CÒN QUỲ NÀY VỀ??? ... blaba...
- Bình tĩnh nào, lần này phân nó ỉa là anh không phải dọn, có sẵn ôsin rồi, hơn nữa còn được miễn phí com ăn một tháng a~~~ - Vương Nguyên dụ dỗ
- Vậy thì còn được, mà ai sẽ làm, nếu là em thì không cần, anh không muốn anh com với nước mắm hay xì dầu đâu - Tiểu Khải vừa nhắc đã thấy rợn
- Đương nhiên là không rồi - Vương Nguyên cười rồi kéo Di Di qua - vị này sẽ phụ trách việc đó
- Cái gì? Sao tôi lại ... - cô bất ngờ không nói nên lời
- Không lẽ cậu muốn Karry ở ngoài đường hay sao? - Vương Nguyên ghé sát lỗ tai cô thì thầm làm cô giật bắn mình
- Ồ thì cứ vậy đi, nhưng chỉ một tháng thôi
- Ừm, chỉ một tháng - Tiểu Khải nhếch môi làm cô có chút lo sợ

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hôn Ước?!

Kể từ sau ngày nuôi Karry, Di Di phải chăm lo mọi việc trong nhà. Xem ra tình hình đã thay đổi rồi, trù trừ ngày xưa giờ đã không còn nữa. Tiểu Khải thì càng thích thú với điều đó, cậu sai Di Di làm hết việc này đến việc khiến cô cảm thấy chóng mặt, đau đầu. Thứ hai đầu tuần lại đến, sau khi đi học về cô lại phải lao đầu vào công việc tất cả chỉ vì một con chó" Không sao, một tháng thôi, cố nhẫn nhịn" - Lúc nào cô cũng tự nhủ với mình câu nói đó mỗi khi thấy mệt mỏi

Đến bữa trưa, cô nhanh chóng nấu đồ ăn. Hôm nay cô làm súp cua, hương vị khá đặc biệt. Có thể mọi người nhìn về gia cảnh sẽ đánh giá cô khá được nuông chiều lại hay phá phách nên chẳng được việc gì, nhưng thật ra cũng không hẳn. Cô có tài nấu ăn bẩm sinh từ khi trong nhà ai ai cũng phải tâm phục khẩu phục

- WA!!! Mẹ em có biết chuyện này không vậy? - Tiểu Khải nhìn nồi súp cua rồi khen

- Việc gì?

- Chuyện đầu bếp ấy

- Chứ sao không - cô hất mặt tự hào - Tất cả món ăn hằng ngày của người hầu phải qua miệng tôi thì mới được đem lên đấy

- Ừm

Rồi hai người bụng đồ ăn ra, ngồi ăn ngoan lành, đương nhiên là Karry cũng có phần rồi

Reng!!! - Điện thoại Tiểu Khải kêu làm hai người giật mình

- Anh ra ngoài chút - cậu nhìn điện thoại rồi vội chạy ra ngoài

- A lô mẹ, thật là tốt khi mẹ gọi đấy, nói rõ chuyện của Di Di xem nào - Tiểu Khải mừng rỡ

- Mẹ sẽ nói cho con biết nhưng không được nói với con bé đâu đấy - Vương mama dặn dò - Thật ra giữa con và Di Di có một hôn ước

- SAO CO??? - Tiểu Khải bất ngờ gất lên, ngắt lời của Vương mama

- Bình tĩnh nào, đó là chi thị của cha con đấy - Vương Mama liền đổ tội cho Vương baba (thật ra là hai người cùng thông đồng đấy) - Con cứ sống với con bé đi, thời hạn là một năm, ba con nói nếu hai đứa không có tình cảm với nhau trong một năm thì hôn ước sẽ hủy bỏ

- Thật ă? Vậy tốt rồi - Tiểu Khải cười - mà khi nào mẹ về?

- Hết thời hạn mẹ sẽ về - vừa dứt câu, Vương mama liền tắt máy né tránh

- Hả? - Tiểu Khải ngơ người, gọi không biết bao nhiêu chữ mẹ nhưng cũng vô dụng, Ba mẹ cậu hiện đang ngoài vùng phủ sóng nên mất tín hiệu

.

.

.

- Chuyện gì vậy? - Cô nhìn - lúc nãy anh say nắng hay sao mà hét gì to thế?

- À không có gì, nhóc lên phòng ngủ trưa đi, để anh dọn cho

- Oa, phải chăng thời tiết thay đổi? Chắc vậy rồi, cảm ơn anh nha - Cô mừng rỡ, theo thói quen ở nhà nên chạy đến hôn Tiểu Khải một cái lên má

Tiểu Khải đứng người, cô cũng đứng theo luôn, rốt cuộc cô vừa làm cái quái gì thế này?

- Nh...nhóc ... nhóc - Tiểu Khải lấp bắp, mặt cậu đỏ ửng lên

- Ayia, đừng hiểu lầm, tôi chỉ cảm ơn anh thôi, vậy nha - cô có ý né tránh, vội ẳm Karry rồi chạy toát lên lầu, bỏ cậu ở dưới nhà

.

.

.

* Ayia, mình viết đến đây thôi vì có việc rồi, tiện thể mình muốn báo cho các bạn một số việc, một tin buồn và một tin vui, tin vui là chuyện sẽ trở nên gay cấn hơn, hay hơn nữa về hai nhân vật chính của chúng ta, mọi người nhớ đồng hành cùng mình nha. Còn tin buồn là hiện tại mình đang lớp 7, đang trong quá trình học tập, bận thi toán, tiếng anh trên mạng và thi học sinh giỏi nên có thể việc tiến hành viết chuyện sẽ chậm hơn, mong các bạn thông cảm nha, sau kỳ thi mình sẽ cố bù đắp, cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tjboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Siêu Thị _ Câu Chuyện Về Chiécly

- Di Di, dậy đi - Tiểu Khải vào phòng, lắc mạnh Di Di- Ayia, chó chết. Bà mày đang ngủ, chột hả? - cô tức giận, đập anh bay xuống giường

Được cái ôm đất mẹ, cộng thêm Karry nhảy từ trên giường xuống, liếm mặt anh, đúng là có phúc

- CON NHỎ KIA!!! - anh gào lên

- HẢ??? Hả? - cô giật mình ngốc đầu dậy, nhìn xung quanh - gì thế thằng kia?

- Anh nhìn đủ rồi đấy, mau thay đồ đi rồi đến siêu thị

Vừa nói xong, anh đề cô xuống giường - mau nhanh đi nếu không con chó này cũng không yên đâu

- ờ ... ờ ... - Cô gật đầu lia lịa

Xong việc, anh nhảy phóc xuống giường rồi rào bước ra ngoài

.

.

.

- Nhìn gì vậy? - cô hỏi, nghi ngờ ánh mắt đang nhìn chằm chằm kia

- À, không có gì - Tiểu Khải lấp bắp

Tự nhiên hôm nay cô nổi hứng, diện nguyên chiếc váy màu xanh da trời, trông quá ư là dễ thương ấy mà. Đã thế còn thả tóc, đội mũ lưỡi trai biểu sao không hợp hồn người ta cho được

Đến siêu thị mà thấy mắt cả người, trái ngược với cái nắng gay gắt ngoài kia

-Đến đây làm gì? – cô nhưn mày

- Mua một số thứ cần thiết, đi nào – Tiểu Khải nắm chặt tay cô lôi vào gian hàng đồ ăn đa năng

Ở gian này bán rất nhiều thứ như rau, bí, thịt, cá, mực, tôm, ốc... Hầu như là tất cả

-Tối nay ăn gì nhỉ? – Tiểu Khải nghĩ

- Tôi biết, để tôi lựa cho – Cô nhìn

- Vậy lựa đi

- Không thả tay sao lựa

- À ... – anh giật mồm thả tay Di Di ra

Cô nhìn ngó xung quanh, hầu như đồ ăn đều chứa nhiều chất dinh dưỡng. Cô lựa một ít thịt bò, ớt xanh (không cay) , bí đỏ

-Thế thôi á? – Tiểu Khải ngó người

- Chứ sao, tính ăn cho ngẹt họng à – cô chấp miệng rồi nhanh chân qua gian hoa quả - đi thôi, mua ít tráng miệng

- Ồ

Hoa quả khá tươi, cô mua ít vài, dưa hấu rồi qua khu bán bánh kẹo. Cô ngắm nghía rồi mua cả sắp đồ ăn. Tiểu Khải nhìn chỉ biết há mồm

- Mua gì nhiều thế?

- Tối nay thức khuya

- Chi vậy

- Bài tập về nhà

- Ồ - Tiểu Khải như hiểu được vấn đề - ăn thế không sợ mập à?

- Sao anh quan tâm quá vậy? – cô liếc xéo

- HẢ? ...à....à... – Tiểu Khải đỏ mặt – Thật ra chỉ...

- Gì thế? Tôi chỉ đùa thôi mà, thật ra mua cho Nhị Nguyên, tối nay cậu ta qua làm chung

- ừm, tính tiền thôi – Tiểu Khải đẩy xe về quầy

- Ê ê, chưa xong – cô vội chạy tới

.

.

.

Về tới nhà, hai người sắp đồ vào tủ lạnh rồi ...

- Tớ tới rồi – Vương Nguyên bước vào

Bùm! – tiếng ly bể

- Cậu chui đâu ra vậy? Sao vào không gõ cửa – Cô gằn giọng

- Xin lỗi – Vương Nguyên cúi đầu

- Chuyện gì vậy? – Tiểu Khải bước xuống bếp, thấy cảnh tượng thì – Ai cho em lấy cái ly đấy?

- Hả? – cô nhìn xuống đồng hồ nát kia – à tôi định xem thử ấ ý mà

- Xem thử? – Mặt Tiểu Khải tối xầm – rõ ràng là cô cố ý, tại sao cô dám đập bể nó? Hả? Nói nhanh đi!

- Tôi ... tôi ... - Cô lắp bắp như sắp bật khóc vì tính cách lạnh thấu xương kia

- Tiểu Khải, do em hù cô ấy thôi - Vương Nguyên chạy đến kề bên cô - chuyện này không liên quan đến Di Di

- Đừng có bao che, mắt tôi không có mù - anh nhếch môi - cô biết thứ đó quan trọng với tôi đến cỡ nào không hả? Sao cô dám?

- Thả ... thật ... r ...a ... - mắt cô rung rung

- Thật ra cái gì, tính bịa chuyện à? - anh như gào lên, rồi đến bên chiếc ly bị vỡ dưới đất, xem xét tình hình - Mau rút đi trước khi tôi tổng khứ cô ra cái nhà này! Nhanh!

- Anh ... không còn là anh nữa

Nói rồi, cô chạy lên phòng, bỏ hai người kia ở lại. Khóc? Cô thật sự đã khóc rồi, vì một tên con trai sao?

- Anh quá đáng rồi đấy - Vương Nguyên lên tiếng - chẳng lẽ anh còn nhớ đến cô ta hay sao, người đã bỏ anh 3 năm trôi qua để theo cuộc sống khác? Đáng để anh hi sinh? Quan trọng hơn cả Di Di? Em khinh!

Rồi cậu cũng bỏ về

Chỉ còn Tiểu Khải ở đó

" Minh vừa làm gì thế này? ... Di Di, anh xin lỗi ... "

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Say

- Di Di, anh xin lỗi - Tiểu Khải vẫn đứng ngoài cửa, lẩm bầm câu nói hơn cả trăm lần nhưng đáp lại đó là sự im lặng. Anh càng ngày càng thấy nghi ngờ, rốt cuộc cô có nghĩ quần gi đó không không nhận được nữa, anh mở cửa ra

- Di Di - Anh giờ mền lên - không có người, em ấy đã ra ngoài sao? Bằng cách nào?

Anh anh chóng chạy xuống dưới nhà, gọi taxi để tìm xung quanh nhưng không thấy, anh gọi cho cô

- Nghe máy đi, nhanh lên - anh nóng lòng

- A lô

- Di Di, em ở đâu vậy?

- ... - cô im lặng - không phải là anh đuổi tôi sao? Thích thì tôi chiều

Nói xong, cô cúp máy

- Di Di, Di Di - anh hét, cô ấy cúp máy rồi

Không sao, thiết bị định vị. Anh nhan chóng tìm kiếm tín hiệu của cô qua điện thoại, là ở ... 1 quán bar!

.

.

.

- Một hai ba đô đi bay ơi

Hàn trăm tiếng la hét trong bar ABC làm náo nhiệt hẳn lên. Kê thì múa, say, uốn éo trên thân thể người khác, đúng là đủ thứ loại, xem ra nơi này chỉ dành cho những kẻ ăn chơi. Còn đối với Di Di? Chắc là vì cô quá mệt mỏi với cuộc sống này chẳng? Hay vì Vương Tuấn Khải?

Di Di ngồi một góc tối, cầm chai XO thưởng thức

- Cô em làm một ly chứ? Tôi mời - Một gã đàn ông bước đến

- Biền - cô xua tay - tôi không hứng thú

Ông ta thấy vậy nên bỏ đi

RẦM!!! - Ai đó từ ngoài vào đá chiếc cửa chính làm mọi người chú ý, cô liếc nhẹ một cái rồi găng

- Nơi này không phải nhà thi đấu đâu mà trở tài

Đó là Tiểu Khải, mọi người nhìn anh

- Đó không phải là Vương Tuấn Khải TFBOYS sao? Em ấy mới 16 tuổi sao lại ở đây?

Xem ra ở đây cũng có Tứ Diệp Thảo thì phải

- Lại là anh, không tránh xa tôi ra chút được à?

- Cơ bản là không - anh cười nhẹ rồi đến cạnh, bế nhẹ cô lên rồi bước ra ngoài

.

.

.

- Này, tôi không muốn về đây - Cô nhìn xung quanh

- Em say rồi - Tiểu Khải lắc đầu, dìu cô về phòng

- Tôi chưa say - cô cãi lại - vẫn còn tỉnh đây này, tôi biết $1+1=2$ nên chưa thể gọi là say được

- Nồng nặc mùi rượu thế này mà bảo không say á? Vậy thế này đi, anh có phương thuốc giúp em tỉnh táo hơn đây

- Gì vậy? - cô lơ mơ bắt đầu cảm thấy chóng mặt, mọi thứ xung quanh mờ dần

- Thứ này này - anh cười rồi đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô

- Hả? - cô cố chống cự nhưng không còn sức nữa nên đành để trôi theo thời gian thôi

Khoảng lâu sau, anh mới chịu rời môi cô, vuốt mái tóc cô rồi chúc

- Ngủ ngon nhé?

Anh vừa bước đến cửa phòng thì ...

- Tiểu Khải - giọng cô yếu ớt

- Hửm? - anh quay lại

- Em ... yêu ... yêu ... a...anh - rồi cô thiếp đi lúc nào không hay

Anh nghe thấy thì mỉm cười nhẹ - Anh cũng vậy... - rồi anh về phòng

Trên đường về cứ luôn tự gõ đầu mình

"Mày sao thế? Thích Di Di sao? Điều đó là không thể! Mình rất cuộc là có nên trao thứ đó cho em ấy không? Hay là thôi, chờ người ấy..."

* Hello, độc thoại của con tác giả này lại trở lại với các độc giả thân yêu rồi đây, xin lỗi bữa giờ không up truyện được, hôm nay đền bù cho các bạn hai chap coi như là tạ lỗi nha, tiện thể cho mình ý kiến nhận xét nhoe mấy độc giả thân yêu, chân thành cảm ơn vừa qua các bạn đã đồng hành cùng mình, bây giờ cũng khuya rồi, con tác giả này phải đi ngủ đây, bài bai. Good night các độc giả thân yêu của mình.^.*

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bất Ngờ Vào Một Buổi Sáng

Sáng hôm sau ...- Ayia, đau đầu quá, chuyện gì đã xảy ra tối qua ấy nhỉ? - Di Di nhăn mặt, lắc mạnh đầu

- Em tỉnh rồi à?

- AAA!!! - cô bất ngờ hét lên khi nghe có tiếng người - ai vậy?

- Anh đây - Tiểu Khải ngóc đầu lên

- Là anh sao? - cô nhướn mày - sao lại ở phòng tôi?

- Tôi hôm qua em bị sốt nên anh chăm sóc thôi

- Ô - cô chóng cằm - mà hình như hôm nay thứ ba thì phải? - cô nhìn tấm lịch - chết cha, trễ học rồi!!!

Cô hét toáng lên, đẩy Tiểu Khải ra ngoài, mau chóng thay đồng phục rồi chạy xuống dưới nhà

- Không ăn sáng sao? - Tiểu Khải nhìn, uống công sáng sớm anh chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô

- Thôi, tôi chưa làm bài tập nhóm nên phải lên sớm, tạm biệt - cô cười, lấy đại miếng bánh mì nhai ngốn ngẩng rồi chạy mất dạng, quên rằng Tiểu Khải cũng học cùng trường

.

.

.

- Oa, tới rồi, mình thật là siêu phàm, chạy 2 km chỉ mất 5 phút - cô cười tự hào rồi bước vào lớp

- Di Di - Vương Nguyên vẫy tay

Cô chạy lại - bài tập nhóm à? Tớ quên mất là làm chung với cậu

- Không sao, chuyện hôm qua thế nào rồi? - cậu hỏi

- Chuyện gì ấy nhỉ? Để tớ nhớ đã - cô suy nghĩ một lát - à, chuyện cái ly ấy hả? Tưởng gì, cũng chỉ là cái ly thôi mà

- Còn Tiểu Khải?

- Đương nhiên là làm lành, mà khoan, tớ cũng không nhớ là làm lành bằng cách nào, rõ ràng hôm qua anh ấy có xin lỗi mấy câu, xong tớ trèo đường cửa sổ xuống nhà, sau đó ...

- CÁI GÌ??? - Vương Nguyên hét lớn - cậu trèo cửa sổ? Không phải phòng cậu trên tầng 3 sao? Có bị thương gì không? - Cậu lo lắng

- Ayia! Bình tĩnh nào, nghe tớ nói đã, sau đó tớ tới bar ABC... sau đó ... ừm ... sau đó ... không còn nhớ gì nữa ... - cô ngớ người

- CẬU ĐẾN QUÁN BAR??? - hét lần hai - có ai bắt nạt cậu không? HẢ? Nếu buồn sao không nói tớ đến chơi?

- Rõ ràng là không sao mà, thôi làm bài tập đi - cô chuyển chủ đề

Hai người cặm cụi là bài tập thì ...

- Di Di, đồ ăn trưa này - Tiểu Khải từ đâu bước vào

Cả lớp chú ý dần, nhất là đám con gái, tràn đầy ánh mắt ngưỡng mộ hướng về Di Di

- Cảm ơn anh nha - cô nhận lấy, cười tươi như hoa làm anh đỏ mặt

- Thôi, anh đi đây - anh tạm biệt cô, này giờ mới để ý đến Vương Nguyên - bye nha Vương Nguyên, chiều nay gặp em ở công ty

- Không tiễn - Vương Nguyên lạnh nhạt nói, trong lòng có chút khó chịu, phải chăng cậu còn dặn chuyện hôm qua?

- Thôi nào - cô ngồi xuống - đừng bắt mẩn thế, làm lành đi chứ, tôi không muốn hai anh em cậu phải xích mích, nha?

- Hừ, còn tùy - Vương Nguyên xoa đầu cô - ai bảo anh ấy dám đụng tớ bạn thân tớ chứ?

- Hi hi - cô cười

RENG!!! - tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp

- Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới - cô giáo bước vào, em vào đi

Một hs nữ đẩy cửa ra, theo sau cô giáo

- Xin chào các bạn, tớ là Cao Thu Hường, chắc các bạn cũng biết tớ, mong các bạn giúp đỡ - Thu Hường cười nhẹ

* Cao Thu Hường: Ngang tuổi Di Di, sở hữu ngoại hình mê chết người, mọi người thường gọi cô là Con Cưng của Làng Giải Trí Nhật Bản, là người sẵn sàng từ bỏ tất cả chỉ để đuổi theo danh vọng, tiền bạc và sự xa hoa

- Oa, Thu Hương, thần tượng của tớ - cả lớp hò hét
- Ô, thì ra là người nổi tiếng, cậu biết cô ấy không Vương Nguyên? - Di Di quay sang Vương Nguyên - Vương Nguyên
- ... - Vương Nguyên chột im lặng - Biết chứ sao không? Chị dâu tương lai mà
- Hà? - cô bất ngờ - sao cơ?
- À, không có gì, đùa thôi - Vương Nguyên cười
- Hừm, làm gì mặt mình

Wương Nguyên nhếch môi, nở nụ cười khinh bỉ hơn bao giờ hết

"Để tôi coi Tiểu Khải chọn Di Di hay chọn cô, một con quỷ tham vọng ... "

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tjboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tuyển Học Sinh Giỏi?!

- Em chọn chỗ ngồi đi - Cô giáo chủ nhiệm cười hiền hậu- Vâng, cảm ơn cô ạ - Thu Hương gật đầu lễ phép, đảo mắt xung quanh rồi nhìn xuống chỗ Di Di

Thu Hương bước đến, ngồi ngay cái bàn còn trống trước Vương Nguyên và Di Di

- Xin chào, lâu rồi không gặp, Nguyên Nguyên
- Vậy sao? 3 năm rồi, trái đất nhỏ thật, đưa chúng ta đến gặp nhau lần nữa
- Hai người nói gì vậy? - Di Di tò mò
- Ô, chẳng phải Tiểu Thư tập đoàn Thiên Dương sao, hân hạnh - Thu Hương nói
- Ừm, chào bạn - Di Di cười tươi rồi quay sang Vương Nguyên thì thầm - cô bạn tốt đấy nhỉ?
- Tốt sao? Chắc vậy - Vương Nguyên nhếch môi

.

.

.

Reng!!!!!!!!!!

- Một quá
- Xuống căn tin thôi
- Đi mau
- Hỏi gì chứ?
- Oa, bài kiểm tra một tiết Ngữ Văn này - cô bạn lớp trưởng từ ngoài bước vào, trên tay cầm bài kiểm tra
- Phát bài đề - cả đám hò hét

Mọi người tranh giành bài

- Bạn lấy hộ mình được không? - Di Di bước đến nhờ một bạn nam

- Ừm - cậu bạn tốt bụng nói rồi lục kiếm, xóc toán lên - đây rồi

- Cảm ơn - cô cười rồi cầm bài kiểm tra xem kết quả - WA!!! 10 điểm này!

- Đâu? Đâu?- mọi người quay lại

Đây chắc hẳn là điều đáng ngạc nhiên bởi vì cô dạy Văn trước giờ rất khó tính, chỉ có Vương Nguyên là điểm cao nhất đạt kỉ lục với con số 8,5. Bây giờ có người phá kỉ lục rồi

- Vương Nguyên, cậu được bao nhiêu? - cô nhanh chóng chạy tới Vương Nguyên - Wa, 9 điểm này, cao đấy chứ?

- Ừm - Vương Nguyên hơi buồn, đáng lẽ cậu phải cao điểm nhất chứ, đồng thời trong lòng vẫn có chút ngượng mồm Di Di

- Cuối cùng thì Thiên Tuyết Di này cũng đánh bại được tiến sĩ gây mê (Biệt danh của cô dạy Ngữ Văn) rồi - cô vui đến cực độ

Rồi cô ngồi xuống, lấy hộp cơm Tiểu Khải chuẩn bị cho, ngồi ăn ngon lành. Hộp cơm trang trí khá tinh tế, có shu shi tạo một hình trái tim, cỏ bốn lá được làm bằng cơm, chính giữa có khắc hình con cua màu cam được làm bằng gạo. Nhìn thôi cũng đã thấy mê rồi, cô không nỡ ăn

- Vương Nguyên, ăn chung đi - cô cười

- Thôi, Tiểu Khải làm cho cậu mà

- Cả hai ăn sẽ vui hơn đấy

Vương Nguyên đồng ý, hai người vừa ăn vừa đùa

Thu Hường từ đâu bước vào - Tình cảm quá nhỉ? - bỗng cô giật mình khi thấy hộp cơm - Di Di, ai làm hộp cơm này thế?

- Dễ thương đúng không? Vương Tuấn Khải làm đấy - cô tự hào

- HẢ?? - Thu Hường giật mình - anh ấy quen cậu sao?

- Ờ thì ... - Cô đang định giải thích thì

- Chứ sao, ở chung nhà là đàng khác, hai người hợp thể cơ mà? - Vương Nguyên vừa ăn vừa có ý nói mỉa mai ai đó - họ hạnh phúc như thế đấy, bây giờ tự nhiên lại có kẻ dư thừa, đúng là ông trời bất công

- ...- Thu Hường im lặng

Reng!!!

Mọi người nhanh chóng vào chỗ ngồi, cô giáo Văn bước vào

- Các em chắc là đều nhận được bài kiểm tra, hầu như điểm thấp, tuy nhiên từ khi cô dạy đến bây giờ lần đầu tiên có bài đạt 10 điểm, bài văn thật sự rất hay của bạn Thiên Tuyết Di, và cũng muốn thông báo cho các em tin mới, năm nay trường ta sẽ lọc ra ba học sinh giỏi của lớp 10 và 2 hs của lớp 11 để đi thi môn Ngữ Văn toàn quốc, vậy cho nên ngay bây giờ chúng ta sẽ có bài kiểm tra hs giỏi, từ đó cô sẽ lọc ra ba học sinh giỏi nhất, bắt đầu - nói rồi, cô phát đề ra cho mỗi học sinh

- Sao? Bài kiểm tra không cho chuẩn bị trước?- Vương Nguyên bất ngờ

- Như vậy càng tốt chứ sao? - Di Di thì thầm, nhếch môi tạo thành đường cong hoàn hảo

Như vậy thôi, bây giờ muộn rồi, mình phải đi ngủ đây, con tác giả đang sốt nên có thể thời gian đăng truyện sẽ chậm một chút, mong tha lỗi cho Trúc Linh nha, cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Qi guai ni ai xiao gou

Qi guai ni zong shen you

Zhong shi huan xiang nu sheng

Zhang zhang hai fa dai ni zou ha

You xi jue zhan dao tian liang

Hey yan quan jiu ji jin hua

Ao ye tai ke pa kuai xi xi shui ba

Zhu zhu zai ne shen hou

Xia de yang zi hen qiu

Ai shua shuai ye meng yong

Chi xiang tai chou zi lian guo tou

Mei xi wang mai dan hai neng zou chu men kou

Hai bu shi wo zai shen hou

Zhen shin hua tai mao xian

Ke shi ni zai wo de yan qian bu yong biao yan

Xiang xiao jin xiao ba you xi mei di xian

Dan nu sheng meng qian liu dian yan mian

Zhen shin hua tai mao xian

Fan zhang que dian you dian low dian kan jian

gao xing jiu wanna show

fan lian jiu wanna go

dan you ni dong wo zhe yi dian jiu zu gou

lòì 2:Bai zan pang zhou mei tou

jiu zhang bu zai xiang zou

shen me gui ye bu shou

wu liu qi ba lun dao ni lai

shui jiao ai bao zhe xiao xiong

chi fan ai jia cou cong tou

chu le jia ren ye jiu wo ren show ni ba

bei yi wei ni mei you

you ci shui zi tai chou

Bu ren xin ba ni chao xing

Kou shui zhi liu pai zhao zai zou

shou ji li cun de ni de ji pai tao duo

bei cun ming xian kuai bu gouzhen xi

Zhen shin hua tai mao xian

Ke shi ni zai wo de yan qian bu yong biao yan

Xiang xiao jin xiao ba you xi mei di xian

Dan nu sheng meng qian liu dian yan mian

Zhen shin hua tai mao xian

gao xing jiu wanna show

fan lian jiu wanna go

dan you ni dong wo zhe yi dian jiu zu gou

Welcome to Yeucahat.com

ĐK: Jiu ba zhen xini hua dang chou ma

Shi tou jian dao bu bei keng yi ba

ha ha ni you shu la

kuai cheng ren ni you shi pi qi tai cha Ohhh

Zhen shin hua tai mao xian

Ke shi ni zai wo de yan qian bu yong biao yan

Xiang xiao jin xiao ba you xi mei di xian

Dan nu sheng meng qian liu dian yan mian

Zhen shin hua tai mao xian

gao xing jiu wanna show

fan lian jiu wanna go

dan you ni dong wo zhe yi dian jiu zu gou

(Lòi thật lòng quá mạo hiểm - TFBOYS) các độc giả thư giãn đi nha

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tái Hiện Quá Khứ

- Oáp! Xong rồi - Di Di ngáp rồ một rồi đem bài kiểm tra cho cô giáo Mọi người ngạc nhiên khi nhìn tờ đề của cô

- Gì thế? Vậy là ít rồi đấy, có 10 tờ giấy A4 mà làm quá, tôi cố tóm tắt mà không được bao nhiêu, giảm được có 3 tờ àh

- Hết giờ rồi các em, nộp bài đi - cô Ngữ Văn ra lệnh

Tất cả hs đem bài lên, hầu hết là bỏ giấy trắng vì bài quá khó

- Các em giữ trật tự, còn một tiết nữa, cô cho lớp ngồi chơi nhưng phải trật tự, cô chấm bài kiểm tra để nộp cho trường lọc đội tuyển

- Vâng - cả lớp đồng thanh

Đưa thi caro, đánh bài, vẽ bậy, đọc truyện, ăn vặt...

- Nguyên, chơi đi mà, nha~~~~ - Di Di lay Vương Nguyên - chơi caro một ván thôi, nha? - cô chu môi

- Thôi nào, để tớ ngủ đi chiều nay tớ còn buổi phỏng vấn nữa - Vương Nguyên mệt mõi úp mặt xuống bàn

- Vậy thôi - cô đứng phắt dậy rồi xin cô giáo ra ngoài

- Hòn rồi àh? - Vương Nguyên lẩm bẩm

- Ayia, ngoài đây mát thế cơ đấy - cô chạy xung quanh sau sân trường
- Ê! Cúp tiết àh? - giọng nói nhàn nhạt của đứa con trai cất lên làm cô giật mình quay lại
- Hội trường đấy à, lâu rồi không gặp
- Thân lắm hay sao mà xưng hô thân mật kiểu đó? - Ngọc Quý liếc xéo
- Hừ! Vốn định làm lành với anh nhưng bây giờ thì hết rồi - cô hầm mặt bỏ đi về phía ghế đá, ngồi bệch xuống rõ mạnh
- Chọc tí làm gì ghê vậy? - Ngọc Quý đến chỗ cô, chia lon nước ngọt ra - uống đi
- OA! Cảm ơn - cô cười nhận lấy - mà anh có bỏ độc gì không thế?
- Sao lại hỏi vậy?
- Tại hôm nay thấy anh tốt bụng kì lạ ấy mà
- Cái này là tôi tốt hồ giờ à
- Vậy sao? Tôi không ngờ tính cách anh lại thế?
- Đương nhiên, vậy nhận xét chút đi
- Hai chữ thôi: Tự luyện - vừa dứt câu cô chạy tọt đi, để lại tên kai mặt hầm hầm
- Cô ghé qua căn tin, mua thêm hai lon nước ngọt (Tính thêm lon lúc nãy là 3), 3 cây kẹo mút rồi vào lớp
- .
- .
- .
- Tỉnh chưa? - cô cóc đầu Vương Nguyên
- Nằm miết không ngủ được - Vương Nguyên cằn nhằn
- Nè, cho tỉnh ngủ - cô đưa cho cậu lon nước với cây kẹo
- Cảm ơn - Vương Nguyên cười, dù gì cậu cũng đang khát
- BẠN gì ấy nhỉ? À... Thu Hường, cho cậu nè - Di Di đưa một lon nước cho Hường
- Cảm ơn - cô quay xuống nhận lấy lon nước rồi cười
- Lúc nãy cậu làm bài được không? -Di Di hỏi thăm
- Cũng tạm thôi
- Ừm
- ...

Hai người thành thoi bao nhiêu thì Vương Nguyên im lặng bấy nhiêu, không phải là do cậu không muốn nói mà giọng nói của Thu Hường khiến những quá khứ của cậu chọt ủa về, những ký ức hiện lại rõ ràng như vừa mới đây

- Vương Tuấn Khải, chúng ta chia tay đi - Thu Hường hít thật sâu rồi can đảm nói
- Tại sao, chúng ta vẫn tốt mà - Tuấn Khải cười gượng
- Chúng ta không hợp nhau, xét về gia cảnh lẫn tính cách, đều không hợp
- Không phải vì sự nghiệp của anh sắp tàn lụi đấy chứ?

Đúng, thời gian đó chính là lúc công ty của anh rơi vào bế tắc, mọi thứ dường như ở bờ vực, tương đồng với cái từ phá sản

- ... - cô không trả lời, vội vàng bước đi về chiếc xe ô tô của nhà mình rồi nhanh chóng khởi hành chuyến đi sang Nhật Bản

Tiểu Khải khuyu xuống, tâm trạng anh hiện giờ tràn đầy thất vọng

" Mối tình đầu là như thế sao? "

Và người thu lại nguyên bối cảnh đó rất rõ ràng không thiếu một chi tiết đó chính là Vương Nguyên. Tay cậu ghì chặt, bộ mặt tối sầm

" Tiểu Khải thì có lỗi gì chứ? Cô mà cũng xứng yêu anh ấy sao? Thật không ngờ cô lại là người như thế, vì tiền mà hi sinh tất cả không hối tiếc cho dù là tình yêu, gia đình, tôi chắc chắn cho dù sau này cô có được gặp Tiểu Khải lần nữa thì cô sẽ phải chống mắt lên mà xem cái sự nổi tiếng của chúng tôi, và cô sẽ phải xấu hổ, cô sẽ phải hối hận vì cô đã là một điều sai trái, Và đến lúc đó, tôi sẽ tìm cho Tiểu Khải một cô bạn gái, một người đồng hành cùng anh ấy suốt đời chứ không phải là loại hai mặt như cô, con quý tham vọng.. "

Từ đó, Vương Nguyên lao đầu vào luyện tập về mặt ca hát lẫn vũ đạo, cố gắng dành tình mến mộ của các fan

- Vương Nguyên ... Vương Nguyên ... VƯƠNG NGUYÊN!!! - Di Di lay mạnh nhưng cậu không để ý nên tức giận hét lên

- Gì thế? - Vương Nguyên giật mình

- Làm gì đơ như shit vậy?

- À, không có gì - cậu lắc đầu, liếc Thu Hường một cái - đang ôn lại ký ức thôi

- Ký ức gì? - cô tò mò

- Về câu chuyện 3 năm trước ấy mà, một câu chuyện bi thảm giữa một chàng trai sáng giá và một con quỷ tham vọng

- Là sao nhĩ? - cô ngó người

- Rồi có lúc cậu sẽ hiểu - Vương Nguyên nhẹ vén những sợi tóc trên trán cô lên - sắp rồi

- ... - Thu Hường im lặng, phải chăng cô đã phần nào hiểu được ý nghĩ về câu nói ẩn của Vương Nguyên?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Là Nàng!!! (Tfyboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tình Cũ Tái Hợp

Giờ ra chơi lại đến, mọi người chạy ào trong lớp đùa giỡn- Di Di

- Hả? - cô giật mình, quay ra cửa thì - À, Tiểu Khải

Mọi hoạt động trong lớp bất chợt dừng lại, càng nhiều ánh mắt chú ý hai người

Tiểu Khải không quan tâm lắm

- Di Di, em xuống căn tin chứ?

- Em chưa ăn xong cơm của anh mà?

- Cái đó để sau, đi thôi - cậu kéo tay Di Di đi chợt nhớ gì đó rồi quay lại

- Vương Nguyên, em cũng đi đi, anh mời - cậu cũng kéo Vương Nguyên theo

Vừa ra tới cửa...

Choang!!!

- Ayia!

- Xin lỗi, tại anh không nhìn đường - Tiểu Khải cúi đầu

- Thu Hường, xuống căn tin với tụi tớ không? - Di Di hí hửng

" Thu Hường, cái tên này ..."

Tiểu Khải ngẩn đầu lên, xem người vừa đụng trúng là ai

- Thu Hường - cậu giật mình, thả tay Di Di ra - em về lúc nào vậy?

- ... - cô im lặng - à, em mới về thôi, xuống căn tin à, vậy đi nhanh - cô chợt kéo tay cậu như thân mật rồi đi

- Sao hai người lại quen nhau? - Di Di nhìn

- À, chuyện dài lắm, có lẽ cậu không cần biết, chỉ cần nghĩ về hiện tại là được - Vương Nguyên nhếch môi rồi lôi Di Di theo sau cặp đôi kia

.
. .
.

Ngồi dưới căn tin mà như ngồi dưới đồng lửa, Di Di gọi ly kem bạc hà rồi chỉ trộn qua trộn lại nhưng không ăn. Còn hứng sao? Nhìn cặp đôi trước mặt đang cặp kè thế kia thì ăn uống kiểu gì nữa? Nhưng tại sao trong đầu cô lại khó chịu thế nhỉ? Không phải lúc trước đi chung với mấy đứa bạn còn ghép đôi này nọ hay sao? Bữa nay có cảm giác khác. Rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Tiểu Khải với Thu Hường cứ thỏa thích trò chuyện, tay khoác tay, cười tươi như thân từ nhỏ đến lớn. Vương Nguyên ngồi sát bên Di Di đương nhiên cũng cảm nhận được cô đang có đôi phần tức giận. Cậu cũng khác gì chứ? Điều cậu buồn nhất là cuộc sống đang yên đang lành tự nhiên lại có Thu Hường can thiệp vào? Còn Di Di? Không lẽ bỏ mặt cô ấy?

- Này! - Vương Nguyên đứng phắt dậy đập bàn - Hai người có thôi chưa đây? Tôi nhìn đủ rồi, đi xuống đây là giải trí chứ không phải là diễn kịch hay xem kịch đâu nhé?

- ... - tình hình im lặng

- Bình tĩnh - Di Di gượng cười rồi kéo Vương Nguyên ngồi xuống - có sao đâu chứ? Tớ thấy họ rất đẹp đôi là đằng khác, không phải họ là ... một cặp trời sinh hay sao?

Tiểu Khải giật mình, bây giờ mới để ý đến Di Di, không phải lúc đầu cậu đến lớp của cô là muốn rủ cô đi đâu đó để bù đắp chuyện về lúc trước cậu lỡ lời sao? Sao cậu lại quên được nhỉ? Có Thu Hường khiến cậu phân tâm rõ rệt

- À, Di ... - cậu định nói thì

- Thôi - cô ngắt lời - mọi người lại vui vẻ, tớ có việc cần làm

Rồi cô chạy đi, Vương Nguyên đứng dậy, lờm Tiểu Khải rồi nhìn sang Thu Hường

- Ma thuật cũng lợi hại đấy nhỉ? Lúc trước là ai bỏ rơi ai tôi quên rồi? Muốn níu kéo tình cũ sao? Tôi sẽ cho cô thấy

Rồi cậu chỉ Tiểu Khải - Anh! Quá đáng rồi!

cậu đuổi theo Di Di mặc cho hai người kia đang đờ người

...

- Di Di, không sao đâu chứ? - Vương Nguyên bước vào lớp đã thấy cô úp mặt xuống bàn

- À - cô ngẩn đầu lên - không sao

Cô... đang khóc. Những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại ở khóe mi

- Cậu khóc đấy à?

- Há? Tớ bị bụi bay vào mắt - cô lấy tay lau nhẹ

- ừm - cậu gạt đầu rồi quay sang chỗ khác

Cậu thấy tiếc cho Di Di, có lẽ cô đến hơi muộn để thay đổi được con người bấy lâu của Vương Tuấn Khải. Nhưng cậu sẽ giúp Di Di lấy lại chỗ đứng trong tim Vương Tuấn Khải, cậu nhất định sẽ làm được. Chỉ cần loại bỏ một người thôi. Cao Thu Hường. Cô đợi đấy. Rồi cô sẽ sớm trở lại vị trí của mình trong suốt 5 năm qua. Sớm thôi...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tffboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

* Đáng ra là định sau khi thi học kỳ mới đăng chap này mà sợ các độc giả buồn nên Trúc Linh lên mẹ mở máy tính đăng nè, hìhì*

Trong suốt các tiết học, mặt Di Di cứ đờ ra, chẳng nói, tâm trạng đang kém sôi nổi. Cô vẫn còn nhớ chuyện lúc nãy dưới căn tin, sao có thể không nhớ chứ? In sâu trong đầu là khác, mỗi lần nhớ lại cô cảm thấy mệt nhọc, nặng trĩu, khuôn mặt của Vương Tuấn Khải cứ hiện rõ trong đầu cô

- Ayia! Chán chết đi được! Nhớ hấn thì được cái tích sự gì? - cô lẩm bầm, Vương Nguyên ngồi sát bên nghe thấy, chau mày lại, biết rõ là cô đang có ý định muốn nói ai

- Kệ hấn đi, nhớ làm gì, người ta không cần cậu mà

- Hừm? - cô giật mík ngẩng đầu lên - cậu nghe thấy gì à?

- Nghe hết

- ... - không gian im lặng

.

.

.

- Tổ về trước nhé - cô vẫy tay rồi chạy đi, để Vương Nguyên lại một mình

- Ê ... ê ...

Bước trên con đường dài, Di Di cứ nhủ mày rồi trong tình trạng lẩm bầm

- Gì chứ? Mík sắp nổ não rồi, nhớ hấn sao? Thiên Tuyết Di, bình tĩnh lại, mày chả là gì của hấn đâu, tại sao phải nhớ đến hấn chứ? Có bao nhiêu Fan nữ ngoài kia sẽ chăm sóc, bồi dưỡng cho hấn thật tốt, cần gì đến mình. Còn Thu Hường nữa, có cô bạn gái tốt thế đấy, vậy mà không báo sớm cho người ta. Nói chung, hấn muốn làm gì là chuyện của hấn, mình đâu có quyền xía vào cuộc đời của người khác chứ? Dừng ảo tưởng đi, chẳng mang lại kết quả gì đâu. Thích hấn? Cho dù mình có thừa nhận như thế thì hấn quan tâm chắc? Trong tim hấn đã dành một vị trí quan trọng cho ai kia rồi. Vậy thì cần gì mình ... ayia

- Xin lỗi - người kia cúi đầu

Di Di ngã xuống đất một cái, được một lần ôm đất mẹ, cô tức giận la lên

- Đuôi àh???

- Lại là nhóc? Sao lúc nào cũng ... - Ngọc Quý trước mặt cô cần nhằn nhưng chợt nhớ ra gì đó - giúp tôi

- Chuyện gì? - cô tròn mắt

- Thì là ...

- Ngọc Quý, anh định chạy đi đâu nữa, anh là của em - giọng nữ vang lên, một cô gái bước tới gần làm hai người giật bắn mình

- Đây là ... bạn gái tôi - Ngọc Quý bỗng kéo Di Di lên, ôm cô vào lòng

- Hà? - mắt cô tròn xoe

- Sao cơ? Thì ra đúng là anh đã có bạn gái - cô gái kia nhếch môi - vậy được, tôi cũng không theo anh nữa, nhưng hãy nhớ, tôi không có được thứ gì thì người khác cũng đừng mong có thứ đó - cô ta nhếch môi lần nữa rồi đảo mắt sang Di Di - chuẩn bị tinh thần đi, sớm thôi - rồi cô ta bỏ đi

- Ayio - Di Di xô anh ngã xuống - cái gì thế? Bạn gái? Tôi nhớ anh là kẻ thù của tôi mà, làm gì có quan hệ mờ ám ở đây, mà cho dù có chết thì anh cũng đừng mơ cưới được tiểu thư tôi đây nhá? - cô hất mặt

- XÍ! Thèm! - Ngọc Quý đứng dậy phúi quần áo - tôi mà thích nhóc thì trời sập

- Ủ thì thế đi, vậy lúc này ai cầu cứu tôi thế nhỉ? - cô nhướn mày

-Ồ ha, tôi quên - anh cười - dù gì thì cũng cảm ơn nhóc, thế là thoát một nạn

- Mà đó là ai thế?

- Chuyện gia đình, hỏi chi?

- Tò mò thôi - cô lắc đầu

- Vậy lỡ giúp rồi thì giúp cho chót nha

- Chuyện gì nữa đây? - cô cảm thấy có mùi mờ ám đang lan tỏa

- Giả làm bạn gái tôi trong 2 tuần

- CÁI GÌ? BẠN GÁI??? - cô giật bản mình hét lên

- Không được thì thôi, làm gì nghiêm trọng thế

- Đương nhiên là không được, lỡ có người khác hiểu lầm là tôi yêu anh thì sao? ...

Cô đang nói thì bỗng ngưng lại, suy nghĩ gì đó

"Hiểu lầm? Càng tốt chứ sao? Dù gì mình cũng đang muốn xác thực tình cảm của Vương Tuấn Khải, rốt cuộc anh ta có thích mình hay không? Mà chờ đã, không lẽ mình thích anh ta? Thôi, chuyện đó không quan trọng, bây giờ cứ thử xem phản ứng của anh ta thử đã rồi tính sau"

- Tôi đồng ý, nhưng hai tuần thôi đấy

- Hôm nay trời nắng quá làm nhóc suy nghĩ thông minh hẳn đấy. Vậy được, bắt đầu từ bây giờ đi

- Hả? - cô ngạc nhiên, mọi chuyện nằm ngoài dự tính rồi

- Mau đi thôi, bạn tôi đang đợi - anh kéo cô đến một quán kem gần đó

.

.

.

- Cho tôi một ly kem sô cô la, Di Di, em ăn gì? - anh cười hiền nhìn cô

-Ồ ... - cô dơ người - bạc hà

Đội người phục vụ bước đi, cô liếc anh

- Giả vờ cũng hay đấy, thoáng cái quay mặt 360 độ, đúng là đòi người thật lăm nham hiểm

- Quá khen, tại hạ phải học hỏi cô nương đây mới đúng

- Chứ sao? - cô cười, dường như quên mất câu chuyện dưới căn - tin cho đến khi có cặp đôi khác bước vào

- Tiểu Quý, đến sớm thế?

" Là... tiếng của Vương Tuấn Khải? " - theo phản xạ Di Di quay lại

Mất chậm mắt, cô vội quay đi chỗ khác. Tiểu Khải cũng giật mình khi thấy cô nhưng cố giữ bình tĩnh như không có chuyện gì rồi vào bàn của Ngọc Quý ngồi, theo sau còn có Thu Hường

- Tôi về - cô định đứng dậy thì Ngọc Quý kéo cô ngồi xuống, thì thầm sát bên - 2 tuần thôi

- Ừc! - cô nuốt nước miếng rồi im lặng

- Wa! Di Di cũng ở đây cùng với hội trưởng sao? Đúng là trai tài gái sắc nha - Thu Hường cười

- Vậy hai người ... - Tiểu Khải đang lấp bắp thì

- Quá khen - cô cắt lời - sao có thể sánh với hai vị đây chứ? Đi chung với nhau từ căn tin ra tới trường rồi tới quán kem cơ mà, không biết còn có ý định gì nữa không?

- ... - Tiểu Khải im lặng không nói, biết rõ ý định của Di Di nhưng thôi, người sai có lẽ đúng là anh mà

- Cũng lâu rồi, thôi bon tở về trước nha, hai người ở lại vui vẻ - Ngọc Quý cười rồi kéo Di Di ra quán, cậu lái xe đạp, cô ngồi sau chả khác nào cặp tình nhân đang hẹn hò

Tiểu Khải đưa mắt nhìn về cái bóng khuất dần rồi cũng chờ Thu Hường về

...

Tại nhà Vương Tuấn Khải ...

- Di Di, anh muốn nói... - anh nhìn thấy Di Di liền kéo cô lại

- Thôi giờ tôi nhức đầu lắm, anh ăn cơm đi, tôi nấu rồi - cô hất tay anh ra, lạnh lùng bước lên phòng - Vương Nguyên nói chiều nay gặp anh ở công viên nước lúc năm giờ, đừng để cậu ta đợi

- Ừm - cậu thờ thẩn gật đầu nhẹ rồi về phía ghế sa lông nằm xuống khá mệt mỏi, cậu suy nghĩ về Di Di với Thu Hường, hai người họ, cậu thật sự rất quý họ, rất thương họ, nhưng cậu đều lưu luyến, ân ái hai người, hai người đều rất quan trọng với cậu, nên níu ai, nên thả ai? Gia đình và bạn bè đều khuyên chọn Di Di, nhưng theo như cậu thấy thì trong tâm trí Di Di đã có bóng hình ai đó rồi, cậu có nên thả cô đi hay níu cô để làm cô thêm một mối, cậu không muốn phải dày vò hay làm tổn thương ai

Di Di trên phòng cũng có sung sướng gì, cô cũng đang dần suy nghĩ về chuyện nếu không có Vương Tuấn Khải, mọi chuyện sẽ ra sao? Cô sẽ chúc phúc cho hán rồi lặng lẽ ra đi cho thanh thản, tìm một người khác tốt hơn? Đó là điều không thể, cô biết trong tim cô, Vương Tuấn Khải đang giữ một vị trí rất quan trọng, không biết thứ đó là gì nhưng giống như lúc nào nó cũng kêu gọi cô, muốn cô phải lấy được thứ gì đó từ hán, trái tim của hán sao? Nó đã sớm thuộc về Thu Hường rồi

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hai Người Con Gái

* Trước khi vào truyện mik cũng nói luôn, một số bạn copy truyện của mik qua trang khác mà không báo cáo rõ ràng, đến khi mik lên mạng tìm truyện này thì hàng loạt cái tên hiện ra. Mik muốn nhắc nhở, ai muốn cop truyện của mik, mik không ngăn cấm nhưng không được đổi tên tác giả và trước khi cop truyện, mấy bn hãy để lại bình luận, xin cảm ơn. Giờ vào truyện thôi, đang tới phần gây căng mà ^.^*

Buổi chiều trong căn biệt thự của Vương Tuấn Khải khá là yên tĩnh. Cậu nằm trên ghế sa- lông rồi ngủ lúc nào không hay. Di Di một mình đi xuống thấy cậu liền thở dài

- Sao ngủ bờ ngủ bụi thế này? - cô lắc đầu, lấy tạm một chiếc áo khoác lên cho cậu

Bất chợt, cậu mở mắt ra, kéo tay cô, vốn đã mất đà, Di Di liền ngã ập xuống người Tiểu Khải

Tình cảnh thơ mộng hết sức tương tượng, mỗi cách mỗi đúng 3cm (Sao không hôn luôn đi), thâm quá thâm quá

- Em còn bít quan tâm đến anh sao? - Tiểu Khải nở nụ cười, để lộ răng khểnh trông rất đáng yêu

- Không có - cô quay mặt chỗ khác- chỉ là ... là...

- Là gì thế? - cậu nhếch môi

- Thật ra ... không có gì cả - cô đứng phắt dậy - chỉ là thấy tội anh thôi, không có ý quan tâm đâu - rồi cô sang một góc ghế ngồi xuống

- Vậy sao? Biết tội anh cơ đấy

- ... - Không gian lắng xuống

Cô mở ti vi coi phim, còn cậu thấy thế cũng ngồi coi theo. Được một lúc thì ...

- Bây giờ sao? - Tiểu Khải dương mắt đầy thách thức

- Sao trên trời ấy, tôi nói cho anh biết, tôi cầm điều khiển thì tôi có quyền bật phim coi, nhá? - cô liếc - còn anh nữa, 16 tuổi rồi chứ nhỏ nhoi gì? Giờ này còn xem phim hoạt hình

- Anh thích - anh cười rồi nhảy phắt tới đề cô xuống ghế - bây giờ có đưa không?

- ... - mặt cô biến sắc

- Hừm?

- đưa là được chứ gì - cô đẩy anh té xuống đất - nói đùa thôi, muốn lấy được hả? Nằm mơ - cô le lưỡi rồi đứng dậy, hét to - Karry, xuống đây chị bảo

Con Karry tức tốc chạy xuống, đu người cô

- Em giấu cái điều khiển đi - cô cười ma quái rồi đưa cái điều khiển cho nó

- GẤU!

1s...

2s...

3s...

-ê.... - Tiểu Khải dí theo Karry - trả điều khiển đây

Con chó chạy lên tới lầu rồi giấu cái điều khiển mất tiêu. Cậu chỉ bít ngậm ngùi đi xuống lại

- Được lắm - cậu liếc xéo

- Quá khen - cô cười như mịk vô (số) tội - à mà 5h rồi đấy, đi gặp Vương Nguyên đi

- Ờm - cậu lấy áo khoác rồi bỏ đi

.

.

.

- Tới rồi sao? - Vương Nguyên ngồi một góc ghế đá

- Có chuyện gì vậy? Trên trường nói cũng được mà

- Không cần, ở đây nói tiện hơn - Vương Nguyên nhếch môi - bây giờ anh suy nghĩ đi, chọn Di Di hay Thu Hường, đó là quyền của anh thôi, đừng có bắt cả hai tay, như thế sẽ gây tổn thương cho người khác thôi

- Em đang nói gì vậy? - mặt Tiểu Khải trắng bệch - Từ từ thôi, Thu Hường vừa mới về, chẳng lẽ anh lại đi nói chia tay với cô ấy

- Vậy thì anh chọn chia tay với Di Di chứ gì? - cậu cười - biết ngay mà, uôn công tôi sắp xếp cho hai người, muốn hàn gánh vết thương của 5 năm trước cho anh nhưng xem ra vô dụng rồi, anh vẫn còn mê muội cái người lúc xưa đã cho anh biết bao nhiêu cay đắng hay sao? Tại sao đến nước này anh còn không hiểu ai mới là người anh cần phải chăm sóc? Với Thu Hường, anh tưởng cô ta sẽ là con người của 5 năm trước sao? Cô ta quay lại cũng chỉ muốn có thêm sự chú ý từ các Tứ Diệp Thảo thôi. Cho dù cô ta có tốt cỡ nào thì cũng không bằng một góc nhỏ của Di Di, một cô gái hiền lành tốt bụng như thế anh còn đấng đo gì nữa? Di Di sẽ ra sao nếu không có anh? Mọi cảm xúc của cô ấy tôi đều hiểu rõ, anh có biết từ lúc căn tin đi lên cô ấy đã khóc hay không? Thời gian đó anh làm gì? Trò chuyện với Thu Hường?

- Khoan đã, Di Di khóc sao? - Anh chau mày - nhưng rõ ràng ...

- Khỏi lí do lí trầu - Vương Nguyên ngắt lời - nếu anh đã thế thì cứ làm thế đi, tôi không quan tâm, về phía Thu Hường, cứ làm tốt vai trò là người bạn trai của cô ta, cứ để cho cô ta lợi dụng, dần dần anh sẽ hiểu ra thôi. Còn Di Di, đừng lo lắng, tôi sẽ thay anh chăm sóc cô ấy, sẽ cho cô ấy biết thế nào là tình yêu thật sự. Cứ vậy đi

Vương Nguyên bỏ đi để lại Tiểu Khải đứng đó. Cậu rất buồn, thật sự rất buồn. Vương Nguyên nói đúng. Cứ chần chừ với hai người con gái đó thì có ngày cậu sẽ mất đi người cậu thật sự yêu. Cậu nên làm gì? Quyết định ngay bây giờ? Điều đó rất có thể cậu sẽ làm tổn thương người còn lại, nhưng biết làm sao giờ? Thà như thế còn hơn phải mất đi người con gái cậu yêu, mãi mãi ...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!! (Tjboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xung Đột

* Đã đến lúc tác giả Dương Thiên Trúc Linh này cần phải lên tiếng rồi, mik đã từng nhắc nhở các bạn nếu cop truyện của mik hãy để lại bình luận nhưng một số bạn có lẽ là ko tôn trọng tác giả nên không xin phép trước khi cop, như vậy mik có thể cho qua vì có thể đó là do các bạn hâm mộ truyện, muốn làm nó nổi hơn, mik không ngăn cấm nhưng một số người khác lại đổi mất phần giới thiệu truyện (nội dung) trong các web truyện khác như webtruyen, truyendich.com, ... mik hi vọng các bạn nếu được có thể chỉnh sửa lại để tránh tình trạng các độc giả nói mik viết tính cách của nhân vật sai sót hay là phần giới thiệu không hay, tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của mik. Ngoài ra còn phải nhắc nhở mấy bn, web đăng truyện chính của mik là santruyen.com, các mục khác đều là copy. Cảm ơn. Về phần thứ hai mik muốn nói là phải cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng truyện trong thời gian vừa qua, thực sự rất cảm ơn. Các bình luận hầu như đều khen truyện, hồng tập mới. Mik cũng nói sơ qua một chút, về bạn Nkok'x Siêu'x Quậy'x đã bình luận bên facebook, mik nghĩ là tính cách của nữ nhân vật có hơi kỳ cục vì Di Di là tiểu thư của tập đoàn lớn, đương nhiên phải có tính ăn chơi nhưng sau này sẽ dịu lại, hợp với TFBOYS hơn thôi, và cũng đúng như bạn Nam Tiên phản hồi lại, tính cách đó là làm cho câu chuyện thêm thú vị, mik cảm ơn hai bạn đã nhận xét. Còn về bạn Nguyễn Thị Mỹ Duyên thì hôm nay chúng ta sẽ biết được vì sao tác giả lại đặt tên con chó là Karry, xin mời ...*

Buổi tối trong Biệt Thự của Vương Tuấn Khải...

Tiểu Khải hôm nay nổi hứng giúp Di Di nấu ăn, cô cũng không hiểu sao anh lại tốt bụng vậy

- Hôm nay anh thật sự là không sao đấy chứ?

- ... - Anh im lặng

- Này - Di Di lay người Tiểu Khải - sao thế?

- Hà? - anh giật mik nên bị dao cắt trúng tay, máu chảy khá nhiều

- Bất cần vậy - Cô trách rồi lấy băng cá nhân dán lên tay anh - đang nghĩ cái gì vậy?

- À, thật ra anh có chuyện muốn nói - anh ngẩng đầu lên - hôm nay... có ... Thu Hường đến chơi, hi vọng em ... đón tiếp

- ... - cô đứng người

- Hay để anh từ chối và... - anh đang định nói tiếp thì

- Không cần - cô ngắt lời - khách tới thì phải đón tiếp chứ? - cô cười - đúng lúc, hôm nay tôi cũng mời Ngọc Quý tới, cho anh đoàn tụ với bạn thân, tôi thì chơi với cô bạn kia cho có cặp

- ... Ừm - anh gật đầu

Trong lòng có chút bức bối, tại sao Di Di lại rủ Ngọc Quý chứ, không lẽ cô ấy muốn chọc tức anh, nhưng không phải là anh cũng rủ Thu Hường tới hay sao? Chính bản thân anh cũng vậy mà, sao có thể trách người khác được

Kính Coong!!!

- Ra liền - Di Di chạy ra mở cửa liền thấy Thu Hường với Ngọc Quý

- Hai người đi chung sao? - cô ngạc nhiên

- Ừk, tớ gặp anh ấy ở đầu đường - Thu Hường cười rồi cùng Ngọc Quý bước vào

Mọi người ngồi nói chuyện, không khí có vẻ không được tự nhiên cho lắm

- Hôm nay ai cũng có cặp hết nhì?- Thu Hường cười - Di Di, cậu thật là giỏi nha, chinh phục được hội trưởng lạnh lùng của trường Cao Trung, đúng là không hề tầm thường

- Đừng nói vậy, là tôi theo đuổi cô ấy đấy - Ngọc Quý cười rồi nắm tay Di Di trông khá lãng mạn

Tiểu Khải xiết chặt tay lại, bấm môi thấy rõ cậu đang nhẫn nhịn

- Vậy sao?- cô nói rồi liếc Tiểu Khải - cậu cũng vậy mà

- Tớ à? - Thu Hường giả vờ như ngây thơ - nếu giờ này tớ mà ở bên Nhật thì e rằng ngay cả Tiểu Khải cũng bị cậu mê hoặc rồi

- Cậu hơi quá đáng đấy - nét mặt Di Di hơi bị co lại - chỉ có loại lầy lội ngoài thế giới bên ngoài mới có bản chất để chinh phục ai đó tương tự

- Ý cậu nói tôi ăn chơi? - Thu Hường đứng dậy

Bầu không khí lúc này có vẻ hơi căng thẳng

- Còn không đúng sao?

- Vậy sao? Tôi nói cho cậu biết, nếu tôi mà như thế cậu nghĩ cậu đang hoang, đừng có mà ảo tưởng, loại người mà bị ba mẹ cho sang nơi khác ngao du tự do như cậu thì chỉ có thể là ba mẹ cậu không cần cậu nữa nên muốn đẩy đi cho rảnh nợ, đúng chứ?

Di Di tức giận, hất tay Ngọc Quý ra, rồi

1s

2s

3s

Phụt! - cô cầm ly nước trên bàn, đổ thẳng lên người Thu Hường

- Đừng tưởng tôi hiền, muốn làm gì thì làm, nhưng nếu lỗi đến cả ba mẹ tôi ... - Cô nắm cổ áo Thu Hường nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra bình thản - Cô biết vụ án tạt axit của hoa khôi nhì hai năm trước đúng chứ? Không lẽ cô cũng muốn như thế? - cô thả Thu Hường - ráng mà giữ khuôn mặt đó đầy đặn được khi có thể, chứ nếu không ... cô cũng biết hậu quả mà đúng không?

- Di Di, bình tĩnh - Ngọc Quý với Tiểu Khải khuyên - cô ấy chỉ đùa thôi mà

- Chuyện này đùa được sao? - mặt cô tối sầm - kêu cô ta ráng mà giữ tính mạng cho cẩn thận, cái miệng hại chết cái thân đấy

Con Karry đột nhiên từ đâu chạy xuống

- Karry, lên phòng đi - Di Di ra lệnh

- Karry sao? - Thu Hường nhếch môi - không ngờ cậu cũng có bản lĩnh đấy, đặt tên của Tiểu Khải làm tên chó, cậu ghét anh ấy thì không cần phải làm thế đâu. Tôi tưởng lương tâm cậu cũng tạm được chứ? Không ngờ cũng chỉ thế này

- Cậu ... - Di Di tức giận đến cực độ, thân thể bao trùm đầy sự u ám, mặt mũi, tay phải siết chặt lại

Bụp!!!

Di Di đâm vào môi Thu Hường, máu tứa ra

- DI DI!!! EM LÀM GÌ VẬY?? - Tiểu Khải hét lên rồi chạy đến đỡ ai đó

Còn Thu Hường, vừa nhận được cái đỡ của ai kia đã vội làm nũng

- EM đau quá, máu kìa

- Xem ra vai diễn cậu đảm nhận tốt đấy- Di Di nhếch môi

- ĐỦ RỒI!!! EM NGHĨ LÀM VẬY ĐÚNG SAO??? THU HƯỜNG CÓ GAY SỰ GÌ VỚI EM, CHỈ LÀ NHỮNG LỜI NÓI - Tiểu Khải gất lên, chia ánh mắt đầy hận thù vào Di Di

- An... anh ... chửi tôi? - Di Di nhìn, mắt cô hơi đỏ - được, tôi sai, cứ coi như vậy đi, giữ cẩn thận cô bạn gái nhé, cô ta khá tốt bụng đấy, lại còn khá ái nĩa

Rồi Di Di chạy lên lầu

- Di Di - Ngọc Quý đuổi theo nhưng không kịp, cô khóa cửa phòng rồi, cậu đi xuống chỗ hai người kia

- Hạnh phúc chưa Vương Tuấn Khải, cậu dám đụng đến bạn gái tôi? Thu Hường, tài diễn xuất đạt kết quả tốt đấy

Rồi Ngọc Quý bỏ về. Không gian trầm lại, mọi thứ gần như sập đổ. Com, đồ ăn đã nguội, không còn hơi ấm nào còn vẩn vương nữa

- Tiểu Khải - Hường nhìn anh

- Về đi - anh mệt mỏi thở dài rồi bỏ lên phòng

Thu Hường nhẹ nhếch môi, hôm nay có vẻ như cô ta khá miễn nguyện việc mik đã gây ra, nhẹ nhàng bước ra ngoài và tận hưởng cái mát dịu dịu của gió ngoài đường phố

"Nếu đã là cuộc sống thực thụ thì phải biết đấu tranh, Di Di, đợi đi, tôi sẽ cho cô ra ngoài lề, sớm thôi"

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bạn Trai Thật Sự (Phần 1)

* Mình muốn thông báo với các bạn bên facebook, có một bạn nói là khi nào mình ra chap mới thì báo cho bạn ấy nhưng vì mik không có nick face nên sẽ không thông báo được, bạn nào rảnh thì lập hộ mik nick face nha, cảm ơn ạ *

Buổi sáng hôm sau ...

- Không ăn sáng à? - Vương Tuấn Khải nhướn mày khi thấy Di Di trên lầu bước xuống, trên mik đã khoác bộ đồng phục của trường Cao Trung

- Không thấy đói - cô nói rồi bỏ đi

.

.

.

Trên Trường Cao Trung..

Vừa tới cổng trường đã thấy đội ngũ Tứ Diệp Thảo đứng đông như kiến, tại sao thế nhỉ? Cô cố chen vào đám đông nhưng không được, một chị fan tốt bụng hỏi thăm

- Em cũng là Tứ Diệp Thảo à?

- Dạ không, em chỉ thấy tò mò thôi - cô cười - có chuyện gì hả chị?

- Em không biết sao? - Chị fan tỏ ra ngạc nhiên - 2 ngày nữa là tới buổi sinh nhật Vương Tuấn Khải đấy

- Hà? - cô giật mình - thủ lĩnh TFBOYS ấy ạ?

- Ủ

- Dạ vâng, em cảm ơn - cô nói rồi rào bước vào trường

"Hai hôm nữa sinh nhật Vương Tuấn Khải sao mik không biết gì nhỉ? Nhưng rõ ràng là anh ta có nói gì đâu"

- Thiên Tuyết Di

- Hừm? - Cô giật mình, không không mới sáng đã có người lôi cả họ tên ra làm cô có chút khó chịu, theo phản xạ, cô quay về phía người đó - Ngọc Quý?

Cả lớp nhìn chăm chăm hai người, hiếm khi thấy Hội Trường lên đây nên có chút bất ngờ, và cũng một phần là do ... soái ca đây rồi

- Mọi người cứ làm việc bình thường nhé, tôi lên đây để kiểm bạn gái tôi - cậu vẫy tay chào hỏi rồi tiến về Di Di

- Bạn gái? Không phải đây chứ? Mik quên mất lời hứa rồi - cô lăm bắm rồi nhăn mặt
- Di Di - Tiếng nói quen thuộc vang lên, khỏi cần nhìn Di Di cũng biết đó là Vương Nguyên, cậu bạn thân của cô
- Vươ ... Vương ... Nguyên - cô lắp bắp - cậu đừng hiểu lầm, tớ với Ngọc Quý chỉ là ...
- Tình nhân - Ngọc Quý đáp lời
- ??? - Vương Nguyên ngạc nhiên - Tình nhân? Sao tôi không biết?
- Cuộc đời của cậu suốt ngày sách vở thì biết cái gì? - Ngọc Quý cười
- Không, ý tôi muốn nói - Vương Nguyên kéo Di Di về phía mình - tôi là bạn trai cô ấy sẵn rồi - cậu nhếch môi
- Chứng minh đi - Ngọc Quý thách thức
- Không cần, đúng không Di Di? - cậu nháy mắt - tớ với cậu là bỏ nhau mà
- Hà... ừm - cô gật đầu
- Thấy chưa?- cậu cười
- Cứ vậy đi - Ngọc Quý liếc xéo rồi xia sát tai Di Di - đừng nghĩ nhóc thoát được vụ này - rồi cậu bỏ đi

Wương Nguyên nhanh chóng đề Di Di xuống ghế làm mọi người giật mình

- Rốt cuộc cậu đã đắc tội gì với cái tên Hội Trường đó? Đừng tham dự vào cuộc đời anh ta, nếu không cậu sẽ chuốc lấy hậu quả đấy
- ... - cô không nói mà cứ lia lia gật đầu
- Biết điều - cậu nhoen miệng

Rồi Thu Hường bước vào, nhìn hai người rồi ngồi xuống ghế

- Sao thế? Cậu bị ai đánh ghen à?- Vương Nguyên chọc ngoáy cô ta khi nhìn thấy vết bầm trên môi
 - Ừm - Thu Hường quay xuống - còn nhân tài nào ở đây nữa?
 - Đây chỉ là nhẹ thôi - Di Di nhếch môi - hôm qua tôi vẫn luôn cầu nguyện một điều, giả như Vương Tuấn Khải không ở đó thì có lẽ giờ này cô đang nằm nhai tách trà trong bệnh viện rồi
- Thu Hường dạn đỏ mặt, bất mãn quay lên
- Ủa? Là sao?- Vương Nguyên ngờ ngác chả hiểu cái mô tê chi
 - Thì là có bốn người, hai gái hai trai, hai đứa con gái nói chuyện rồi chuyển sang gay lộn, một đứa bị đánh đến chảy cả máu - Di Di kể ầm dụ, ý ám chỉ về việc tối hôm qua
 - ... - Vương Nguyên im lặng, không gian trùng xuống

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bạn Trai Thật Sự (Phần 2)

Giờ ra chơi...Không khí trong lớp khá ồn ào, Di Di muốn đi xuống căn tin nên rủ Vương Nguyên đi theo

- Không đi sao? Chuyện lạ nha - Di Di bất ngờ khi thấy Vương Nguyên từ chối
- Do cậu nên tớ mới phải xuống phòng hội hs đấy

- Sao thế?

- Cái tên hội trưởng bảo tớ xuống đó nhận nhiệm vụ của lớp, rõ ràng là hắn muốn kiểm chuyện đây mà - Vương Nguyên đứng phắt dậy, đập bàn rồi tức rồi bỏ đi

- Vậy thì tớ xuống một mình - Di Di bỏ xuống căn tin, dù gì ở trên lớp cô cũng không có gì để phá

.

.

.

Vừa xuống căn tin đã đụng phải Ngọc Quý

- Giúp tôi lần này, nha? - Ngọc Quý kéo cô về một góc bàn

- Cái gì nữa đây? - Di Di một mỏi

- Đi mà, lần này nữa thôi, coi như lời hứa làm bạn gái hai tuần của nhóc sẽ biến mất

- Vậy thì được - Di Di gật đầu miễn cưỡng, dù gì cô cũng không muốn dính vào rắc rối nữa - mà giúp chuyện gì thế?

- Đuổi con nhỏ kia đi

- Há? - cô giật mình, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của một nữ sinh lớp 11, là cô gái lúc trước đây mà

- Lại là cô sao? - Nhỏ nữ sinh đó nhướn mày - chỉ toàn gây rắc rối cho người khác

- Lơ đi - Ngọc Quý thì thầm rồi kéo cô sát vào mình, giả vờ trò chuyện vui vẻ

Đợi một lúc, nhỏ nữ sinh thấy mình như không khí liền tức giận bỏ đi, cuộc nói chuyện giữa Di Di và Ngọc Quý dừng lại

- Hết nợ đây - cô đứng dậy, định đến chỗ khác thì lại bị Ngọc Quý kéo ngồi xuống

- Ngớ à? Không thấy đàn em của con nhỏ đó vẫn còn lẩn vẩn xung quanh sao?

- Sao một thế? - cô than - vậy tôi ngồi thêm chút nữa đây

- Ừm

Di Di gọi ly kem ra, cô cảm thấy khá khó chịu, hình như có ai đó đang nhìn mình thì phải. Cô quay qua quay lại liền bắt gặp ánh mắt của Vương Tuấn Khải ngồi cách xéo cô hai bàn, nhìn đôi mắt sắc bén đến đáng sợ, xen lẫn vào đó hình như có chút... u buồn

- Quan tâm làm gì? - cô tự gõ đầu mình - dù gì anh ta cũng thuộc về người khác rồi

Rồi cô tự nhủ quên đi Vương Tuấn Khải, tiếp tục ngồi nói chuyện với Ngọc Quý, khá là vui vẻ

Khoảng một lúc sau, Ngọc Quý kể cho cô một câu chuyện khá buồn cười, hai người đang vui vẻ thì

Rầm! - tiếng đập bàn

Cô giật mình theo phản xạ liền nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thì ra là Vương Tuấn Khải

- Ayia, ai dám cả gan chọc giận mỹ nam của trường ta thế nhỉ? - một nữ sinh lác đầu - chắc hẳn người đó to gan lắm

Vương Tuấn Khải đứng phắt dậy, đi nhanh tới chỗ Di Di rồi kéo cô ra sau trường, mọi người trong căn tin hầu như dồn mắt vào sự việc đó, không khí bắt đầu xôn xao

...

- Thả ra - đến sau trường, Di Di cảm thấy khá đau tay liền giật tay lại - anh đang làm gì thế?

- Làm gì? Em cũng biết mà - Vương Tuấn Khải lại càng siết chặt tay cô

- Muốn gì đây?

- Em từ khi nào lại thân với Ngọc Quý thế?

- Tôi thân với anh ấy anh có gì ý kiến sao? - cô thách thức anh nói câu trả lời, thật ra trong lòng là muốn biết anh hỏi câu đó có ý nghĩ gì
- ... - nhưng Vương Tuấn Khải lại im lặng
- Không nói? Được, vậy tôi đi, cứ từ từ mà suy nghĩ câu trả lời của anh - cô bỏ đi, bất ngờ bị anh kéo lại
- Anh... thích em
- Hả? - cô như đứng người, cảm xúc lúc này bắt đầu dâng trào, có gì đó sung sướng đang xen vào cảm xúc của cô, chợt nhớ đến Thu Hường, mặt cô lại tối sầm - Vậy còn Thu Hường?
- Cô ấy, chỉ là bạn gái cũ của Vương Tuấn Khải năm 11 tuổi thôi
- Thì ra là vậy, cuối cùng cô cũng biết được câu trả lời bấy lâu nay cô đang tìm kiếm rồi, và hơn nữa, cô đúng là thích Vương Tuấn Khải. Vương Tuấn Khải ôm chặt lấy cô, hai người cứ như vậy thật lâu rồi anh thả cô ra
- Vậy hành động lúc nãy là ... anh đang ghen sao? - cô cười
- Ừ, thì sao?
- Ha ha, đúng là đồ trẻ con - cô cốc đầu anh rồi chạy đi
- Này - anh đuổi theo cô, trong lòng hạnh phúc tưởng chừng không ngừng lại được
- "Vương Nguyên, em nói đúng. Đôi khi hạnh phúc nếu không nắm bắt thì sẽ hối hận cả đời, cảm ơn lời khuyên của em, thật sự cảm ơn..."

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nằm Trong Đội Tuyển

Bây giờ đã vào tiết Ngữ Văn, Di Di thỉnh thoảng lại cười, Vương Nguyên cũng không khỏi ngạc nhiên

- Di Di, có thật là hôm nay cậu đã uống thuốc rồi không vậy?
- Sao cậu lại nói vậy? - Di Di liếc xéo
- Từ đầu giờ tớ cứ thấy cậu cười miết nên quan tâm thôi
- Tớ không sao, chẳng qua là tớ với Tiểu Khải đã làm lành thôi
- Thật á? Tớ mừng cho cậu đấy - Vương Nguyên vỗ vai cô - nếu được vậy thì tốt, cuối cùng cậu đã chiến thắng vượt qua người còn lại, chúc mừng nha
- Cậu đừng nói to thế chứ? Không chừng có người đang nhột cũng nên - Di Di nhếch môi
- À quên, cô bạn gái 11 năm trước của Vương Tuấn Khải còn ngồi đây mà, thất lễ rồi
-- Thu Hường ngồi phía trên im lặng không nói gì nhưng tay đã bóp chặt lộ rõ sự tức giận
- "Chờ đó Thiên Tuyết Di! Mới chỉ là bắt đầu thôi, rồi từ từ tôi sẽ cho cô thấy mùi vị của sự thất bại"

Reng!

Tan học, Di Di với Vương Nguyên được cô dạy Văn báo là nằm trong top học sinh giỏi Văn được nhà trường đề cử đi thi hs giỏi

- Thật hả cô? - Vương Nguyên mừng rỡ
- Ừm, các em về chuẩn bị nha, chiều nay khởi hành đến Bắc Kinh để chiều mai thi - cô giáo cười
- YEAH!!! - Vương Nguyên vỗ tay

- Nhưng em nhớ hình như cô nói là chọn 3 hs giỏi lớp 10 cơ mà

- À, còn bn Thu Hường nữa, cô dặn bạn ấy rồi

- Sao cơ? - hai người kia hết lên

.

.

.

- Không phải là quá đáng đấy chứ? - Vương Nguyên ngồi trong quán kem rầu rĩ

- Chịu thôi, dù gì cũng là trường chọn mà - Di Di lắc đầu, ngồi thưởng thức ly kem bạc hà - Không biết lớp 11 là ai nhỉ? Hình như là chọn hai người

- Tổ nghe thoáng đâu hình như là hội trưởng và hội phó trường mik thì phải

- Lại phải gặp tên hội trưởng sao? - cô đập bàn - Mà hình như hội phó là Tiểu Khải phải không ?

- Ừm

- Được vậy thì tốt quá - cô sung sướng reo lên

- Hơ Hơ , có Vương Tuấn Khải đi thì quay mặt 180 độ, sao cũng được nhưng tới lúc đó đừng có mà bỏ mặt thằng bạn thân chí cốt này đấy

- OK - Di Di nhún vai - sao tớ có thể bỏ rơi cậu được

....

Hai người chào tạm biệt nhau rồi đường ai nấy về. Di Di vừa vào đến biệt thự nhà Vương Tuấn Khải đã nghe thấy tiếng nữ sinh quen thuộc, liền vội chạy vào thì

- Cậu về rồi đấy à? - Thu Hường ngồi bên cạnh Vương Tuấn Khải thấy Di Di liền ngọt giọng rồi quay sang Vương Tuấn Khải - anh tiếp tục giải giúp em bài tập đi

- Ừm - Vương Tuấn Khải khó xử không dám nhìn Di Di, vội vàng giải bài tập cho Thu Hường rồi đuổi khéo cô ta về

Còn Di Di thì bỏ lên lầu, bật laptop on weibo

Kết! - Tiểu Khải mở cửa phòng cô, thò đầu vào

- Di Di, em không giận đấy chứ?

- Mới gì em phải giận - Cô nhún mày - không phải anh cũng đang khó xử không biết làm cách nào để chia tay cô ấy hay sao?

- Có thật là vậy chứ?

- Thôi đi. Em không trẻ con thế đâu

- Vậy thì được rồi - anh cười rồi bước đến bên cô

- À, anh nằm trong đội tuyển hs giỏi lớp 1 mà đúng không? Chiều nay ... - cô ngẩn đầu lên

- Thật ra - Vương Tuấn Khải ngất lờ - anh từ chối lời mời, nhường lại cho một nữ sinh khác rồi

- Há? - cô đứng ngơ - sao vậy?

- Tại vì... hai hôm nữa là đến sinh nhật anh, được tổ chức tại quảng trường Trưng Khánh, vì còn phải luyện tập nên công ty đã kêu anh hủy lời mời đó rồi, nhưng mà không sao, vậy thì có thể ở nhà chơi với em

- Em cũng ... nằm trong đội tuyển - Cô cúi gầm mặt xuống - vốn dĩ tưởng chúng ta có thể tham gia cùng nhau, không ngờ

- Vậy buổi sinh nhật của anh? - Vương Tuấn Khải đơ mặt

- Có lẽ em sẽ đến không kịp

- ... - anh im lặng, có chút thất vọng

- Nhưng đừng lo, em hứa sẽ về dự sinh nhật cùng anh, bằng một cách nào đó, nhất định là vậy - cô cười - vậy nên đừng buồn nữa, cho dù không có em bên cạnh thì anh cũng hãy vui vẻ bên Tứ Diệp Thảo và Tiểu Băng Giải, đừng làm họ thất vọng, hãy làm 1 Vương Tuấn Khải tuổi 16 thông minh, hoạt bát, lanh lợi. Em hứa sẽ mua quà cho anh

- Cảm ơn em - anh cười, néo má Di Di một cái tỏ vẻ đáng yêu rồi xuống lầu

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfbys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đến Bắc Kinh Nào!

* Vì tác giả chán quá nên liền nghĩ đến việc đăng truyện, vội vàng hoàn thành cho mấy bạn thêm một chap nè, đọc, cảm nhận và đưa ra nhận xét nha, bây giờ tớ có thể trả lời được bình luận của các bạn bên facebook rồi, cảm ơn bạn Ryo190 nhiều lắm nha *

Buổi chiều(2h)

Reng!!! - tiếng điện thoại của Di Di kêu lên

- Alô - cô nghe máy, mắt vẫn còn nhắm mở chưa hết, tại vì vừa mới ngủ dậy

- Di Di, chuẩn bị thế nào rồi?

- Ai vậy? - cô giật mình ngồi dậy

- Không nhớ bạn trai cũ của em sao?

- Đoàn Ngọc Quý? Sao anh có số tới?

- Tôi là hội trưởng mà, nên nhớ đấy, tôi điện để thông báo, chiều nay 3h30 có mặt tại trường, không cần mặc đồng phục, đồ thường là được rồi, chuẩn bị hành lý để bay sang Bắc Kinh

- Hả? Đi máy bay sao? - cô ngạc nhiên - sao không thẳng nào báo cáo sớm cho bà mầy biết thế hả?

- Vặn nhỏ cái volume lại, dù gì cũng nhanh chuẩn bị đi

- Bye - cô tắt máy, vội vàng nhảy xuống giường, quần đùi vài bộ quần áo vào chiếc vali màu trắng tuyết rồi bay nhanh vào phòng tắm để tắm rửa sạch sẽ

Vài phút sau khi Thiên Tuyết Di của chúng ta ngâm người trong bồn tắm(Thật ra là đã qua 30 phút rồi) ...

Cô bước ra, đứng trước gương nhìn lại mình. Cô mặc chiếc áo sơ mi xanh da trời ca rô, kết hợp chiếc quần jeans lửng và đôi giày trắng trong khá năng động. Cột tóc gọn gàng lên, cô cười mỉm

- Ổn rồi đó Thiên Tuyết Di

Rồi cô nhanh chóng chạy xuống lầu

- Đi đâu vậy? - Tiểu Khải đang ngồi xem TV thì thấy cô

- Em đi khu trung tâm tí nha, anh nhớ coi nhà đó

- Ừm

.

.

.

Vào đến khu trung tâm, ai cũng nhìn cô chăm chăm, đặc biệt là bọn hs cùng trường

- Kia không phải là tiểu thư Dương Thiên sao?
- Nghe nói cô ấy là con của tỉ phú
- Hình như là bạn gái của hội trưởng trường mình thì phải?
- Nghe công khai vậy mà

Còn bên đám người lớn thì

- Con bé dễ thương quá
- Tiểu thư có khác, đúng là hoàn mỹ từ trên xuống dưới

...

Hàng ngàn tiếng bàn tán, cô bị tụt dây giày nên ngồi xuống thất lại, nghe thấy mọi người nói vậy liền đứng dậy liếc xéo một cái. Lập tức cái không gian im lặng, ai nấy liền chạy đi mua này mua kia

- Mình hận ba mình, không biết lại làm cái trò gì rồi? - cô lắc đầu rồi bước vào khu đồ ăn
- Ừm, để coi - cô suy nghĩ, mua gì đây nhỉ? - cô nhanh chóng lấy danh sách liệt kê những thứ cần mua ra, lục hết cái này đến cái nọ

.
. .

Về đến nhà...

Cô gấp gấp chạy lên lầu

- Toi rồi, còn có nửa tiếng, ba lô đâu rồi nhỉ? - cô lục tung cả cái tủ đồ mới lấy ra được cái ba lô màu trắng mà cô thích nhất do mẹ cô tặng vào sinh nhật năm ngoái
- Ồm, kiểm tra tí, bánh kẹo có, dầu thoa có, thê tín dụng có, nước suối có, nước ngọt có, ... - sau khi bỏ hết thứ này rồi bỏ thứ nọ, cô nhanh chóng với tay lấy chiếc áo khoác màu cam mặc vào, lấy chiếc mũ lưỡi trai màu cam đội lên đầu rồi tốc hành kéo vali chạy xuống dưới lầu
- Vương Tuấn Khải, em đi nha - cô cười rồi chạy ra ngoài
- Khoan đã
- Gì vậy? - cô dừng lại
- Tặng em này - cậu đưa một chiếc lắc tay hình cô bốn lá kết hợp với những chú cua tí hon ra, đeo lên tay cho cô - với vật này, chúc em may mắn, rắng thi tốt nha - cậu đặt một nụ hôn lên trán cô
- Cảm... o... on - cô đỏ mặt - vậy cũng chúc anh có buổi sinh nhật vui vẻ, em nhất định sẽ mua quà cho anh, ở nhà hóng nha - rồi cô chạy đi ra chiếc taxi đợi ngoài cửa

Sân bay

- Tới trễ quá vậy - Vương Nguyên từ đầu chạy tới, kéo cô về phía mình
- Xin lỗi, tại tớ dậy muộn
- Không sao, mau lên máy bay thôi - cậu cười rồi nắm tay cô kéo lên máy bay. Hai người ngồi chung một hàng, Vương Nguyên chưa gì đã nhắm tịt mắt
- Sao vậy? Thường ngày thấy cậu sung lắm mà
- Chóng mặt, tớ quên mua thứ gì đó để ăn rồi
- Phàm ăn có khác - cô thì thầm
- Cậu nói nữa tớ cho xuống gầm ghế ngồi đấy - Vương Nguyên liếc xéo

- Ô, tớ không nói gì hết nha - Di Di giả vờ ngây thơ

- Còn chối - Vương Nguyên cúi sát mặt vào cô

Hai người tư thế lúc này có chút không tự nhiên lắm, đến nỗi cô còn cảm nhận được hơi thở của cậu

- thật ra... - cô nhanh chóng đẩy Vương Nguyên xuống, rồi lúi trong chiếc ba lô là một bì bánh để đổi chủ đề - Tớ có mua cho cậu đấy

- Vậy... cảm ơn - cậu lấy bì bánh rồi vội quay đi chỗ, cậu cũng nhận ra mình hình như có chút quá khích thì phải, cậu cũng muốn bầu không khí dịu lại một chút, bây giờ mới để ý đến Di Di - hôm nay cậu trông xinh lắm

- Cảm ơn - cô cười tỏa nắng

- ... - Vương Nguyên cũng chả biết nên nói gì, đành cúi gằm mặt xuống, chợt nhìn thấy chiếc lắc tay cô đeo liền ngẩn đầu lên - Là Vương Tuấn Khải tặng cậu?

- Chiếc lắc tay hả? - cô hươ hươ tay lên - ừm, anh ấy vừa tặng tớ lúc này, có chuyện gì sao?

- Chiếc lắc tay đó, là quà của mẹ anh ấy, nói rằng nếu anh ấy thích ai sẽ tặng cho người đó kỉ vật này, lúc trước anh ấy còn định tặng Thu Hường, bây giờ tặng cậu, xem ra anh ấy thích cậu thật rồi

- ... - cô im lặng, đôi má đã có chút ửng hồng

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trở Về Tập Đoàn Thiên Dương

Tại sân bay Bắc Kinh (5h chiều) ...- Oáp!~~ Buồn ngủ quá đi mất - Di Di vươn vai một cái rồi bước xuống sân bay

- Đi nhanh giùm cái - Thu Hường từ đằng sau đẩy cô sang một bên, nhếch môi rồi đi đến chỗ tập trung

- Đi đứng cho cẩn thận đấy - một người đàn ông cao to bước lại, lườm xéo Thu Hường đến ai cũng thấy đáng sợ, rồi ông bước đến chỗ Di Di - Thiên Tiểu Thư, chủ tịch có cần dặn khi cô xuống sân bay thì theo tôi về công ty, cô muốn trốn cũng không được đâu

- Quản Lí Kim à! Chú cũng phải suy nghĩ chứ? Như thế thì đám người kia ở riêng chắc? - Di Di chỉ sang phía học sinh

- Đúng ak! Hay chú dẫn tụi cháu theo về công ty chơi nha? - Vương Nguyên đứng bên cạnh Di Di cầu xin

- Vậy cũng được, đi thôi - nói rồi, quản lí dẫn đám học sinh đi đến công ty, riêng cô giáo của họ sẽ đi làm một số việc

.

.

.

- WA!!! Háo rộng nha! - Vương Nguyên nhìn xung quanh cái công ty tập đoàn Thiên Dương mà thấy ngưỡng mộ - cả cái công ty thế này ba cậu chắc cũng gánh vác chắc cũng mệt lắm

- Còn phải nói? Đã vậy còn có nhân tài tạo điều kiện cho ba mình bằng cách chọc phá nhân viên, xé tài liệu công ty - Ngọc Quý nói

- Hừm! - Di Di liếc - nhột đấy nhá?

- Vậy àh! Không có ý đâu ak - anh giả vờ ngây thơ

Thu Hường thì xin đi chung với cô giáo (chứ sao nữa, thù Di Di như thế mà có mặt mũi nào đến nhà người ta ở chứ), nữ sinh lớp 11 thì cứ đứng đờ này giờ, chả thèm mở miệng câu nào

- Chị gái, sao em thấy chị im thế? - Di Di chạy đến bắt chuyện

- Chị á? À... chị tên Phan Diệp Ngọc, hân hạnh được gặp tiểu thư - nữ sinh kia cúi đầu

- Aiya! Chị ngại gì chứ? Cứ gọi em là Di Di thì được rồi - cô cười - à mà mọi người chắc cũng mệt rồi, lên phòng em nghỉ ngơi đi nha, lên phòng 595 ấy, bây giờ em qua bên ba em có chuyện rồi - cô nói rồi chạy vào phòng chủ tịch

- Được thôi - Ngọc Quý nói rồi dẫn ba người kia lên cầu thang máy

Về phía Di Di, cô vào phòng chủ tịch, không gõ cửa lễ phép mà tiện chân đạp thẳng vào cánh cửa, may là cánh cửa khép chứ nếu mà đóng thì chân cô cũng tàn rồi. Mấy nhân viên xung quanh thấy cô liền chào nhẹ rồi nhanh đi chỗ khác

- Tiểu thư đây á? - quản gia Lí cười - cô đợi chủ tịch chút, ông ấy đang họp

- Vâng, cháu sẽ đợi ở đây - cô cười rồi ngồi xuống ghế, hươ tay lấy tờ báo rồi xem tin tức

- Cậu về rồi đấy à?

- Hừm? Thiên Ti? - bây giờ cô mới phát hiện Thiên Ti ngồi đối diện mình - cậu ở đây?

- Ừm, tớ đợi ba tớ, ông ấy đang họp - cậu chỉ về phía phòng họp - cậu về có chuyện à?

- Ừ, tớ tham gia hs giỏi

- Ngừ Văn chứ j?

- Sao cậu biết?

- Cậu nói coi, từ lớp 1 đến giờ năm nào cậu chả đi Ngừ Văn, toàn giật Giải Nhất

...

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì buổi họp kết thúc, mọi người ra về

- Tuyệt Di, con vẫn thế nhỉ? Lại bác ôm tí nào - Dịch baba thấy Di Di liền chạy đến xoa đầu cô

- Cháu chào bác - cô lễ phép

- Thiên Ti này, hay con ở lại chơi với con bé nhá? Tí nữa về sau cũng được - Dịch baba quay sang Thiên Ti cười

- Vâng, vậy cũng được ạ - cậu gật đầu

- Bác về trước nha - Ông tạm biệt Di Di rồi ra về

- Vậy cậu vào phòng tớ đi, tớ ở đây nói chuyện với ba tớ tí - cô cười rồi đẩy Thiên Ti ra khỏi phòng

- Tuyệt Nhi (tên ở nhà của Di Di nha mọi người), con vẫn thế nhỉ? - Thiên baba ngồi vào ghế

- Ý ba là sao đây? - cô liếc - con mới đi cả mấy tháng mới về mà một câu cũng không hỏi thăm?

- Được rồi con gái, vậy để ba hỏi cho có lệ nhé? Con khỏe không?

- Con chưa chết - cô trả lời

- Vẫn cái tính khí khác người - ông lắc đầu - mà mấy bạn con đâu rồi?

- Họ ở bên phòng con đấy

- Tối nay ở chung một phòng nhé? Ta sẽ mở tiệc cho các con

- Vâng, cảm ơn ba, mà mẹ đâu rồi?

- Bà ấy đi với phu nhân Vương chưa về?

- Mẹ Vương Tuấn Khải ấy ạ?

- Ừm, mà nhắc mới nhớ, dạo này con với Tuấn Tuấn (Vương Tuấn Khải) sao rồi?

- Không có j

- Thằng bé là người tốt, lại còn tuổi nhỏ tài cao, con không có chút ấn tượng sao?
- Anh ấy cũng khá tốt với con
- Vậy thôi sao?
- vậy thôi
- Con đúng là kén cá chọn canh mà - ông lắc đầu, chợt để ý đến chiếc lắc tay cô đeo thì mỉm cười - thế cái lắc tay đó con đã đeo thì còn thấy bình thường sao? Rõ ràng con đã rung động rồi mới đủ can đảm để nhận thứ đó của Tuấn Tuấn
- ... - cô im lặng - mà thôi, con về phòng

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Quay Về Thế Giới Đêm

Sorry vì bữa giờ không up truyện nha, lí do vì tác giả bận ôn thi cuối kỳ nên có chút khó khăn về việc đụng đến máy tính, nói chính xác là bị mẹ tạm giam cái laptop, xin lỗi mấy chế hen, tác giả sẽ cố đền bù sau, vào truyện thôi nào

Di Di vừa về tới phòng thì

- Chuyện gì vậy? - cô chớp mắt khi thấy cả lũ ngơ kia đang đứng trước học bàn của mình, xếp đội ngũ ngay thẳng gọn
- Biết gì? - Thiên Ti ngồi trên giường cô nghịch điện thoại - cậu nói coi, cả đám đó cứ đứng trước học bàn cản trở thi hành công vụ chết đi được
- Cậu thi hành cái gì? - cô nhướn mày
- Đọc sách
- Mọi người đang nhìn cái gì mà... - Di Di nhướn chân lên cố chen chúc vào chỗ kia, bất chợt cô thấy một thứ thì giọng ngân dài rồi im re
- Di Di, là cậu sao? - Vương Nguyên tra hỏi - nhìn chả giống bây giờ?
- Đúng đó, nhóc lúc đó khác quá, nhìn xem - Ngọc Quý chỉ lên môi của cô - cười tươi thế này, còn bây giờ, bó tay
- Đừng có nhủi chuyện - cô giật bức ảnh - lúc đó tôi khác
- Khác chỗ nào thế nhỉ? - Vương Nguyên thắc mắc
- ... - Diệp Ngọc im lặng, đẩy tay Vương Nguyên làm cậu tò mò
- Chị sao thế?
- Thiệt ra khác nhau ở chỗ có mẹ cô ấy - Diệp Ngọc thì thầm
- Không có gì đâu, người lúc nào chả khác- Di Di cười mỉm - không có gì liên quan đến mẹ tôi hết

Reng!!!

- Alô - Di Di bắt máy

Bên đầu kia nói gì đó, cô lập tức tròn mắt lên

- Sao cơ? - cô gắt - tôi tới liền

Rồi cô nhanh chóng lấy đồ, vào phòng tắm thay, mọi người nhìn nhau chả hiểu gì

5 phút sau...

Di Di bước ra ngoài, thoáng nhìn có chút khan khác, hôm nay nhìn cô trưởng thành hơn nhiều. Cô diện chiếc váy màu đen nhánh có ren xung quanh, khoác chiếc áo khoác đen ở ngoài, thả tóc, đôi mũi lưỡi trai, giày bata cũng màu đen theo, thật sự quay mặt 180 độ rồi

- ... - Vương Nguyên nhìn cô chăm chăm, ngây ngất không nói nên lời

Riêng Thiên Ti thì dường như đã hiểu gì đó, chỉ lắc đầu nhẹ rồi đọc sách

- Tờ ra ngoài, mọi người cứ ở đây chơi nha - cô cười rồi lập tức chạy đi

- Thừa tiểu thư chúng ta...

- Bar Fatary, nhanh lên - cô gắng lên

- Vâng - tên vệ sĩ cũng không dám hó hé nửa tiếng, vội lái xe đi, tốc độ nhanh đến kinh hoàng, người ngoài đường nhìn thôi cũng đã chóng mặt

.

.

.

Tại Bar Fatary

Rầm!!! - cánh cửa bị đập mạnh không thương tiếc liền gây sự chú ý của mọi người, một cô gái phủ đầy bóng tối bước vào

- Tới rồi sao?- một tên mặc áo đen bước tới

- Tao không thích nói nhiều, xử lý nhanh lẹ thôi - Di Di cầm một chai XO hạng nhất đập lên bàn làm mọi người xung quanh hoảng sợ

- Mày lớn tiếng quá ha? - tên kia nhướn mày

- Người ta là khách cao khách quý tụi bây tiếp đãi kiểu đó hả? - Một người đàn ông bước vào, trạc 40 tuổi, trên mặt có vết sẹo cắt ngang mắt, theo sau còn có khoảng 20 tên côn đồ, ông ta nhìn Di Di rồi cười - Xem ai đây! Công chúa thế giới đêm! Rất hân hạnh mới được biết đến cô đây

- Tao không muốn nói nhiều - cô đưa chai rượu lúc nãy bị bẻ một nửa nên - thứ tao cần ở đây là người, mày là súc vật hay cái quái gì mà nghe không hiểu

- Bớt giận, chuyện gì còn có đó mà - người đàn ông đẩy nhẹ cái chai xuống, cười giễu cợt, bước lại gần cô - Đúng là không có ai gan dạ bằng cô, muốn thả người cũng được, ngủ với đại thiếu gia này một đêm, thế nào? - rồi ông ta đưa tay đến chạm nhẹ trên mặt cô, lướt nhẹ từng bộ phận từng chút một

- Buồn cười - câu nói nhẹ nhàng nhưng ngữ khí nghe không hề nhẹ, không thủ đoạn, không đùa giỡn mà ngay tức khắc, cô cầm tay ông ta, bóp thật chặt rồi bẻ ngược lại - hình như lính mới tới chưa hiểu phép tắc thì phải? Mày trước khi bước vào cái thế giới này có biết luật lệ chưa vậy? Đụng tới tao mày muốn chết hả? - rồi tay kia của cô cầm chai XO kề ngay cổ ông ta

- Mày quá đáng rồi đấy, bỏ xuống đi, xúc phạm ông chủ tao, xem ra mày tới số rồi - mấy tên côn đồ dờ giọng hàm hồ

- Tụi bây không muốn chơi thứ này? - cô nhếch môi - vậy thôi

Ngay lập tức chai XO kia rơi xuống đất một cách không thương tiếc

- Vậy thì đổi trò đi, chơi thứ này thú vị hơn đấy - Di Di moi chiếc súng từ trong túi ra, kê đúng chuẩn ngay thái dương của ông ta

- Tiểu thư đừng manh động - người đàn ông đó lập tức xin giảng hòa

- Biết điều, nhưng mà đám đệ của ông thì chưa biết đấy

- À, tụi bây. Quý xuống - ông ta lập tức gắng lên, cả đám người kia liền ngồi xuống trong bất đắc dĩ, mặt ai cũng đầy phẫn nộ

- Ray đâu?

- Dạ ở trong kia - ông ta chỉ tay về phía nhà kho

- Tốt - cô thả ông ta ra, cất súng vào túi, bước về phía nhà kho

Người đàn ông kia lập tức đứng dậy, chìa súng vào cổ cô, nhắm kỹ rồi

Bùm!!!

- Đa... đại... c...ca... - Mày bọn còn đồ tròn to mắt hoảng sợ

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị Thương

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! - những tiếng kêu đầy thất thanh của mọi người trong quán bar khi nghe tiếng súng- Ông chủ - một người phụ bàn nước nỏ chạy ra quầy xuống dưới ông chủ của quán bar

- Bắn lệt rồi - Di Di nhếch môi lộ rõ đường cong tuyệt mỹ

- Chết tiệt - người đang ông tức tối, đưa súng lên nhắm cô lại lần nữa, thật chuẩn và rồi...

Rắc! - chỉ là tiếng bóp cò

- Haha, ông nghĩ tôi ngu ngốc đến nỗi không biết rút đạn trong súng ông ra hả? - Di Di nhướn mày - cái trò này là tôi học từ khi mẫu giáo rồi, thậm chí rút khi nào ông cũng không ngờ tới chứ gì?

- Cô ... - người đàn ông kia dường như muốn đứng hình ngay tại chỗ

- Tôi đã muốn tha thứ... vậy mà ông còn tiếp tục giẫm phải sai lầm, kẻ súc sinh như ông không có quyền được sống

- Nhưng cô sẽ phải nhường tôi

- Tại sao? - Di Di băng khoắc

- Đem người ra - người đàn ông kia ra lệnh

Hai tên côn đồ liền làm theo ý, đưa chàng trai mặc chiếc áo đã nhuộm đỏ máu ra

- RAY!!! - cô hét lên, chạy tới

- Bình tĩnh cô bé - người đàn ông giễu cợt

- Ông muốn gì? - ánh mắt Di Di ngập tràn trong sự u tối

- Dễ thôi, ta chỉ cần, người bị thương, thế nào? Nế được một phát súng của ta thì hẳn được thả?

- Killer! Đừng! - Ray giãy giụa, cố hết sức hét lên

- Thằng nhãi, im đi - tên côn đồ kéo ngược tóc Ray lên

- Đừng làm vậy - Di Di rung rung - tôi... đồng ý, bắt đầu đi

- Tốt, biết điều - ông ta cười, ấy khẩu súng mới, nhắm vào cô rồi

Bằng!!!

- KILLER!!! - Ray hét lên

Di Di nằm xuống đất, rõ thấy đau, ôm chặt lấy vai phải của mình, máu bắt đầu chảy càng nhiều

- Lần này là vai, lần sau... sẽ là tim - ông ta cười rồi cùng đồng bọn bỏ đi

Ray chạy tới bên Di Di, đỡ cô lên

- Không sao chứ? - Cậu khóc - em hà tất phải làm vậy

- Không ... sao - cô cười - bảo vệ được anh là em vui rồi, nhìn em, anh bị tội nó hành hạ như thế này

- Killer! - cánh cửa mở ra, Thiên Tỉ cùng mọi người cùng phải chạy vào
- Jackson, cậu đến đây làm gì? - Di Di chớp mắt, cổ bặm môi lấy sức
- Cậu bị ra nông nỗi này, đừng nói nữa - Thiên Tỉ quỳ xuống
- Ray, cha cậu có chuyện rồi - một huynh đệ đến báo
- Không xong rồi - Ray đứng dậy, đưa Di Di sang cho Thiên Tỉ - phiền cậu - rồi cậu bỏ đi trong luyến tiếc
- Bọn nó đã làm gì cậu? - Thiên Tỉ ôm chặt Di Di
- Không có gì, một phát đạn đỡ một mạng người thôi mà - cô cười rồi khung cảnh xung quanh mờ ảo dần - tớ... chóng mặt quá
- Để tớ đưa cậu đến ... - Thiên Tỉ bế nhẹ cô lên
- Không được đến bệnh viện - cô ngắt lời, sức nói cũng nhỏ dần - cậu còn nhớ căn hầm bí mật dẫn lên phòng tớ chứ? Lúc nhỏ chúng ta còn chơi chốn tìm đây, đi bằng đường đó đi - rồi cô ngắt xù
- Xe, NHANH LÊN!!! - Thiên Tỉ gào lên rồi nhanh chóng bế Di Di lên ô tô, chiếc xe phóng đi như chớp mắt

.

.

.

- Chuyện gì vậy? - Vương Nguyên giật mình khi thấy Thiên Tỉ và Di Di từ cửa sau của phòng vào - DI DI!! - Vương Nguyên hét lên, chạy đến
- Em ấy bị sao vậy? - Ngọc Quý lo lắng chạy tới
- Sơ cứu, nhanh lên - Thiên Tỉ gắt
- Đây - Ngọc Ngọc đem hộp đựng thuốc y tế đến

Thiên Tỉ nhanh chóng xử lí vết thương, lấy viên đạn ra rồi băng bó lại

- Vương Nguyên, cậu xuống nói với chủ tịch là bữa tiệc hôm nay hoãn lại, Di Di cảm thấy không được khỏe - Thiên Tỉ nhìn Vương Nguyên nhưng đã thấy mắt cậu đỏ hoe
- Không được, tình hình như thế chắc chắn chủ tịch sẽ phát hiện, để chị đi cho - Diệp Ngọc nhanh chóng chạy đi
- Không được khóc - Thiên Tỉ nhìn Vương Nguyên - cậu như thế cô ấy sẽ không vui đâu
- Nhưng.. hic... mà ..
- KHÔNG ĐƯỢC KHÓC!!! - Ngọc Quý hét - cậu không nghe sao? Cô ấy chưa chết cậu khóc cái gì?
- Tôi... - Vương Nguyên im lặng, cố kìm những giọt nước mắt lại

Reng!!!! - có tiếng điện thoại, là của Vương Nguyên

- Alô! - Vương Nguyên nghe máy
- Này! Giọng em sao vậy! Có chuyện gì hả? - Vương Tuấn Khải bên đầu dây kia lo lắng
- À! Em bị Di Di cho ăn ớt nên nước mắt cứ chảy ấy mà - Vương Nguyên gượng cười
- Hi hi! Di Di vẫn khỏe vẫn vui đúng không? Chăm sóc con bé giùm anh nha! Nó ở bên đó chắc vẫn còn đang nghịch - Vương Tuấn Khải dặn dò
- Ừ, thôi anh đi ngủ sớm đi
- Ừ nếu em mệt thì thôi, bye - rồi Vương Tuấn Khải cũng cúp máy
- Sao cậu không nói sự thật? - Ngọc Quý lên tiếng
- Chuyện gì? - Vương Nguyên nhướn mày

- Di Di thành ra nông nổi này mà cậu còn giấu sao?
- Tuyệt đối không được nói - giọng Thiên Ti chắc nịch, tay cậu vuốt tóc Di Di - nếu nói, thân phận Di Di sẽ bị bại lộ, đến lúc đó, muốn giữ được tính mạng cho người nhà cũng khó, kể cả các người cũng sẽ mất mạng như chơi, Vương Tuấn Khải sẽ càng nguy hiểm hơn
- Rốt cuộc cậu ấy là ai? Nắm giữ quyền lực gì? - Vương Nguyên thắc mắc
- Killer_ cầm đầu băng đàn thế giới ngầm
- Killer? - Ngọc Quý nhướn mày

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đơn Phương!?!

Sáng hôm sau...

- Oáp! - Di Di uể oải tỉnh dậy, nhìn xung quanh căn phòng, định ngồi dậy liền cảm thấy nhói ở vai phải - aiya, đau quá
- Không sao chứ? - Ngọc Quý đang ngủ gật bên bàn học nghe tiếng cô liền chạy đến - đang còn bị thương mà cử động làm gì
- Anh... - cô đứng hình - sao biết tôi bị thương mà...
- Thiên Ti kể hết rồi, nhóc còn định giấu đến bao giờ - Ngọc Quý lắc đầu - mau uống thuốc đi
- Tên giỏi hóng hót - cô lẩm bẩm rồi cầm chén thuốc, uống cái ực như uống nước, không hề để ý nó là cái chất gì

1s

2s

3s

- Phụt! Oái! Thứ quái gì đáng quá vậy? Muốn giết tôi hả? - cô la lên
- Thật là... - Ngọc Quý tức giận giật lại chén thuốc - tôi cất công cả đêm để nấu, thế mà nhóc lại thế hả?
- Tôi... xin lỗi - cô cúi gằm mặt
- Ờ? Đừng buồn, tôi chỉ nói vậy thôi mà - cậu lại gần cô, tay nâng nhẹ cằm cô lên

Lúc này không khí có chút trầm lắng, mọi vật xung quanh như ngừng lại, mặt cô nóng bừng lên, Ngọc Quý cứ im thật lâu, chỉ nhìn cô

- Anh... - cô cuối cùng cũng lên tiếng
- E hèm! - cậu giật mình giả vờ khan giọng rồi đi ra chỗ khác
- Thế anh cũng biết thân phận của tôi rồi nên...
- Tôi biết rồi, tôi sẽ giữ bí mật
- Anh tuyệt đối đừng cho Vương Tuấn Khải biết
- Tại sao?
- Bởi vì... - cô ngân dài

Chợt Thiên Ti từ ngoài bước vào

- Hội trưởng, chủ tịch Thiên Dương kêu anh có việc
- Chuyện gì sao? - Di Di thắc mắc
- Không sao đâu, cậu cứ nghỉ ngơi đi - Thiên Ti cười nhẹ
- Vậy cậu ra trước đi, anh chuẩn bị cái đã - Ngọc Quý nhanh chóng đẩy Thiên Ti ra ngoài rồi đóng cửa lại
- Tôi biết lý do, nhóc thích Tiểu Khải đúng không?
- Cũng... có thể nói là vậy
- Tôi biết mà, vậy tôi hỏi nhé - Ngọc Quý ngồi bên cô rồi đề cô xuống giường - vậy còn tôi thì sao?
- Hà? - Di Di giật bản mình, cố kháng cự nhưng vô dụng - tôi...
- Sao nào? Tôi rất muốn nghe câu trả lời - cậu nhếch môi tỏ vẻ thích thú
- Thật ra... - cô cố kéo dài thời gian

"Má ơi! Người đâu hét rồi! Mau vào đây coi!" - giờ phút này cô chỉ muốn gào lên kêu người hỗ trợ để tránh đi cái vai diễn có một không hai này, tiếc là đời không như mơ

- Không sao, cứ từ từ suy nghĩ, như thế đủ rồi - cậu cười rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Di Di
- Ừm... - cô kháng cự

Ngọc Quý nhanh chóng thả ra rồi thân nhiên bước đi. Dù chỉ là nụ hôn lướt qua nhưng Di Di có thể cảm nhận được tình cảm của Ngọc Quý

"Rốt cuộc anh có ý định gì?"

.

.

.

- Cháu chào chủ tịch - Ngọc Quý lễ phép chào Thiên baba(ba Di Di) rồi ngồi xuống
- Ô! Hội trưởng đây sao? - ông vỗ tay - khí thế cũng được lắm chứ? Cháu thấy Thiên Tuyết Di nhà ta thế nào?
- Dạ? - cậu ngạc nhiên, rốt cuộc ông già này muốn gì đây?
- Ta đùa ấy mà - ông cười

"Đùa kiểu đó không phải muốn giết người ta thì là gì nữa?"

- Ta nghe nói cháu cũng khá giỏi, xuất sắc trong việc nghiêm khắc, chấp hành kỉ luật, cháu có thể chăm nom Tuyết Nhi giùm ta được không?
- Ý chủ tịch là...?
- Đúng, ý ta là thế. Ta có nghe Thiên Ti đề nghị là do Tuyết Nhi ở bên đó vẫn còn nghịch ngợm, con bé còn trẻ con lắm nên muốn nhờ cháu giám sát nó cũng như là gia sư cho nó, cháu thấy thế nào?
- Vâng ạ - một câu trả lời dứt dặt khiến chủ tịch cũng phải ngạc nhiên
- Cháu chắc chứ?
- Đương nhiên, hội trưởng cháu đây không bao giờ nuốt lời
- Vậy được - ông cười thỏa mãn - vậy thôi, cháu về phòng đi
- Dạ - cậu cúi đầu rồi ra ngoài, bước đến cửa thì
- Mà khoan đã, ta cũng có nội quy chứ nhỉ? Một thứ thôi - chủ tịch lên tiếng - nghiêm cấm yêu đương, không được có tình cảm với nhau
- Dạ - cậu gật đầu rồi về phòng, tay bóp chặt thành nắm đấm

...

Bên phần Di Di, cô lướt weibo mà tâm trạng để đi đâu, giống như vẫn còn bay bổng trên tầng 18 của thiên đàng

- Anh ta rốt cuộc có ý gì? Không phải... đơn phương đấy chứ? - rồi cô giật mình, cốc nhẹ đầu mình - mà nghĩ cái quái gì vậy, Thiên Tuyết Di, bình tĩnh, hần chỉ coi mình như công cụ qua đường thôi, tuyệt đối không rung động

Ngay cả Di Di cũng không thể xác định rốt cuộc đây là cái quan hệ gì: Bạn bè? Qua đường? Tâm giao? Hay còn có ý nghĩa khác?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Buổi Thi Khắc Nghiệt _ Thực Sự Là Không Về Được? 6

Chiều nay phải thi học sinh giỏi, mọi người đi ôn bài mà như đi chơi tết, đưa thì ngâm kẹo, đưa thì ăn bánh, đánh bài- Cô thất vọng quá đi mất, năm học sinh giỏi nhà trường chọn đây ư? Có phải mơ không vậy?

Từ nãy giờ cô giảng bài mà không ai thèm nghe nên cô liền lẩm bẩm

- Cô ơi, lúc nãy em có đọc trên mạng phương pháp để giải tỏa căng thẳng trước khi thi đó cô, chính là cố ăn đồ ngọt sẽ cảm thấy dễ chịu hơn thôi - Vương Nguyên nhanh nhẩu lên tiếng, miệng vẫn còn ngâm cây kẹo mút vị dâu

- Cậu đọc ở đâu thế? - Di Di thắc mắc

- Tổ cứ mở lên mạng thấy nên làm theo - Vương Nguyên ngơ ngác

- Đồ ngốc, trên mạng cũng tin được

- Hahaha... - cả đám cười rộ lên

Rầm!!! - cô giáo tức giận đập bàn - tôi không ôn nữa, mấy anh chị thích chơi? Cứ việc, nhưng vác cái mặt về trường mà không có giải tôi sẽ hạ hành kiểm tất - rồi cô bước ra ngoài

Mọi người im lặng hẳn, không ai dám hó hé một tiếng

Thu Hường chợt đứng dậy, đến chỗ Di Di rồi ngồi xuống bên cạnh cô, nhỏ mím cười

- Câu này tớ không hiểu? Cậu giảng cho tớ nha?

- Cậu... - Di Di giật mình đứng phắt dậy - thực sự là không sao đấy chứ?

- Di Di - Vương Nguyên kéo Di Di lại - tránh xa cô ta ra, tớ thấy có mùi ám khí

- Gì chứ? - Thu Hường lại kéo Di Di về phía mình - Di Di là của tôi

- Thôi được rồi, tôi giảng là được chứ gì? - cô chu môi, ngồi xuống ghế - mà tôi hỏi, lúc trước chúng ta là kẻ thù, bây giờ sao giống bạn thân thế?

- Thì chúng ta làm bạn thân đi - Thu Hường cười hiền - tớ không thù cậu nữa là được chứ gì? Vương Tuấn Khải, tớ nhường cho cậu

- Hả? - cô lườm - cậu vừa nói cái gì vậy?

- Ayia! Là tớ không cần anh ấy, mẹ tớ đã đồng ý cho tớ quen Lulu Lulu rồi

- Lulu Lulu? Đứa nào thế? - Di Di thắc mắc

- Là bạn trai cũ thôi, lúc trước tớ là bạn gái anh ấy nhưng sau này mẹ tớ không cho quen nên ... mẹ tớ bắt phải quen Vương Tuấn Khải

- Ô! Vậy thôi, được, tớ sẽ giảng cho cậu, câu này giải như thế này, đầu tiên phân tích trạng ngữ, chủ ngữ, vị ngữ, sau đó ghép từng cặp vào câu bị động, rồi đẩy nó sang phần nội bộ của mệnh đề này.... - Di Di như hiểu ra được gì rồi giảng bài cho Thu Hường

Một lúc sau (nửa tiếng thì có, mấy người học lâu lắc)...

Mọi người thay đồng phục, chuẩn bị cho kì thi, cả đám nhanh chóng được ô tô đưa đến phòng giáo dục để làm bài kiểm tra

Giờ kiểm tra gắt kinh khủng, muốn quay tài liệu cũng không xong, Di Di thì cứ ngồi cặm cụi viết rồi lại lắc đầu, sau đó xé đi. Vương Nguyên cứ loay hoay, thỉnh thoảng lại gãi đầu, Thu Hường xem ra tâm trạng rất tốt, làm bài nhanh rồi ngồi chơi, Ngọc Quý với Ngọc Diệp làm bài khá cẩn thận

RENG!!! - hết giờ

Giám thị đi thu bài, mọi người giờ đây chỉ muốn la lên mà khóc

- Bài dài quá, làm không kịp - Vương Nguyên than thở - 10 câu bỏ mất 2 câu rồi

- Tớ làm được tất - Thu Hường với Ngọc Diệp đồng thanh

- Chán chết! - Di Di gất lên - tớ chỉ còn một chữ nữa thôi

- Giám thị năm nay gắt quá - Ngọc Quý rên

- Về thôi - mọi người cười

Bây giờ là 5h chiều, mọi người được thông báo mới, hôm nay ở lại khách sạn, mai mới về

Di Di cứ đi đi lại lại, sốt ruột chết đi được

" Không ổn rồi! Hôm nay là ngày 21 tháng 9, mình mà không về thì... "

Reng!!! - tiếng điện thoại, là của Di Di

- Vương Tuấn Khải hả? Anh khỏe không? - Di Di cười, cố quên đi buổi sinh nhật của anh

- Anh khỏe, em cũng biết quan tâm đấy nhỉ? - Vương Tuấn Khải trêu - bữa sinh nhật tối nay...

- Em xin lỗi - cô ngất lời - nhà trường nói ngày mai mới về được

- Vậy sao? - Giọng cậu buồn hẳn - vậy thôi, giữ gìn sức khỏe nhé, em ăn uống cho điều độ vào đấy, vậy hôm nay anh dành phải...

- Em thật sự xin lỗi, có lẽ em nhất định sẽ... - cô ráng gượng cười nói tiếp nhưng

Tít Tít! - nhưng cậu tắt máy rồi

- Vương Tuấn Khải, em mau thay đồ đi, buổi meeting chuẩn bị bắt đầu rồi - chị quản lí nói

- Dạ - cậu gật đầu rồi nhanh chóng thay trang phục

" Có lẽ Vương Tuấn Khải, mày vẫn sẽ vui mà"

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Buổi Sinh Nhật Đầy Cảm Động

Trước gương là một chàng trai cao ráo đầy sức quyến rũ, phủ trên mình vẻ hào nhoáng, lộng lẫy vốn có. Vương Tuấn Khải trưởng thành rồi, cậu thực sự đã trưởng thành, khoác chiếc áo sơ mi trắng, chiếc áo khoác ở ngoài kết hợp với quần jeans đen và giày trắng, đơn giản như vậy mà không biết đã làm điên đảo, gục ngã trước các thiếu nữ. Cậu bước ra ngoài mang theo ánh mắt buồn bã nhưng cũng chứa đầy hi vọng- Tiểu Khải - chị quản lí gọi - không phải em rất mong đợi đến ngày hôm nay sao? Chị thấy ngày nay em cứ như người mất hồn vậy, thật sự là không có chuyện gì đấy chứ?

- Em ổn - cậu gượng cười rồi chuẩn bị ở phần hậu đài

- Xin chào mọi người - MC bước lên sân khấu chủ trì - hãy nói cho tôi biết vị trí hiện giờ của các bạn nào? Đồng nghĩa với việc, các bạn là ...

- TIỂU BẢNG GIẢI!!!! - hàng ngàn tiếng đồng thanh của các tiểu bảng giải, khán đài năm nay rộng hơn so với hôm trước, tiếng hét như đã được tập trước, đồng đặc mà rõ ràng

- Uầy! Sao tôi lại có cảm tưởng tiếng hò reo này đã được các bạn tập ở nhà vậy? - MC cười - được rồi, hình như hôm nay mặt tôi hơi dày thì phải, vậy xin mời nhân vật chính diện của chúng ta sẽ thay mặt tôi điều khiển toàn bộ khu vui chơi này, đoán là ai?

- VƯƠNG TUẤN KHẢI!!!! - mọi người hò reo

- Xin mời, Vương Tuấn Khải - rồi MC bước xuống hậu đài, Vương Tuấn Khải chậm rãi bước lên

- VƯƠNG TUẤN KHẢI!!!! VƯƠNG TUẤN KHẢI!!! VƯƠNG TUẤN KHẢI!!! - fan liên tục lập đi lập lại, đến khi thấy bóng dáng quen thuộc mà mọi người mong đợi thì liền hét lên, đưa cao băng hiệu

- Xin chào mọi người - Vương Tuấn Khải bước lên - mọi người có biết em là ai không?

- VƯƠNG TUẤN KHẢI!!!!

- Sai rồi, em chính là... Vương Tuấn Khải của 16 tuổi. Hôm nay, mọi người đã đến công viên này, thì phải ăn uống thật no, chơi thật vui thì em mới cảm thấy hạnh phúc được - vẫn là câu nói đó, cậu cười tỏa nắng, khán đài như có ma lực gì làm mọi người hét lên, sức mạnh đến điên cuồng chứa đầy tình yêu nồng nhiệt của các Tiểu Bảng Giải

- Mọi người chắc hẳn hôm nay phải rất hạnh phúc, có hông nè?

- CÓ!!!!

- Nhưng mà.. sao chúng ta không ôn lại kỷ niệm 15 tuổi của em nhỉ? Được không?

- Được

- Vậy thì... Tôi của tuổi 15, xin phép bắt đầu!

Tiếng nhạc nổi lên bài tôi của tuổi 15, mọi người chìm đắm trong bài hát

Cậu có biết không?

Tớ vẫn nhớ mãi cái tuổi 15 u sầu

Nhìn thấy cậu khóc không thành tiếng

Tớ chỉ muốn kéo cậu vào lòng ôm thật chặt

Ngày ấy, còn chưa nhìn rõ nhân sinh

Vậy mà đã vội vàng lao vào thế gian

Những nỗi buồn mà tớ để lại cho cậu năm nào

May sao giờ đây đã dần nhạt phai

...

Dưới ánh đèn kia là một mỹ nam an tĩnh đã trưởng thành, giọng Vương Tuấn Khải trầm âm khiến người ta có lúc thấy buồn, vui và có thể thay đổi cảm xúc của người khác. Cậu hát nhưng tâm tư cứ để đâu, mắt thì nhìn xung quanh như đang tìm kiếm bóng người nào đó phải chăng là người cậu yêu?

Bài hát kết thúc, tiếp đó, cậu cùng nhau giao lưu với các tiểu bang giải thông qua nhiều trò chơi và nhiều cuộc vấn đáp, buổi meeting nhanh chóng kết thúc, Trên môi mọi người ai cũng nở nụ cười đầy hài lòng và tự hào, nhưng đó chỉ là bề ngoài, bên trong thì đã sớm nhận ra được, hôm nay Vương Tuấn Khải giống như không được khỏe

- Em ấy liệu không sao đấy chứ?

- Tôi không biết nhưng hi vọng là vậy

...

Hàng ngàn tiếng bàn tán

.

.

.

- Cháu sao vậy? Điều gì khiến cháu buồn? Nói ta nghe - chủ tịch TF không hài lòng, nhưng gạt chuyện đó sang một bên, ông bây giờ là đang lo lắng cho Tuấn Khải

- Cháu cảm thấy mệt, cháu về phòng nghỉ trước - cậu lặng lẽ bước về phòng làm cho mọi người không khỏi băng khoăn

Hiện giờ cậu cảm thấy mệt, thực sự rất mệt, còn buồn nữa, vì Di Di sao?

Reng!!! - tiếng điện thoại

- Alo!!! - cậu mệt nhọc nghe máy

- Ra cửa phòng đi

- Ai vậy? - cậu nhíu mày, nhưng người đó cúp máy rồi

Kết!!! - cậu vừa mở cửa phòng ra thì...

- Happy birthday!!! - Di Di từ đâu nhảy ra, diện chiếc váy ca rô kẻ sọc trắng đen đơn giản, vui vẻ nhìn cậu

Mắt cậu rung rung, rồi...

- Anh nhớ em lắm - cậu chạy đến ôm chầm lấy Di Di, hạnh phúc như muốn khóc

- Bất ngờ phải không? - Di Di nói nhỏ - em cũng rất nhớ anh

Hai người cứ như thế thật lâu rồi Tuấn Khải thả cô ra, giả làm về hờn dỗi

- Sao em về mà không báo?

- Đừng giận nữa, lúc chiều đúng là em về không được mà, nhưng vì anh nên em mới nấn nì nhà trường cho về sớm một mình đấy

- Hi hi!!! Ai dám giận công chúa của tôi được? - cậu cười, chọt nhếch môi

- Gì đấy? - cô nhún mày, lộ rõ sự tò mò - suy nghĩ đen tối cái gì?

- Quà sinh nhật anh đâu?

- Em quên rồi - cô trả lời tinh bơ

- Không tiếp khách - cậu đẩy cô ra

- Ủa! Giỡn mà - cô cười, lấy trong túi ra một sợi dây chuyền kiểu nam được làm bằng kim cương hàng thật, có mặt dây chuyền hình con cua, khắc rõ K+D, rồi cô đeo lên cổ cậu - đẹp quá, anh phải cảm ơn em đi, hậu tạ cái coi

- Hậu tạ chứ gì? Được - cậu cười rồi đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô

Còn cô, chỉ biết ngây người ra thôi

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chiến Đấu Công Bằng

Tối hôm qua sau khi kết thúc cảnh tượng lãng mạng kia, Vương Tuấn Khải đã xin chủ tịch cho về nhà cùng Di Di để nghỉ ngơi.

6h...

- Ấy! Không được, trễ rồi. - Di Di chạy toán loạn quanh nhà, giờ này cô chỉ muốn gào lên vì sợ suốt tối hôm qua không cài báo thức

Cô nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thay đồng phục rồi chạy xuống lầu

- Tiểu Khải, sao không kêu em dậy? - cô cau mày

- Thấy em ngủ ngon quá nên không nỡ, mà sắp trễ rồi đây - Tuấn Khải nhìn cô

- Anh không đi học sao?

- Hiệu trưởng nhờ anh chút việc nên khoảng tiết 2 anh mới đến, hẹn em dưới căn tin nha

- Ừm, vậy em đi trước

Rồi Di Di cầm chai nước suối trên bàn, tốc hành chạy đi

.
. .
.

- Cuối cùng cũng tới trường rồi - cô thở phào nhẹ nhõm - còn 15' nữa, chắc là vẫn kịp

Bước vào lớp thấy Vương Nguyên cô không khỏi ngạc nhiên

- Nguyên Nguyên, sao cậu về sớm vậy? Tối trường bây giờ cậu mới lên máy bay chứ?

- Con phải nói? Sau khi cậu rời khỏi cô giáo lập tức kêu bọn tớ về theo luôn chả biết lí do vì sao? - Vương Nguyên cảm bị bánh mỳ mặt như đi đưa đám

- Ăn gì chưa?

- Chưa, đói muốn chết

- Tí nữa xuống căn tin nha, tớ mời - Di Di cười

- OK

Reng!!!!

Thu Hường nhanh chóng ngồi vào chỗ, quay xuống bàn dưới

- Di Di, có người tặng cậu nè - Thu Hường nói rồi đưa cho Di Di một cây kẹo bạc hà

- Hừm? Ai vậy?

- Cậu cứ nhận đi, cậu ta nói tí nữa xuống căn tin

- Ừm - Di Di gật đầu

....

Ra chơi, hàng trăm người đổ xô xuống căn tin

- Đi thôi - Di Di kéo Thu Hường với Vương Nguyên xuống dưới

- Tớ không đi được, ban giám hiệu đột nhiên gọi tớ nói có việc rồi - Vương Nguyên buồn bã nhìn 2 người

- Đành vậy, tí nữa tớ sẽ mua gì cho cậu nhai

Rồi hai người kia chạy xuống căn tin

Dưới căn tin...

- Ừm, một bánh kẹp, một sandwich, một kem bạc hà nha - Thu Hường gọi món rồi nhanh chóng chạy ra bàn ngồi với Di Di, trên tay cầm cả mớ đồ ăn

- Cậu gọi nhiều thế? - Di Di giật mình

- Ít mà - Thu Hường cười

Di Di chỉ gọi mỗi ly kem bạc hà ngồi nhâm nhi

- Khỏe không?

- Hả? - Di Di giật mình, quay lại thấy Ngọc Quý liền không kìm được mà bật cười- Ha ha, con người anh cũng có lúc tốt bụng vậy sao?

- Sao chứ? Đây gọi là quan tâm mà - Ngọc Quý nhếch môi, xích lại gần Di Di

- Ê, tránh xa ra, tôi bắt đầu thấy sợ anh rồi đó - Di Di đẩy anh ra

- Không được sao?

- Mãi mãi là...

RẦM!!!- tiếng đập bàn rõ mạnh, hai người giật mình quay lại thì

- Cậu làm gì vậy? - Tuấn Khải từ đâu bước tới, kéo Di Di về phía mình, Di Di chưa kịp phản ứng vấp phải thành ghế liền đập thẳng vào người Tuấn Khải

- Sao phải nổi nóng nhỉ? - Ngọc Quý vỗ vai cậu - chúng là là bạn mà

- Nói thẳng đi, cậu muốn gì?

- Tôi muốn vị trí trung tâm trong tim Di Di, thế nào?

- Cái gì? - Di Di lập tức hét lên

Mọi người xung quanh tập trung lại dần, ai ai cũng tò mò

- Hội trưởng và hội phó đấu nhau sao, tôi rất muốn biết kết quả đây

- Phải phải, nói rất hay

...

- Không đùa đấy chứ? - Di Di nghiêng răng chịu đựng

- Tôi không muốn nhường thì sao?- Tuấn Khải nhếch môi

- Cậu không phải người tớ biết, không phải đàn ông, chiến đấu công bằng đi, đừng dựa trên danh thế là thần tượng của nhiều người

- Đủ rồi đó, tôi không phải con rối đâu mà tranh giành - Di Di gắt lên

- Nhóc thật là ngây thơ đó - Ngọc Quý cười - tóm lại còn nhỏ thì đừng xen vào chuyện của người khác

Bụp!!!

Di Di không hề tỏ ra thương tiếc mà đâm thẳng vào môi Ngọc Quý

- Còn nhỏ sao? Ít nhất tôi cũng hiểu chuyện hơn anh, tính gây sự sao?
- Đừng đánh nữa Di Di - Tiểu Khải cản cô lại - đừng chấp loại người này
- Hừm - Ngọc Quý nhếch môi , gạt những giọt máu đi - sao? Cậu có dám không?
- Được, vậy đi, coi thử ai tán đồ em ấy trước - Tiểu Khải cười nhẹ - ngày này năm trước tôi với cậu là bạn bè, vậy thì năm nay, tôi với cậu chính thức trở thành đối thủ của nhau

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfbys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kiệt Sức

Reng!!! - gào vào lớp, mọi người được thông báo cô dạy Toán có việc, nên cả lớp được ngồi chơi

- Thật không thể tin được, bình thường tỏ ra ít nói mà bây giờ mới biết được sự thật, không biết đã qua đêm với bao nhiêu người?
- Hừm, đã vậy còn muốn cướp luôn cả trái tim trong sáng của hội trưởng và hội phó
- Trên đời này đúng là không ai có tâm địa tốt lành mà

...

Rầm!!! - Di Di đứng phắt dậy đập bàn

- Hôm nay tâm trạng tao không được tốt mà tụi bây cứ lái nhái cái gì? Thằng nào ngon nói nữa coi - Cô lườm xung quanh

Mọi người liền im lặng, không ai dám hó hé một tiếng

- Cái này là trường học để giáo dục tụi bây chứ không phải chứa những thứ cặn bã của xã hội

Vương Nguyên cũng nghe kể qua chuyện ở căn tin nên không nói gì, chỉ thờ dài

Giờ ra về, mọi người nhanh chóng thu gom sách vở rồi chạy mất

- Tớ về với cậu- Vương Nguyên cười
- Thôi cậu về trước đi, lúc này Tiểu Khải nói sẽ qua đón tớ - cô cười
- Ừm, vậy thôi - ánh mắt buồn bã của Vương Nguyên nhanh chóng được che giấu đi, rồi cậu bước về

Di Di đứng trước cổng, chợt thấy bóng dáng của Tuấn Khải, cô khẽ mỉm cười nhưng chưa được bao lâu thì nụ cười bỗng dập tắt, theo sau Tuấn Khải là Na Na, ai người có vẻ khá thân thiết, còn khoác tay nhau nữa cơ chứ

- Đồ tôi, đã nói mày không xứng với người ta rồi mà

Cô buồn bã bỏ đi về, mặc cho hai người vẫn cười đùa vui vẻ. Con đường hôm nay mới dài làm sao, không hiểu sao hôm nay đường lại vắng đến vậy, không một bóng người, cô cảm thấy lẻ loi làm sao. Đi nửa đường thì trời mưa, cô ngửa đầu lên một lúc lâu rồi mỉm cười bước tiếp, mặc cho người đã ướt drenched

.

.

.

Di Di về tới nhà, nhanh chóng chạy lên lầu thay máy chiếc váy trắng đơn giản rồi nằm trên giường

- Sao nhức đầu thế nhỉ? - cô nheo nheo mắt, đưa tay thử lên đầu - sao nóng thế này? Không được, sốt rồi - cô chạy tới bàn, lục hộp thuốc ra nhưng lại hết thuốc - tình huống gì đây?

Rồi cô chạy xuống lầu, vừa bước xuống đã thấy hai người kia ngồi vừa uống nước vừa nói chuyện, nhìn cảnh tượng cô càng nhói, vội vàng bước lên lầu không để ai nhìn thấy

Nằm được một lúc trên phòng, chợt có tiếng mở cửa cô vội ngẩn đầu dậy

- Lười biếng à, mau dậy đi còn ôn bài nữa
- Hừm? Ai vậy? - cô nhìn kỹ - Đoàn Ngọc Quý? Anh có phải hồn ma hay không mà sao cứ bám tôi không buồn thế?
- Mau ngồi dậy học bài đi, ba nhóc biểu tôi kèm cho nhóc
- Nghe nói rồi, nhưng có cần phải sớm vậy không?
- Sớm gì? Mau đi, ngày mai có bài kiểm tra đó
- Ủm - cô nhảy xuống giường, đến bàn học kéo hai cái ghế ra, rồi hai người ngồi xuống - ôn môn gì?
- Toán, phân tích nghiệm này cho tôi - Ngọc Quý viết một công thức ra tờ giấy rồi biểu cô làm

Di Di bây giờ mệt mỏi muốn rũ cả người, mắt cũng mờ dần không nhìn ra số nữa, cô cứ gật gù như kiệt sức

- Mau lên - anh gắt
- À - cô gật đầu nhưng vẫn chả suy nghĩ được gì

"Tên chó chết! Không vì ba ta thì ta cũng giết người lâu rồi"

- À! Biết rồi, tách biểu thức này ra trước, sa... sau... đó.... t...thì....thì.... - rồi mắt cô mờ dần, không thấy được gì nữa, đầu nhúc nhúc như muốn nổ tung, cô gục hẳn xuống bàn

- Này, này- Ngọc Quý lay người cô nhưng không có động tĩnh liền áp tay vào trán cô thử - không xong rồi! - cậu giật mình chạy xuống lầu thật nhanh

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Là Ngươi!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đồ Đê Tiện!

- Có chuyện gì vậy? - Tiểu Khải đang nói chuyện với Na Na chợt thấy Ngọc Quý chạy xuống liền hỏi- Không có gì, tôi chóng mặt nên muốn uống nước chanh thôi

Rồi Ngọc Quý chạy vào bếp, chanh chóng làm ly nước chanh rồi đem lên phòng

- Mau uống đi - anh đỡ Di Di dậy rồi cho cô uống
- Được một lúc, cô thấy đỡ liền ngồi dậy
- Tôi sẽ không cảm ơn anh đâu
 - Có chấp, tôi cũng không cần, mau uống đi
 - Sao anh tốt với tôi thế? - cô đột nhiên hỏi, Ngọc Quý quay người lại
 - Tôi đã nói rồi, tôi thích nhóc
 - ... - cô im lặng, mặt hơi đỏ lên
 - Ha ha, cần gì phải diễn sau vậy chứ? - anh bật cười
 - Đồ ngốc - cô cóc nhẹ lên đầu anh - tôi đang sốt mà mặt không đỏ sao được, đừng có hiểu lầm là tôi đang rung động

Một lát sau, 2 người tiếp tục ôn bài, được một lúc, mắt cô lại mờ đi, Ngọc Quý đang giảng thấy cô im lặng liền ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt anh, cô như một tiểu công chúa đang ngủ gật vì chán nản, anh ngừng giảng bài, chỉ nhếch môi rồi ngồi im lặng ngắm cô, sao cô cảm giác hai người giống cặp đôi thế nhỉ?

Di Di giật mình vội lấy lại ý thức, ngược đầu lên liền bắt gặp ánh mắt mê muội, cô liền cúi gục đầu

- Đừng nhìn nữa

Vô dụng rồi, Ngọc Quý bây giờ tâm hồn đang bay bổng trên 18 tầng mây của thiên đàng, có hét cỡ nào cũng không nghe

Di Di run sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra nên cô vội đứng dậy, tức khắc, Ngọc Quý cũng đứng dậy theo, khuôn mặt nghiêm túc đến đáng sợ, Di Di lùi bao nhiêu bước, anh càng tiến đến cô bấy nhiêu

Bụp! - người cô đụng phải lưng tường rồi đau, cô khẽ cau mày rồi vẫn nhìn Ngọc Quý

- Anh lùi ra đi, quá giới hạn rồi

- Tôi thích em, thực sự rất thích, em không thể chấp nhận tình yêu này sao? - đôi mắt anh đục ngầu

- Tôi không thể, thật sự không thể - cô lắc đầu lia lịa, mồ hôi túa ra

- Vậy thì tôi phải dùng biện pháp mạnh thôi - rồi anh nhanh chóng bước đến, ép sát cô vào tường, tay anh giữ chặt hai tay cô

- Anh... - cô cố giật tay ra nhưng không được, sức Ngọc Quý rất mạnh, hơn nữa người cô còn đang yếu, không có sức lực nên cho dù cố gắng kháng cự cũng vô ích - m... mau... th... thả ra...nh...nhanh - cô lắp bắp

- Đi đến bước đường này còn có thể quay lại? - cậu nhếch môi, đưa mặt mình tiến sát lại mặt của ai đó

Di Di sợ quá chỉ biết co rúm người, mắt nhắm chặt lại không dám mở ra, mồ hôi trên trán cô chảy như suối

Rồi bỗng có thứ gì đó chạm vào môi cô một cách ấm áp. Di Di đứng người, như có một dòng điện làm tê dại cả người, cô tròn mắt kinh hoàng, Ngọc Quý đang.... hôn cô?

Di Di dùng hết sức lực cố kháng cự, cô phải liều thôi, Ngọc Quý vẫn giữ nguyên tư thế, nửa bước cũng không rời

- Ưm... - cô cố hét lên nhưng lời nói dường như chỉ có tác dụng trong họng

Kết! - cánh cửa mở ra, Ngọc Quý giật mình thả môi cô ra, quay lại nhìn, Vương Tuấn Khải bước vào, sững lại nhìn hai người, đôi người cậu dần đục ngầu, lộ rõ sự hận thù đang nổi lên. Cậu đẩy Ngọc Quý xuống đất rồi bóp chặt cổ anh

- Mày đã làm gì Di Di?

Di Di khuyu người xuống đất như không còn sức lực, mặt mày tái mét

- Hừm - Ngọc Quý nhếch môi vội đẩy Tiểu Khải ra rồi đứng dậy - cậu nhìn tình hình chắc cũng biết mà - rồi anh bỏ đi

- Di Di, có sao không? - cậu chạy đến đỡ Di Di lên

- Hic! - cô bật khóc - em kh... không... s... sao

Rồi cô ngất đi vì kiệt sức, Vương Tuấn Khải vội vàng đưa cô đến bệnh viện

" Cồ lên Di Di! Đợi chuyện này qua anh nhất định sẽ trả thù! Đoàn Ngọc Quý! Đồ đê tiện!"

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thuật Lại Quá Khứ Của Thế Giới Đêm

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi? - Tuấn Khải thấy bác sĩ vừa bước từ phòng khám bệnh ra liền chạy lại hỏi- Cậu là người nhà của bệnh nhân?

- Không, cháu là...bạn cô ấy
- Cậu ở chung với cô ấy từ suốt đến giờ à?
- Dạ? À cháu ở dưới lầu, cô ấy ở trên
- Hèn chi, cô ấy bị sốt may là đưa đến kịp thời, bây giờ đang tiến hành truyền nước, cậu có thể vào thăm nhưng đừng làm ồn, cô ấy cần được nghỉ ngơi
- Vâng - rồi cậu chạy vào phòng, ngồi bên cạnh Di Di

Nhìn khuôn mặt tái mét, khô sớ của Di Di mà lòng cậu nặng trĩu, giá như cậu luôn ở bên Di Di thì cô đã không ra nông nỗi này

- Anh xin lỗi - cậu nắm chặt tay Di Di
- Xin lỗi cái gì? - cô lên tiếng, miệng bật cười - sao em có cảm giác như đang đóng ngôn tình vậy?
- Hả? Em tình hồi nào? - cậu mở to mắt
- Mới thôi - cô cười
- Ừm, thế làm sao mà bị sốt thế?
- ... - cô im lặng - không có gì, dầm mưa thôi
- Dầm mưa? Lúc đi về hả? Anh đợi em sao không thấy?
- Thì thấy anh đang bận mà
- Bận gì? - cậu thắc mắc
- Bận đi chơi với cô bạn Na Na gì đó

-...

- Thôi, nước cũng truyền xong rồi, về mau - cô chuyển chủ đề để làm giảm bầu không khí
- Vậy để anh kêu bác sĩ
- OK

.

.

.

- Chán quá - Di Di ngồi trên taxi mà cứ rên - anh không định dẫn em đi đâu sao?

- Công viên Hammy nha

- Được sao? - cô sáng mắt - vậy đi thôi

- Chơi trò này, à không, trò kia, à không... - cô nhìn xung quanh, cứ chỉ chỗ này rồi lại chỉ chỗ khác

- Em muốn chơi? Vậy ngoan ngoan ngồi đây, anh đi mua vé - Tuấn Khải cười, xoa đầu cô rồi bước đi về quầy bán vé

Reng!!! - tiếng điện thoại

- Alô, nghe Thiên Thiên - cô bắt máy - lâu rồi không nghe giọng cậu, nhớ chết đi được

- Ra viện rồi sao? - Thiên Ti lên tiếng

- Hả? Sao cậu biết?

- Lúc này nghe Tuấn Khải nói vậy mà

- Tên nhiều chuyện - cô lầm bầm - à không có gì đâu, mà có chuyện gì vậy?

- Ba mẹ Ray bị băng đảng DIE giết rồi, cậu ta sợ mình cũng sẽ liên lụy nên muốn rút lui
- Cái gì? - cô gắt lên - bị giết? Băng đảng DIE sao?
- Ừm, cậu định thế nào? Mấy huynh đệ đang xôn xao kia, hỏi ai sẽ thay hấn, hấn là trợ thủ của cậu, bây giờ tính sao?
- Cậu thay hấn đi, nhưng đừng để họ biết thân phận của mình
- Vậy cũng được
- Thay mình quản lí thế giới đêm, còn băng đảng DIE, thù tiêu đi
- Ừm

Cuộc hội thoại nhanh chóng kết thúc, Di Di hơi nhũn mày lại, rốt cuộc băng đảng DIE đó ai cầm đầu mà lại dám giết huynh đệ cô, còn không biết danh tiếng khét máu của thế giới đêm, đã vậy còn dám đụng đến hậu duệ của Killer, rõ là đang muốn nắm quyền. Ray rút lui cũng là chuyện bình thường, cô có thể cho qua, dù gì suốt thời gian từ khi hấn theo cô không biết đã cống hiến bao nhiêu cho thế giới đêm. Nhưng điều khiến cô lo ngại là nếu Thiên Ti thay Ray thì có ổn không? Cô sợ sẽ nợ ơn Thiên Ti. Cô quen Thiên Ti từ đầu năm lớp 1, nhưng về việc thế giới đêm thì cô đã gia nhập từ khi 5 tuổi nhờ việc cứu thoát được Anna_ chúa tể của thế giới đêm. Anna muốn trả ơn cô nhưng không biết làm cách nào, đúng lúc đó cũng là khi Di Di chán nản vì không được mẹ cô yêu thương chăm sóc nữa, mẹ cô suốt ngày chỉ lao đầu vào công việc để giúp ba cô, nên cô quyết định sẽ học mọi kỹ thuật của Anna truyền lại, từ đó, mọi người gọi cô là Killer, năm cô lên 6, Anna chết vì cứu cô trong một cuộc đối đầu với băng BLACK, Killer quyết tâm rèn luyện mình từ đó để trở thành một sát thủ, sẵn sàng thủ tiêu ai nếu đụng đến huynh đệ mình. 7 tuổi vừa hay gặp được Thiên Ti và làm quen với cậu trong một cuộc đối tác của cha mình, Di Di kết thân với Thiên Ti từ đó. Kẻ thù cô biết được liền tìm cách sát hại Thiên Ti. Ngay lúc đó cô đã không thương tiếc, đâm thẳng một nhát dao xuyên qua bụng của quân cầm đầu băng BLACK. Từ đó băng BLACK tan rã, Thiên Ti chứng kiến sự việc không khỏi ngạc nhiên, mang theo đó là một ác mộng kinh hoàng, cậu không ngờ một cô bé ngây thơ mới 7 tuổi lúc nào cũng vui tươi, an ủi cậu những lúc cậu buồn chỉ là một lớp bọc bên ngoài, sâu trong tâm Di Di lại là một kẻ giết người không chớp mắt. Cậu quyết định tham gia vào thế giới đêm để học hỏi mặc cho Di Di ngăn cản, huynh đệ trong thế giới đêm đều rất uông chiêu, tử tế với cậu. Di Di được tôn lên làm công chúa thế giới đêm và cũng là người cầm đầu. Công chúa chỉ là cái tên nhất thời, khi tròn 15 tuổi cô sẽ được xưng hô khác. Nếu Anna được gọi là ác thì Di Di là máu lạnh, nếu Anna được gọi là chúa tể của độc ác, thì Di Di sẽ là con quỷ khát máu đội lốt người. Mọi người đều nể phục với cách ứng xử của cô và kỹ năng phản xạ. Thiên Ti có thể nói là bạn tâm giao của Di Di từ đó. Di Di đã xuống tay với bao nhiêu người thì Thiên Ti đều đã đếm được, hơn nữa là không sót một ai

- Di Di, Di Di - Tuấn Khải đập vai cô
- Hả? - cô giật mình
- Làm gì mà mặt đơ vậy, mau đi thôi
- Ừm - cô gật đầu rồi bước đi

Hai người vào tàu lượn siêu tốc, suốt chuyến đi, Di Di cứ để hồn mình đi đâu mặc cho Tuấn Khải la hét

- Cứu với, trời ơi. cái tàu quái quỷ gì thế này
- Mong hai người đã có chuyến đi vui vẻ - chú phục vụ mở cửa cho 2 người

Mặt Tuấn Khải tối sầm

- Vui vẻ cái con khi
- Hi Hi, em thấy bình thường mà - cô cười - hay chúng ta chơi lại đi
- Thôi đẹp, thích thì chơi một mình, anh đây hết hứng rồi
- Vậy thôi - cô bĩu môi - thế chúng ta đi đâu?
- Mua đồ ăn chuẩn bị cho tối nay đi, ở nhà hết đồ ăn rồi
- Ừm

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nguy Hiểm Bất Ngờ

Vừa ra khỏi cổng Hammy, Tuấn Khải nhận được một cuộc điện thoại liền lập tức bỏ đi, kêu Di Di về nhà trước, cô cũng thấy lạ nhưng không đòi theo, nghĩ là có việc gia đình của cậu nên thôi. Trở về biệt thự nhà Vương Tuấn Khải, người hầu đã đi làm lại, cô thở phào nhẹ nhõm rồi vào phòng khách, kêu quản gia pha ly nước cam- Thiên tiểu thư không đi chơi với cậu chủ sao?

- Dạ cháu vừa mới về ạ, anh ấy có chuyện nên đi rồi

Ngồi coi ti vi được một lúc cô lại cảm thấy chóng mặt, phải chăng là di chứng hôm qua để lại

Reng!!! - tiếng điện thoại, là của Tuấn Khải

Cô vui vẻ nhấc máy

- A lô, Tiểu Khải, anh...

- Nhớ cậu ta rồi sao?

- Ngọc Quý? Sao anh lại cầm máy của...

- Có chuyện gì sao? Cậu ta hiện giờ có vẻ như hơi mệt mỏi đấy, muốn biết không?

- Di Di, đừng tin lời hắn, đó không phải... - có giọng Vương Tuấn Khải như hét lên nhưng liền ngắt quãng ngay sau đó

- Mà im đi thằng ngu này

Rồi cả những tiếng gậy đánh

- Anh đã làm gì anh ấy? - cô như gào lên

- Muốn biết? Căn biệt thự số 3 tại khu RED, đến mà chuộc mạng hắn về, Killer thân mến

- Hả?... Ê.... ê ...

Ngay sau đó điện thoại ngắt đi, cô gọi lại cũng không được

- Không xong rồi, chắc là do DIE rồi

Rồi cô gọi cho huynh đệ ở thế giới đêm

- Dạ tôi nghe

- Tập hợp huynh đệ tại trước khu biệt số 3 RED cho tôi

- Dạ vâng

Rồi cô cúp máy, chạy lên lầu thay một bộ đồ khá cá tính nhưng cũng nổi lên con người thật sự đầy hiểm độc, chiếc áo sơ mi đen kết hợp với quần jeans đen cửa đôi chỗ, đôi giày ba ta như nhuộm máu, thả tóc kèm theo khẩu trang đen

Cô bước xuống lầu nhẹ nhàng cầm theo điện thoại bên mình, mọi người hầu trong nhà nhìn thấy không khỏi kinh hoàng

- T,...tee.....tiểut...th....thu.... thư

- Ai nói chuyện này thì mất mạng sẽ là chuyện đơn giản nhất

Cô nhếch môi tạo thành đường cong hoàn hảo rồi lạnh lùng bước đi

- V....va... vâng

- Tiểu thư đi....

- Số 3 RED

.

.

Mọi người đều đã tập trung ở ngoài

- Đến đủ rồi! Vậy tôi cũng nói...

- Thiên tiểu thư! - 1 người bước lên

- Sao lại gọi thế? - cô nhún mày

- tôi... thật ra... cái tên công chúa có vẻ hơi khinh thường cô nên...

- tôi biết - cô ngắt lời - cái này là do Anna nói đúng không? Tôi đã nghe hết cuộc đối thoại lúc đó rồi, chính là vẫn còn xem thường, đa nghi tôi vẫn còn có tính trẻ con, chỉ là nhất thời nóng nổi nên mới quyết định gia nhập vào thế giới đêm, nhưng đó không phải là sự thật, mọi người cũng thừa biết tôi đã bất chấp bao nhiêu để cứu vãn cái thế giới đêm

- Tôi biết thừa công chúa

- Gọi tôi là Killer

- Vâng, Killer - mọi người đồng thanh

- Như cũ, khi nào có lệnh thì vào

Rồi Di Di bước vào bên trong hang cộp kia

- Mày vẫn tin con nhò ngây thơ kia? Thật là, tao nghĩ mày quá trong sáng đó, tao nói vậy mà mày còn cãi à, thực tế chút đi thằng nhóc, mày chỉ là để nó lợi dụng thôi, mày hiểu chưa? - một thằng côn đồ trạc tuổi Tuấn Khải đứng đi xung quanh cậu, chốc chốc lại tát tác lên mặt Tuấn Khải

- Mày nói dối, tao không tin. Di Di không phải như vậy, em ấy tốt bụng, hiền lành hơn người tưởng nhiều, không phải là một con khi khát máu này giờ tao nghe, tao không quen nó - Tiểu Khải tức giận hét lên, người cậu hiện giờ không thể chuyển động vì thân thể đã sớm bị buộc chặt trên một chiếc ghế gỗ sồi cũ lâu năm

- Mày thật là... - tên kia lại lắc đầu, xoay mặt về phía Di Di nhưng nhắm mắt rồi lại quay sang Tuấn Khải

- Ngọc Quý? Thật sự là anh?

Cô lẩm bẩm

Pằng!!! - tiếng súng vang lên chói tai

- Vương Tuấn Khải, mày biết gì không? Con chuột nhắt đã lọt vào lưới của tao rồi, hahaha!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Là Ngươi!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ra Tay

Vương Tuấn Khải nghe tiếng súng liền giật bắn mình quay về hướng tối. Chợt bóng lưng của một thiếu nữ dần hiện ra, phủ trên mình một màu đen man rợn

- Tối rồi sao?

Tên côn đồ kia nhếch môi

- Mày là đứa nào? Không phải Đoàn Ngọc Quý tao quen

Di Di chợt lên tiếng, vì phong cách hiện tại của cô khá trái ngược với thường ngày, hơn nữa còn bịt mặt nên Vương Tuấn Khải thoáng nhìn không thể nhận định được là ai

- Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng bây giờ là tôi đang nắm quyền hành gì? Ha ha ha!

Như những lời nói giấu cột làm Di Di như muốn bùng phát nhưng cố nhẫn nại

- Cậu là ai vậy? - Vương Tuấn Khải nheo mắt nhìn cô

- Tôi...

- Mà cũng quen nhỏ đó đấy

Tên còn đồ chọt lên tiếng

- MÀY IM ĐI!!!

Vương Tuấn Khải như gào lên, cậu biết hắn đang định nói ai, nhưng cậu biết, người đó không phải như vậy, thật sự không phải

- Thôi giỡn vậy đủ rồi

Rồi tên còn đồ ra hiệu lệnh

Những tên khác từ trong bóng tối đi ra, Di Di liếc một cái rồi lùi về phía Vương Tuấn Khải, tên còn đồ lúc này chỉ nhếch môi rồi tiến ra xa dần

- Mà định làm gì?

Di Di tròn mắt

- Rồi mày sẽ thấy

Cô chỉ lo bảo vệ Tuấn Khải, không để ý xung quanh liền bị đập một phát đau điếng ngay đầu

- Chiết tiết

Cô lảo đảo rồi rút dao ra, đưa xung quanh

- Lên hết đi

Xung quanh có hơn 20 tên mặt mũi nhìn đã phát sợ. Tên nào cũng to cao, mặt mày dữ tợn, mỗi tên trên tay có cầm dao, gậy, đao toàn là hung khí. Vừa nghe lời khiêu khích liền bất ngờ tấn công Di Di

Cô rút trong người một chiếc pháo nhỏ, chỉ giục xuống đất rồi cười lạnh

- Chơi vui nhé

Bùm!!!

Các huynh đệ trong thế giới đêm dần xâm nhập vào, màn sương của pháo vừa hết tác dụng, mọi người đã có mặt đông đủ

Cảnh tượng xung quanh trở nên hỗn loạn. Kẻ này đánh đánh, kẻ kia chém chém. So về thực lực thì thế giới đêm mạnh hơn nhưng bên DIE lại lợi thế về số lượng đông. E rằng lần này thế giới đêm thực sự sẽ gặp nạn

- Tao không phải là kẻ hèn nhát, vậy nên...

Tên còn đồ kia bước đến gần Di Di, thả chiếc súng xuống rồi rút dao ra

Di Di thì vẫn ung dung quan sát tình hình, nghe hắn lên tiếng, cô chỉ nở một nụ cười đầy hàm ý rồi trả lời

- Rất sẵn lòng

Vừa dứt lời tên còn đồ đã xông vào tấn công. Di Di thoát nhiên tránh né. Lại giơ tay đánh trả. Hai người bắt đầu giao chiến. Tên còn đồ thân thủ rất tốt nhưng lại có chút khích, đề cao kinh quá mức làm Di Di chỉ cười thầm, cầm dao hươ hươ như đang chơi đùa với con mèo

Không khí xung quanh bắt đầu đẫm máu khi một số người ngã xuống và bị thương. Bên này, một huynh đệ nắm đầu hai tên cùng một lúc đập mạnh vào nhau làm bọn chúng bể đầu chảy máu ngã xuống. Bên kia cũng không kém phần khí thế.

Di Di nhân cơ hội tên còn đồ kia mệt rã rồi, không còn sức nữa, cô chỉ nhếch môi tỏ ý tạm tha cho hắn rồi qua hướng khác giúp thế giới đêm. Cô chỉ dùng hai ngón tay để chặn nhát đao vừa hạ xuống, nguy hiểm chỉ trong gang tấc. Di Di xoay người, chuyển hướng, lật ngược tình thế. Tên kia không kịp ứng phó liền bị cây đao chém xuống bên tay. Máu tuôn ra không kịp, lại một tên ngã xuống.

Rồi Vương Nguyên từ đâu vừa bước vào trong đã cả kinh, không kiềm được mà hét lên một tiếng. Mặt cậu tái mét, xác người bị thương nằm dài trên sàn, máu me bê bết chảy ra. Cậu lúc trước định rủ Di Di đi chơi, vừa lúc thấy cô diện bộ đồ quen thuộc khi bị thương, có chút nghi ngờ liền theo dõi cô,

đến khu RED thì bị chặn lại, cậu ngồi bên quán gần đó nhưng vì cảm thấy quá thấp thỏm lo âu không chịu được nên đã chạy qua đây . Không ngờ...

Di Di nghe thấy giọng quen thuộc liền tò mò quay lại. Lợi dụng thời cơ mắt tập trung của cô, tên côn đồ kia lấy cây gậy dưới đất cầm chắc nịch trên tay, môi nhếch lên một nụ cười đầy đều cán rồi...

Bụp!!!

- DI DI!!!

Vương Nguyên như gào lên

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nhận Ra Bạn Cũ _ Hưởng Đông Dương

- Cảm ơn màyTên côn đồ nhếch môi

- Thân hình này... Đoàn Ngọc Quý...

Vương Nguyên lăm bắm, rồi đưa mắt lướt xung quanh, chợt thấy Vương Tuấn Khải

- Sao anh lại...?

Bụp!!!

Gậy bóng chày nhanh chóng hạ xuống đầu Vương Nguyên làm cậu bất tỉnh. Đầu Di Di lúc này đã rướm máu, cô dường như không thể nhận định được đâu là thực tại nữa, chỉ khẽ mỉm cười rồi ngất lịm đi, ánh mắt dần hòa vào màn đêm

- Băng bó cho cô ta đi, nếu không đợi đến chút chúng ta chết sẽ không biết được bí mật của Anna để lại đâu

- Vâng

... Năm phút sau...

- Đây là đâu?

Di Di dần mở mắt, giọng cứ như nghẹn lại, đầu cô có chút choáng, mắt chỉ nheo nheo để cố nhìn rõ xung quanh. Khi đã định hình được thì phát hiện có ba bóng hình trước mặt mình, họ đã ngất xỉu, chắc là bị đám côn đồ hành hạ

- Tuấn Khải, Vương Nguyên, Jackson

- Ha ha ha!!! Tập hợp đủ anh em nhà bọn bay đúng là không hề dễ

Tên côn đồ kia chợt phát ra tiếng cười ngạo mạn làm người nghe cũng phải rùng mình

- Biết diễn biến thế nào không Killer! Để tao kể cho mày nghe nhá, để coi, thằng Thiên Tỉ đến để thủ tiêu DIE. Không may đồn bọn hần bị bắt, hần đành hi sinh thân mình, tiếp đó người yêu mày đến vì thằng nhãi đó, sau lại mày đến. Người cuối cùng tao định như là thằng anh tao, Đoàn Ngọc Quý, hahaha, không ngờ cái thằng mặt búng ra sữa này lại tự tìm đường chết, thế là tao lại lợi thêm

- Mày là thằng chó

Di Di nhếch môi

- Vậy ra mày là em sinh đôi của Ngọc Quý, tao chả thấy, mày lại là thằng rác rưởi chứ có giống gì tên hội trưởng kia

- Mày...

Tên côn đồ giận dữ trợn mắt lên, chạy đến đấm một phát ngay môi cô cho hả giận. Môi cô rướm máu, không một chút tức giận, không la hét. Đáp lại chỉ là cử chỉ cau mày nhẹ, cô lại tiếp tục cười giễu cợt

- Tao nói thật không sai mà

- Cầm ngay cho tao, con nhỏ ngang ngược kia, mày thật là làm tao tức chết mà. Bọn bay đâu, đem thằng anh tao ra đây

- Vâng

Ngọc Quý bị bọn kia lôi ra rồi bắt quỳ xuống đất

- Di Di, Di Di. Không sao chứ?

- Đồ ngốc, anh đến đây làm gì, muốn tôi tức chết sao? Tôi ghét anh

Di Di như gào lên, rồi cô khóc

- Mày đừng có khóc, tao cho đoàn tụ mà còn buồn à, phải không anh trai?

- Mày không phải em tao

- Anh cần gì phải tuyệt tình thế? Tôi em qua kia chơi với " vợ tương lai " của anh cũng được

Rồi tên côn đồ rào bước về phía Di Di, vuốt nhẹ tóc cô như nâng niu làm cô khó chịu

- Mày không có quyền đụng vào em ấy, tránh ra

Ngọc Quý gắng từng chữ đe dọa

- Sao thế nhỉ? Sớm muộn gì cũng là người trong nhà thôi mà, quan trọng là thân với ai hơn

Giọng điệu có chút thân thiết khiến Di Di rợn người, cái gì mà thân với ai, cái gì mà vợ tương lai

- Tôi đây là nghe không rõ đấy

- Sao? Hay thay đổi ý kiến muốn theo tôi?

Lời nói của hắn vừa lọt vào tai cô nghe đã muốn phun máu cho hả giận mà

- Xin lỗi Đoàn thiếu gia, tôi đây không có hứng với thể loại đã in sẵn trên bản thân hai chữ tự luyện

- Cô...

Tên kia cầm luôn, tức giận cầm tay Di Di siết lại, chợt thấy vết bớt nhỏ bên ngón tay út của cô liền ngạc nhiên trở sang hoảng hốt

- Hường Đông Dương? Là cậu?

" Hường Đông Dương? "

Ba từ này khóa lên trong đầu làm cô giật mình

- Ayia! Đau quá đi mất

Giọng nói lạnh lót của Thiên Tuyết Di 4 tuổi vang lên, rồi sau đó là những tiếng nấc

- Cậu không sao chứ? Để mình

Một cậu bé có nước da trắng nõn nhẹ nhàng cõng cô

- Cậu ăn gì nặng thế?

- Hừ! Cho tớ xuống, không cho cậu cõng nữa

- Lại sao nữa thế?

- Cậu vừa bảo tớ nặng không phải sao? Thế tớ thả lết cái thân này về còn hơn

- Bớt giận tiểu thư

- Ủa? Cậu là nhân viên mới à?

- *Tớ là con của quản gia Đoàn, họ tên là Đoàn Ngọc Vũ*
- *Ồa, thì ra là con của chú Đoàn Ngọc Khoa, tớ nghe nói cậu còn có anh sinh đôi thì phải*
- *À anh ấy tên Đoàn Ngọc Q...*
- *Thôi không cần giới thiệu, sau này gặp rồi tính, gọi tớ là Hương Đông Dương*
- *Tớ tưởng cậu họ Thiên chứ?*
- *Tớ thích được gọi thế hơn*
- *Ừm, Hương tiểu thư, hìhì*
- Đoàn Ngọc Vũ?

Di Di nhưn mày, không phải đó chứ?

- Tớ nhớ cậu lắm

Ngọc Vũ ôm cô lại làm mọi người xung quanh ngó ra chả hiểu gì

- Hix... Tớ hận cậu, tại sao lúc đó bỏ đi không nói tớ một tiếng

Giọng cô như trách hờn Ngọc Vũ

- Tớ xin lỗi, là tớ không tốt, đã tự ý bỏ đi
- Cậu bỏ mặc tớ chỉ để tham gia vào DIE sao?
- Tớ...

Kết!!!

- Ngọc Vũ cháu ta, chuyện sao rồi?

Một người đàn ông bước vào, thân hình to lớn rõ lộ sự ngạo mạn vốn có của bản thân

Ngọc Vũ nghe thấy liền giật bản mình, lau nhẹ nước mắt cho Di Di, chỉ khẽ thì thầm

- Hương Đông Dương, chờ tớ

Rồi cậu đứng dậy, khuôn mặt chốc chốc biến đổi thành vẻ lạnh lùng vốn có

- Cháu đã hoàn thành tốt, không phải chú nên khen cháu lần này sao???
- Rất tốt

Ông ta vỗ tay rồi ra hiệu lệnh kêu mọi người đưa TFBOYS, Đoàn Ngọc Quý và Di Di vào phòng tra tấn, Ngọc Vũ lắc đầu rồi cũng lặng lẽ bước theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đừng Quên Bạn Thân Này Nhé _ Tuấn Khải, Chạy Đi!

... Phòng tra tấn ...

- Mày biết không Killer? Tao nhìn cảnh tượng này rất quen thuộc - Người đàn ông kia chống nạnh cười - à đúng rồi, sao quên được nhỉ? Mười năm

trước, Anna cũng ngồi như mây hiện giờ, vẫn tò vò lạnh lùng xem lẫn ngạo mạn, tao vẫn còn nhớ rõ, cô ta bị hành hạ cho đến khi chết, không phải mây là người chứng kiến mọi việc đằng sau cánh cửa sắt sao? Điều sai lầm nhất của tao là nghĩ mây chỉ là đứa con ranh, chả biết cũng chỉ những những đứa khác, chỉ ăn rồi ngủ và vui chơi, cái tâm hồn trong sáng mà tao tưởng tượng cho mây xem ra cong cóc rồi, mây cũng thật là...

Nói đến đây, ông ta vỗ vào mặt Di Di vài cái

- Làm bà chủ để tung hoành ngang dọc chưa đủ sao? Còn phải diệt quân cầm đầu của bọn tao, đúng là chán sống mà
- Tao đã nói đứa nào đụng bạn tao sẽ không yên mà, phải chăng mây nghe không hiểu?

Di Di hất mặt thách thức

- Hừm! - ông ta nhần nhin, suy nghĩ gì đó, nhìn xung quanh không thấy huynh đệ nào ngoài Ngọc Vũ liền bắt giác cười lên - không sao không sao, cũng cảm ơn mây, nhờ thế anh tao chết thì tao mới được ngao du thiên hạ thế này
- Thì ra BLACK là đàn anh của DIE, mây cũng hay thật, sẵn sàng giết anh trai ruột để lên cầm đầu
- Mây cũng biết không có gì là không thể mà, Ngọc Vũ, lại ta bảo
- Vâng

Đôi bàn tay cậu siết chặt lâu nay đã dần hạ sóng, trở lại về ôn nhu rồi bước về phía ông

- Ta biết cháu rất thích làm việc này, vậy nên lần này nhường cháu

-...

Cậu im lặng không trả lời, chỉ gạt đầu nhẹ rồi bước về phía lò rèn lấy chiếc roi sắt được hơ sẵn ở đó rồi lại rảo bước về Di Di, cậu biết ông ta nói " việc này " có nghĩa là gì, nhưng sao cậu có thể đánh người con gái cậu đã yêu thầm và không ngừng tìm kiếm suốt 11 năm, thật sự là không thể, nếu bây giờ cậu làm vậy chả khác nào tự đánh vào tim mình, cậu bặm chặt môi đau đớn nhìn Di Di bằng ánh mắt hối lỗi, cậu không biết phải làm gì lúc này nữa, Di Di như hiểu mọi chuyện chỉ khẽ mỉm cười gạt đầu rồi nhắm chặt đôi mắt đỏ ngầu thoáng có chút cầu khẩn kia

" Hường Đông Dương! Xin lỗi cậu nhiều lắm! "

Chát! Chát! Chát!

Rồi từng đợt roi quất mạnh vào người Di Di vang lên, thân cô ê ẩm, tê tái thể xác lẫn thân tâm nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài, vẫn nụ cười cao ngạo giữ trên môi. Người đàn ông thích thú trước cảnh tượng kia. Rồi...

Tiếng quát chợt ngừng lại, chiếc roi bỗng rớt xuống đất

- Cháu không làm được

Ngọc Vũ lên tiếng

- Làm nhanh đi, không thì người tiếp theo sẽ là cậu đấy

Ông ta trợn mắt nhìn cậu

Ngọc Vũ một lời cũng không dám hó hé, chỉ cầm chiếc roi đứng lên, dồn hết sức lực vào tay rồi

CHÁT!!!

Cậu quất mạnh vào người đàn ông kia làm ông ta đau đớn ngã lăn ra. Ngọc Vũ nhanh chóng chạy đến chỗ Di Di để mở dây cho cô

- Cậu không sao chứ Đông Dương? Tớ xin lỗi cậu
- Không có gì

Cô gượng cười

Kết!!!

Có tiếng ghé, hai người quay lại đã thấy Thiên Ti đang mở dây thừng cho ba người đang ngủ kia rồi lay mạnh bảo họ dậy, đôi mắt cậu thoáng có chút đỏ ngầu khi thấy cảnh tượng vừa rồi

Ruột cuộc cậu ta có quyền gì mà lại hành động với Di Di như thế?

Cậu ghen sao? Có quyền sao? Cũng chỉ là một đứa bạn thân mà?

Mọi người khi đã tỉnh liền lo lắng chạy đến xem xét những vết thương của cô, riêng Vương Tuấn Khải vẫn cứ đứng lì ra đó như trời trồng, Vương Nguyên biết nên nên liền lên tiếng

- Anh đừng như vậy nữa, việc này không có gì là không thể, Killer giấu bí mật này cũng chỉ vì anh thôi

Tuấn Khải vẫn đứng đó, Di Di thấy vậy định lên tiếng nhưng người đàn ông kia dường như đã tỉnh lại, sức mạnh vẫn như còn tràn trề không hề có chuyện gì vừa xảy ra, ông ta nhếch môi, cầm chiếc súng trên tay chìa vào Di Di, nhắm kĩ rồi bóp cò. Ngọc Vũ vừa quay lại thấy chiếc súng liền đẩy Di Di xuống đất

- Đông Dương, cẩn thận

Viên đạn được nhắm ngay bụng cậu, máu chảy đầy, Di Di hoảng hốt chạy lại

- Ngọc Vũ, Ngọc Vũ, đừng làm tớ sợ, cậu đừng vậy nữa, mau nói gì đi, ha?

- Tớ sắp... kh... không cảm... cự đươ... được rồi... nh...nhưng ...mà... k... không sao, cậu sẽ mãi là người tớ yêu, tớ sẽ mãi khắc ghi cậu trong tim...
uh... đừng ... uh... qu... quên tớ ...nh...nhé...

- NGỌC VŨ!!! KHÔNG ĐƯỢC!!! CẬU KHÔNG ĐƯỢC!!! KHÔNG!!!

Mắt Di Di như có làn sóng vừa gợn qua, không, không phải làn sóng ngay bây giờ, mà là cơn bão táp ngập tràn sự giận dữ, hận thù

- Di Di, cậu

Vương Nguyên lay Di Di, cô nhếch môi thay câu trả lời rồi bước đến người đàn ông kia, xách cổ ông ta lên trợn mắt

- Ông không phải người, đồ cảm thú, một con ác quỷ đội lốt người

- Có nhất thiết cần những lời thoại này?

Ông ta cười rồi những tên côn đồ xung quanh từ trong bóng tối đi ra, Di Di nhanh chân chạy về phía mọi người để bảo vệ, chỉ có cô và Thiên Ti là hiểu rõ nhất về việc này

- Tao biết ngày này sớm muộn cũng sẽ tới mà, hahaha

- Mọi người cẩn thận, Thiên Ti, bảo vệ họ

- Không được, có chết thì cùng chết

Vương Nguyên hét lên làm mọi người nhìn chăm chăm

- Xử chúng nó

Người đàn ông ra lệnh, mọi người xung quanh ép sát năm người vào góc

- Tội có thứ này

Thiên Ti moi chiếc điện thoại ra

- Nghe kỹ nhá

Rồi cậu bật phần ghi âm lên

" không sao không sao, cũng cảm ơn mày, nhờ thế anh tao chết thì tao mới được ngao du thiên hạ thế này "

Giọng của người đàn ông lúc này phát ra làm mọi người giật mình, thì ra cũng đã biết được bao nhiêu nước mắt như đóng kịch của ông ta để cố giữ DIE chỉ là tro bụi. Mọi người chỉ gạt đầu nhẹ rồi chuyển sang hướng ông ta, ánh mắt ai cũng chất chứa đầy phần nộ bấy lâu nay như muốn bùng nổ

- Ha ha, vậy là xong rồi, Killer, cậu giỏi quá, cả Thiên Ti nữa, phải không Tuấn Khải?

Vương Nguyên mỉm cười nhìn sang Vương Tuấn Khải, nhưng cậu chỉ nhếch môi lạnh lùng

- Killer? Tôi không quen, mãi mãi là không quen

Rồi cậu bỏ đi về phía cánh cửa ra vào, Di Di gục đầu xuống buồn bã

- Killer! - người đàn ông kia chợt lên tiếng - không giết được mày thì cũng đừng hòng người yêu mày được yên

Rồi ông ta chìa súng vào Tuấn Khải nhân lúc cậu ngoảnh đầu đi, Di Di nghe thấy liền đẩy mọi người ra, chạy về phía Tuấn Khải

- Không được, Tuấn Khải, chạy đi

Bùm!!!

- DI DI!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tại Bệnh Viện Rose

Nghe mọi người hét sau tiếng pháo, Vương Tuấn Khải quay lại đã thấy Di Di nằm dưới đất, máu chảy ướt cả sàn nhà làm cậu hốt hoảng bế cô lên, chạy ra ngoài- Di Di, nghe anh nói, đừng sợ, có anh ở đây, em đừng như vậy

- Em... - những hơi thở yếu ớt của cô nhỏ dần - là một con ngốc... lẽ ra không nên nhúng tay vào thế giới đêm... hix... hại mọi người... hix... ra nông nỗi này... em...xin lỗi..

- DI DI!!!

... Bệnh viện ROSE ...

Mọi người ở bên ngoài sợ sệt lo lắng chờ tin của bác sĩ, mặt mọi người nóng ran như có gù thiêu cháy, hoàn toàn không để tâm đến những vết thương của mình, Thiên Ti ngồi dưới đất, thỉnh thoảng lại vuốt mặt

" Là do mình, mình đã không bảo vệ cô ấy, để ra nông nỗi này, Di Di, xin lỗi cậu "

Kết!!!

Bác sĩ đi ra với vẻ mặt khá nghiêm trọng

- Tình hình không ổn. Cậu trai lúc này vì mất máu quá nhiều, viên đạn lại bắn trúng gan nên tôi e rằng..

- Không thể nào, nói với tôi đây không phải sự thật đi, em trai tôi, không được

Ngọc Quý dần khụy chân xuống

- Di Di thì sao?

Thiên Ti chạy đến

- Bị chấn thương khá nặng về phần lưng và phần não, những vết thương ngoài da cũng khá nghiêm trọng, cần phải phẫu thuật gấp nhưng tôi không biết có thể giữ tính mạng được không? Tôi sẽ cố

- Ông còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi cứu cô ấy đi

Vương Nguyên trừng mắt tức giận làm ông bác sĩ giật mình, vội gật đầu rồi bước vào phòng phẫu thuật

- Bây giờ thì sao chứ? Một người chết một người nguy kịch, chúng ta biết ăn nói sao với Thiên chủ tịch đây?

Thiên Ti tay nắm chặt, từng giọt nước mắt như những giọt kim cương rơi xuống

-...

Mọi người im lặng

- Tất cả là do anh

Vương Nguyên đang ngồi dựa tường bỗng chốc đứng phắt dậy, bước về phía Vương Tuấn Khải xách cổ áo cậu lên, khuôn mặt ửng đỏ xen lẫn sự hận thù nổi rõ từ những biểu hiện của cậu

- Không vì anh, Di Di sẽ không thế này, cô ấy chỉ vì muốn giấu kín bí mật này mà luôn âm thầm bảo vệ anh, còn anh, chỉ biết ích kỉ, sợ khi đối mặt với hiện tại rằng Di Di sẽ thành con người khác, anh đã bao giờ từng nghĩ đến cảm xúc của Di Di chưa, cô ấy lo lắng, sợ rằng sẽ mất anh. Anh có biết khi cô ấy ở Bắc Kinh đã bị một phát đạn làm cho nhói cả vai, anh có biết không? Không biết? Anh tưởng cô ấy làm thế chỉ để bảo vệ cái thế giới đêm kia? Sai rồi, hoàn toàn sai rồi, cô ấy cũng chỉ vì anh, tên côn đồ kia đã tiết lộ với em rằng, hẳn nói cô ta chịu nhất đạn đó là vì người cô ấy yêu_ Vương Tuấn Khải, mấy tên côn đồ sẵn anh như sẵn thú, chúng nó lúc nào cũng tìm cách để tiếp cận anh, nếu lúc đó Di Di không đồng ý về cuộc dạo chơi kia thì e rằng anh cũng không được hưởng cái bữa sinh nhật hạnh phúc đâu. Lắm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cô ấy còn nói nhỏ với em, đừng cho Vương Tuấn Khải biết về cái thân phận Killer. Giờ anh đã hiểu chưa? Đừng có chỉ sống cho bản thân mình, đừng có...

- Kiểm chế lại Vương Nguyên

Thiên Ti kéo cậu ra, chỉ liếc Tuấn Khải một cái biểu ra ngoài

Vương Tuấn Khải buồn bã ngồi về một góc

- Không sao đâu, cậu ấy sẽ ổn thôi

Thiên Ti đến bên Tuấn Khải an ủi

- Anh cũng hi vọng vậy, đều tại anh hết

- Thiên Tuyết Di có chuyện gì nghiêm trọng, tôi thì sẽ không để cậu yên

Đoàn Ngọc Quý lạnh lùng liếc Tuấn Khải rồi ra ngoài bệnh viện

.

.

.

Reng!!!

- Bác sĩ, tình hình sao rồi?

Nghe thấy tiếng chuông báo, cậu liền cấp tốc chạy đến chặn bác sĩ lại

- Tôi phải nói thật thế này, cuộc phẫu thuật thành công thì có, nhưng cô ấy cần được nghỉ ngơi thêm

- Vậy tốt quá rồi - Vương Nguyên mừng rỡ

- Nhưng... - Giọng ông bác sĩ nhỏ dần

- Còn gì nữa? - Thiên Ti nhướn mày khó hiểu

- Đó chỉ là 50%, còn lại là còn tùy thuộc vào nhận thức của cô ấy, mọi người chuẩn bị tinh thần đi, 50% còn lại có thể cô ấy sẽ được quy về trạng thái thực vật

Rồi bác sĩ lắc đầu bước đi

- Không thể nào

Vương Nguyên hét lên

- Thôi thì cứ vào trong xem tình hình đã

Rồi ba người vào trong thăm bệnh

Di Di nằm trên giường, thân thể tàn tạ bị tên côn đồ hành hạ đến mức mỗi khi cử động được, cô nhắm mắt cứ ngỡ như chỉ ngủ, mọi người xung quanh khuôn mặt đục ngầu, trầm lặng

... 3 ngày sau ...

- Cậu có chắc là anh ấy không sao đấy chứ?

Thiên Ti trên tay cầm hộp cháo, nhanh chân chạy vào phòng

- Tổ không biết, anh ấy cứ thờ thẫn mấy ngày nay, ăn uống cũng không, chỉ dán mắt vào Killer

Hai người vừa đi viếng Đoàn Ngọc Vũ về, an ủi Ngọc Quý một lát rồi liền chạy đến bệnh viện

Kết!!!

Cánh cửa mở ra, cảnh tượng đập vào hai đôi mắt kia chính là hình ảnh người con trai gầy gò, xanh xao nắm lấy tay của một thiếu nữ đang nằm trên giường bệnh, các vết thương của cô đã lành lặn nên nhìn chỉ như cô đang ngủ

- Tuấn Khải, ăn gì đi

Thiên Ti chạy đến

- Không ăn, không muốn ăn

Cậu lắc đầu

- Vậy sao được? Mau ăn đi, anh nhìn xem, Di Di tỉnh dậy nếu thấy cảnh tượng anh ôm nheo thế này thì sẽ bất mãn, không vui đâu

- ...

Tuấn Khải im lặng, như hiểu được gì đó liền vội uống ly nước rồi ăn sáng

Đã mấy ngày nay anh không ăn gì, suốt ngày chỉ nhìn Di Di, mắt không rời như có ma lực gì hút vào

- Ưm... t... tôi..

Ba người nghe giọng liền tròn mắt, quay về phía người con gái kia, thấy cô cử động nhẹ liền giật bản mình, vội chạy đi kêu bác sĩ

- Bác sĩ ơi, Di Di, cô ấy tỉnh rồi, mau qua đây

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Kết Thúc - Em Là Người Anh Yêu

... Một lúc sau ...

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Tuấn Khải chạy đến hỏi bác sĩ

- Cô ấy tỉnh lại rồi, mọi người có thể đưa cô ấy về nhưng đừng bắt cô ấy làm những việc nặng, xương cô ấy còn đang yếu

- Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm

Thiên Ti cứ lia lịa cuối đầu khiến mọi người cũng phải bật cười

- Vào trong thôi

Vương Nguyên vừa vào đã thấy bóng dáng liu xiú kia đang ngồi uống nước, vội chạy đến ôm chầm lấy

- Di Di, cậu tỉnh rồi

- Há??? - cô bị Vương Nguyên làm giật mình đến ngất ra, rồi khẽ cười - đừng như đứa con nít vậy - cô đẩy Vương Nguyên ra - cậu nói xem, bốn tiểu thư này ở cái bệnh viện chán rồi nên muốn tỉnh để đi chơi, chứ có gì như bộ dạng bị thương đâu mà cậu phải lo lắng thế

- Thế hả? - Vương Nguyên cười nham hiểm - thế này thì sao? - cậu đừng nhẹ lên vai Di Di làm cô nhăn mặt vì đau

- Thằng nhóc này, muốn chết hay sao mà ...

Hai người đang cười đùa vui vẻ thì thấy Vương Tuấn Khải và Dịch Dương Thiên Tỉ bước vào. Tuấn Khải nhìn thấy cảnh tượng thì tim tự nhiên như nhói lại

- Ồ ... - Giọng Di Di ngân dài nhưng mắt vẫn nhìn cậu - mọi người vẫn tốt chứ?

- Như thường ấy mà - Thiên Tỉ cười để lộ núm đồng tiền trên môi

- Bọn tớ cậu biết đó, rất là tốt nhưng mà xem ra đại ca thì không hẳn là tốt đâu

Vương Nguyên nhếch môi rồi Vương Tuấn Khải đến ngồi bên cạnh cô, rồi hai người kia cũng ý tứ một chút, chỉ cười nhẹ rồi bước ra ngoài không quên đóng cửa, để dành thời gian riêng tư cho ai đó

- Anh... không giận em chứ?

Không khí đang im lặng làm cho Di Di có chút ngột ngạt nên cô vội lên tiếng

- À, đương nhiên là không rồi, em tỉnh lại là tốt chứ nói gì đến giận hay không? - Tuấn Khải xoa đầu cô

Reng!!!

Tiếng điện thoại vang lên, là của Di Di, Tuấn Khải thay cô nghe máy, vừa bắt máy lên đã

- Killer, nghe nói cô đã tỉnh lại, chúng tôi muốn hỏi một việc về chuyện ở thế giới đêm

Mặt Tuấn Khải bỗng chốc tối sầm, chỉ lườm cô một cái lạnh sống lưng rồi đưa điện thoại cho cô

- Giải quyết đi

- À ờ...

Người như cô không sợ trời không sợ đất, thế mà giờ đây lại thấy lạnh vì Vương Tuấn Khải. Cô vội vàng nghe điện thoại

- Chuyện gì?

-...

- Bọn họ muốn thế? Cứ làm theo ý họ, giải tán đi

Rồi cô cúp máy

- Ôn thỏa rồi chứ?

- Ừm - cô cười - xuất viện thôi

.

.

.

Về tới nhà đã thấy hai thành viên còn lại của TFBOYS chuẩn bị kế hoạch tác chiến cho bữa tối hôm nay

- Gì đây gì đây? Hai ông cụ non kia, bàn gì thì bàn mà để tôi phải dọn nhà là coi chừng đây

Tuấn Khải liếc xéo

- Hi Hi, đại ca nói vậy là ý gì? Tại em chỉ là muốn ăn mừng thôi - Vương Nguyên nhanh nhẩu đáp, không quên lườm đáp trả ai đó

- Đúng a~~~~!!! Ăn mừng thiếu nữ của chúng ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa - Thiên Tỉ tiếp lời

- Cái gì? Hai đệ hôm nay ăn phải trái cấm của trời hay là thấy ta vừa mới từ giường bệnh nên làm tới hả? - Di Di bặm môi

- Hả? À nhầm, thiếu nữ này đã trở lại và lợi hại hơn xưa mới đúng - Thiên Tỉ vội hươ tay tỏ vẻ mình vô (số) tội

- Vậy bàn được gì rồi? - Vương Tuấn Khải ngồi xuống ghế sa lông để nhập cuộc
- Ờ thì chúng ta đi chơi đâu, đó, xong rồi đi ăn, rồi lại đi uống nước, rồi đi dạo,... - Vương Nguyên bắt đầu xuất bản chương trình liệt kê của mình
- Ủầy!!! Cậu nói gì nhiều thế? - Di Di nhún mày - tôi đi thì đương nhiên là không sao, nhưng mà, cậu nên biết thân phận của mình, muốn tạo scandal hả?
- Ờ hay, Nhị Nguyên đúng là Nhị Nguyên - Thiên Ti vỗ tay tán thành ý kiến của Di Di
- Thế bây giờ biết đi đâu? - Vương Nguyên thắc mắc

- Đi biển đi, lâu rồi chúng ta không có dịp

Vương Tuấn Khải ôn nhu ngồi xem ti vi nhưng miệng vẫn lên kế hoạch

- Hay à nha, đại ca của tụi em có khác, đi thôi

...

- Ở cái xe này ở đâu thế?

Vương Nguyên trừng mắt nhìn Di Di, chỉ sau 5 phút với một cuộc điện thoại, thành quả là chiếc xe mui trần đen bóng loáng kia

- Đúng là suy nghĩ của Thiên tiểu thư không hề tầm thường - Thiên Ti cười
- Quá khen - Cô gạt đầu hài lòng
- Suy nghĩ thoáng chút giùm cái, tụi này chưa có ai là được cấp bằng lái xe, muốn hủy hoại cái danh tiếng thần tượng của tụi này hả?

Vương Nguyên lườm cô

- Ờ nhỉ? Quên mất

Cô gạt đầu - thế đề tôi kêu quản lý chờ mấy người đi

- OK - cả đám đồng thanh

Chiếc xe từ từ lăn bánh, Thiên Ti ngồi ghế trước, ba người còn lại ngồi ghế sau. Mọi người hiện giờ đã ổn định chỗ ngồi. Thiên Ti với chiếc kính đen rộ lỗ lên vẻ soái khí nhưng cũng đầy lạnh lùng của mình, Vương Nguyên đội chiếc mũ lưỡi trai ngược toát lên tính cách hoạt bát của cậu, Vương Tuấn Khải trên người chỉ là chiếc áo sơ mi trắng, quần jeans đen, đơn giản như thế mà cứ làm Di Di phải nhìn chăm chăm, ngất ngây vì vẻ khó cưỡng của cậu

- Nhìn đủ chưa? - cậu lên tiếng, miệng nhếch lên
- À - cô gạt mình quay ra hướng biển - ai thèm nhìn anh chứ?

Cô bây giờ cũng không chê vào đâu được, chiếc váy ren màu trắng đơn giản kia, đôi gầy ba ta tính khiết và mái tóc xoăn hạt dẻ tự nhiên được hòa vào làn gió mát rười rượi lại càng tôn lên vẻ cao quý của cô. Cô nhắm mắt lại môi nở nụ cười thật tươi, tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời bây giờ

Giá như cuộc hành trình này không bao giờ kết thúc

Chợt có người nắm tay cô, theo phản xạ liền quay lại

- Di Di, làm người yêu anh nhé? - Vương Tuấn Khải nắm tay nhìn cô, miệng luôn cười để lộ răng khểnh
- Ừm - cô gạt đầu

Vương Tuấn Khải mừng rỡ, đứng dậy hét lên

- VƯƠNG TUẤN KHẢI MÃI LÀ NGƯỜI YÊU CỦA DI DI!!!

Mọi người chỉ biết cười thầm cái tính cách trẻ con tìm ẩn của cậu

Rồi Di Di cũng vô thức đứng lên, nắm chặt tay Tuấn Khải

- DI DI CŨNG MÃI LÀ NGƯỜI YÊU CỦA VƯƠNG TUẤN KHẢI!!!
- Em nói xem - cậu kéo cô ngồi xuống ghế - cảm nhận về anh coi nào

- Để coi - cô chóng cảm - à, tự luyện
- ... * lườm* nói gì anh nghe không rõ - cậu nhếch môi, đẩy mạnh cô xuống ghế, ép sát cô vào một góc
- Ồ thì anh đẹp trai, soái, đúng là không thể làm ngo được về thần tượng trời phú này mà - cô lắc đầu
- Tốt - câu thả cô ra, định chinh đồn lại bình thường thì
- Khoan đã
- Gì nữa?
- Mau lại đây

Di Di kéo nhẹ cậu xuống, đôi môi chạm nhẹ lấy môi của đối phương, mặt Tuấn Khải đỏ bừng lên

Mọi người cùng nhau nhắm mắt lại tận hưởng cái bầu không khí yên tĩnh, tình khiết này. Chiếc xe cứ thế phóng nhanh như gió, chạy đến ánh dương của bầu chân trời kia. Ai nói tiểu thư ngang bướng không thể bị chinh phục? Ai nói một chàng trai lãng tử không thể không yêu một cô nàng hóng hách?

Thanh xuân thật tuyệt vời, giá như không bao giờ kết thúc. Những tâm tư của kí ức như vừa thoáng qua bất chợt lại tái hiện trong cảm xúc của mỗi người. Vứt bỏ hết u sầu của thời thanh xuân để dang rộng đôi cánh, tiếp tục bước đi trên hành trình dài

* Khoan đã, cảm chạy, còn nữa, đôi lời của tác giả sẽ là một phần đầy thú vị, thông báo cho các bạn những tin hot, chờ đón nha, chưa kết thúc đâu ^.^ *

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngo!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương Đôi Lời Của Tác Giả

Xin được gửi lời chào thân thiện đến mọi người, cuối cùng tớ _ tác giả Dương Thiên Trúc Linh cũng có thể khép lại tác phẩm đầu tiên của mình rồi, hai nhân vật chính từ không hợp cũng thành hợp, cũng xin cảm ơn tất cả các bạn đã đồng hành cùng truyện của mình trong thời gian vừa qua, khoảng thời gian trôi nhanh quá, mình sẽ điểm lại một số thành quả của truyện và tiếp tục triển khai bất ngờ mới. Thành quả: nhiều trang như sản truyện, sstruyen, goctruyen, webtruyen có đăng truyện của mình nên có khi các bạn đọc ở mỗi web khác nhau, sẽ không tích được số lượt xem nhất định nhưng nói chung hơn 100000 lượt theo dõi, cảm ơn vì con số này

2. Bất ngờ: mình cũng không ngờ đến khi kết thúc truyện cũng chỉ cách sinh nhật mình 2 ngày để bước sang tuổi 13, vì mình để ngày sinh của nữ chính trùng với ngày sinh của mình, vậy nên mình quyết định sẽ viết ngoại truyện về buổi sinh nhật của Thiên Tuyệt Di, tận hưởng cùng các thành viên và những hồi ức về Đoàn Ngọc Vũ, mong mọi người ủng hộ nha

3. Sau khi cuốn truyện này kết thúc, nối tiếp cuộc hành trình của Tứ Diệp Thảo chân chính tên Dương Thiên Trúc Linh này sẽ là bộ truyện " Ánh lên thời thanh xuân ".

Cuốn truyện đã đăng được 2 chap rồi, sau này mình sẽ tập trung vào truyện này, mong các bạn ủng hộ, một số fan của Dương Thiên Trúc Linh đã lập fanpare trên facebook, bạn nào muốn biết chi tiết thêm thời gian đăng truyện thì vui lòng tham gia trang.

Bây h mình sẽ bắt đầu vào chương ngoại truyện để kết thúc tác phẩm đầu tiên này, mấy bạn từ từ ngâm nga ca khúc của TFBOYS trong lúc mình điền đầu suy nghĩ chương kết nha (thật ra là do ký tự chưa đủ nên đành mượn bài hát để kéo dài =,=)

Bài hát: Sủng Ái - TFBoys

Xiao xiao de nian ji huan bu dong shi me shi ai

Que bei ni tian tian de xiao gei da bai

Ni zha zhu da da de yan jing na me ke ai

Shuo hua de shou wang na er bai

Mei yi tian shang ke xia ke du hui you ni de pei ban

Mei yi miao nei rong wo du hen xi huan

Jie bu kai de ji he tu an he ni hong de lian

Dao di you duo shao ge da an

Wo zhi xiang gei ni gei ni chong ai

Zhe suan bu suan bu suan ai

Wo huan huan huan gao bu ming bai

Kuai le de shi xiang gen ni fen xiang

Nan guo xiang gei ni jian bang

Di yi ci wei yi ge ren jin zhang

Wo hao xiang dui ni dui ni chong ai

Cai duan duan ji ge li bai xin qing huai yin wei ni bu zai ~

You yi dao guang nuan nuan de sa xia lai

Ren bu zhu de xiao qi dai yin wei ai

Xiao xiao de nian ji huan bu dong shi me shi ai

Que bei ni tian tian de xiao gei da bai

Ni zha zhu da da de yan jing na me ke ai

Hao xiang ba ni zhuang jin kou dai

Qi shi wo you yi ge hao de xiang fa zhun bei da suan

Liu dao shi nian yi hou zai gen ni shuo

Gei ni mai zui da de fang zi zui ku de qi che

Zou bian shi jie mei ge jiao luo

Wo zhi xiang gei ni gei ni chong ai

Zhe suan bu suan bu suan ai

Wo huan huan huan gao bu ming bai

Kuai le de shi xiang gen ni fen xiang

Nan guo xiang gei ni jian bang

Di yi ci wei yi ge ren jin zhang

Wo hao xiang dui ni dui ni chong ai

Cai duan duan ji ge li bai xin qing huai yin wei ni bu zai ~

You yi dao guang nuan nuan de sa xia lai

Ren bu zhu de xiao qi dai yin wei ai

Rap: karry

jiu zhe yang kan zhuo ni lian hong hong de hu xi zai wo men de xin li ni jiu shi wo de di si ni

One two three go! Zhe bu zhi shi wo de show ni bu yao zou deng yi deng hou deng wo neng qian ni de shou

Jiu jing shi bu shi ai dao di shi bu shi ai
Wo shi tou mu tou man tou cong tou nao dai bu gou
Wo xiang zhe jiu shi ai
Ming ming zhe jiu shi ai wo ting ni kan ni xiang ni yao ni kai xin mei gou
Wo zhi xiang gei ni gei ni chong ai
zhe suan bu suan bu suan ai
Wo huan huan huan gao bu ming bai
Kuai le de shi xiang gen ni fen xiang
Nan guo xiang gei ni jian bang
Di yi ci wei yi ge ren jin zhang
Wo hao xiang dui ni dui ni chong ai
Cai duan duan ji ge li bai xin qing huai yin wei ni bu zai ~
You yi dao guang nuan nuan de sa xia lai
Ren bu zhu de xiao qi dai yin wei ai
Wo zhi xiang gei ni gei ni chong ai
Zhe suan bu suan bu suan ai
Wo huan huan huan gao bu ming bai
Kuai le de shi xiang gen ni fen xiang
Nan guo xiang gei ni jian bang
Di yi ci wei yi ge ren jin zhang
Wo hao xiang dui ni dui ni chong ai
Cai duan duan ji ge li bai xin qing huai yin wei ni bu zai ~
You yi dao guang nuan nuan de sa xia lai
Ren bu zhu de xiao qi dai yin wei ai

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương Ngoại Truyện 1: Mãi Mãi Yêu Anh

... 5 tháng sau ...

Thời gian: Sáng ngày 18/6

Địa điểm: Biệt thự ROSE (nhà Di Di)

- Con gái, giờ này vẫn còn ngủ sao?

Thiên mama gõ cửa phòng của bảo bối Thiên gia

- Mama, thường ngày con vẫn dậy trễ vậy mà? Kêu chi sớm vậy?

Trên giường, Thiên tiểu thư của chúng ta vẫn còn nằm ì ra đó, cuộn chân khắp mình, tối hôm qua cô thức khuya để làm bài tập hè nên sáng nay dậy muộn là phải

- Mẹ nói cho con biết, hôm nay là ngày con chào đời đấy

- Gì cơ? Ngày con chào đời á? Nếu vậy sao con đã biết nói biết đi nhanh thế?

- À mama nhầm, hôm nay của 15 năm trước là ngày con chào đời đấy

- À, là hôm nay sinh nhật con chứ gì

- Vâng bảo bối yêu dấu

- Vậy mọi người ăn sáng vui vẻ, hôm nay con chỉ có ước nguyện là muốn ngủ thôi

- Tuyệt Nhi, mama nói cho con biết, giờ này con muốn ngủ chứ gì? Được, vậy để mama xuống tiễn Tuấn Tuấn đi

- Cái gì? Vương Tuấn Khải lên sao? - cô dựng cả người lên, vỗ vỗ mặt rồi - chờ con 5 phút, con xuống ngay

Mama ở ngoài chỉ nghe được tiếng đồ, bẻ của chai lọ rồi tiếng rút điện thoại, lục quần áo, thật bó tay đưa con gái hậu đậu này mà

... 5 phút sau ...

Dưới nhà, Vương Tuấn Khải ôn nhu ngồi uống trà với gia đình Di Di

- Cháu càng ngày càng soái đó nha

Thiên chủ tịch cười rồi rót cho cậu ly nước

- Chủ tịch quá khen - cậu cúi đầu

- Mọi người ngồi đợi chút, Tuyệt Nhi sắp xuống rồi - Thiên mama đi xuống vẫn lắc đầu

- Có chuyện gì à? - Thiên chủ tịch ngạc nhiên hỏi

- Em đã nói tối hôm qua anh nên coi chừng con bé, bảo nó ngủ sớm mà

- Anh nghĩ nó đi ngủ sớm nên thôi

- Baba mama con xuống đi... ayia!!!

Chưa nói được bao nhiêu chữ, thân hình Di Di nhỏ bé của chúng ta đã không may đáp đất một cách an toàn

- Lại sao nữa bảo bối? - Thiên baba cười

- Không có gì

Cô lắc đầu, nhanh chóng đứng dậy rồi ngồi vào bàn khách, thấy Vương Tuấn Khải liền nhú mày thắc mắc

- Anh ở đâu ấy nhỉ? Để tôi nhớ, nhìn anh quen quen nhỉ?

Vương Tuấn Khải thì không để ý, cứ mãi ngắm nhìn những họa tiết trên ly trà, nghe thấy giọng điệu quen quen liền ngẩng đầu lên

- Di Di? - anh ngạc nhiên - phải em không vậy? Sao có 5 tháng không gặp mà nhìn khác quá

- Thế anh là ai? - cô gái đầu

- Yò!!! Con nhóc này, soái ca Vương Tuấn Khải của em đây - anh xoa đầu cô

- Tuấn Khải? À nhớ rồi, 5 tháng không gặp

Cô cố giữ vẻ bình tĩnh, chứ thiệt ra trong lòng đã sớm mừng thầm, suốt thời gian qua trong đầu cô chỉ có mỗi hình bóng của Vương Tuấn Khải, cô vẫn còn nhớ, sau cuộc đi chơi lần đó, Thiên mama bảo là chuyển về Bắc Kinh học để xử lý một số việc công ty của cô làm cô suốt ngày trần trọc ngủ không

được, lên trường thì cà gà cà gặt, chả thèm nói chuyện với ai, cô đã quen với bầu không khí khi có Vương Nguyên, Thu Hường bên cạnh, sao tự nhiên lại cảm thấy trống vắng. Ráng cầm cự ngày qua ngày, miễn mang không làm bài tập về nhà làm thầy cô giáo cũng kinh ngạc trước một nữ thần trộm trường đây. Không làm bài tập không nói, đăng này họ phạt cô cũng chả chống cự gì, nói gì làm đó. Ấy mà điểm kiểm tra luôn đứng nhất lớp mới hay chứ?

Bây giờ cô ít nghịch hơn rồi, tính cách dường như trầm lại làm ai cũng lo lắng, kì nghỉ hè suốt ngày nhốt mình trong phòng không muốn ra ngoài

- Thôi hai con nói chuyện vui vẻ, Tuyết Nhi, con với Tuấn Tuấn muốn đi đâu thì đi nhưng trước 5h chiều có mặt tại nhà đấy - Thiên mama dặn dò

- Vâng vâng, con biết rồi - cô gật đầu chán nản

Thấy bảo bối của mình buồn, đương nhiên Thiên chủ tịch cũng không mấy vui về liên ngọ ý

- Hay thế này đi, Tuấn Tuấn, con dắt Tuyết Nhi đi chuẩn bị cho tối nay sinh nhật con bé nhà

- Vậy cũng được ạ - Tuấn Khải cười

- Ở thế con không được đi chơi á? - Cô chu môi

- Bảo bối của ba, đi chơi? Hẹn lần sau cũng được, hôm nay baba tổ chức sinh nhật cho con long trọng, mời hơn 700 khách quý, con không phải là muốn làm mất mặt ba đó chứ?

- Ờ vậy thôi - cô bĩu môi - mà thôi hai người đi nhanh chứ không kịp buổi họp hôm nay đấy

- Bây giờ lên phòng em trước - Tuấn Khải liếc Di Di - đi

- Rồi rồi

Cô gật đầu rồi cùng cậu lên phòng

... Phòng của Di Di ...

Suốt đường đi, Tuấn Khải trong lòng cứ nghĩ căn phòng huyền diệu của Di Di bé nhỏ sẽ ngập tràn màu hồng xin xắn, nào ngờ...

- Vào đi, cô mở cửa vào, hèn Tuấn Khải vừa trở về thực tại đã thấy một màu xám xịt trước mặt

- Phòng em? Đùa anh sao?

- Sao chứ? Hợp với em mà

Căn phòng được phủ lên một màu xám pha lẫn với màu tím, có kim tuyến rắc xung quanh tô lên vẻ huyền bí nhưng cũng đầy ma thuật, trên tường có hoa văn hình con cua

- Anh không thích sao?

- Đương nhiên là không

- Vậy thôi - cô xụ mặt - thế kêu em lên đây làm gì?

- Thay đồ - cậu cười rồi mở tủ đồ cô ra - để coi

Di Di an phận ngồi trên giường bấm điện thoại, thật ra đang chat với Vương Nguyên

Di Di sinh nhật vui vẻ

Cảm ơn cậu nhiều, thế không sang đây chơi à?

Chắc không được rồi

Chán vậy

Có đại ca sang mà còn chán gì?

Không có bạn thân đương nhiên là chán rồi

Hì hì, nói đùa chứ khi nào luyện tập ở công ty xong thì tớ sẽ sang

ukm, mà công ty cậu ở đâu thế?

Bắc Kinh

Ờ? Gần thế mà không sang chơi?

Đề coi đã, thôi bye

Bye

- Xem ra cái tủ đồ này còn ảo diệu hơn căn phòng của nó nữa? - Tuấn Khải lẩm bẩm

- Sao cơ?

- Không có gì, mặc bộ này đi

Cậu đúng là có mắt thẩm mỹ nha, áo sơ mi tinh khiết kết hợp chân váy xòe xanh dương nhạt

- Được rồi, em mặc - rồi cô vào phòng tắm thay đồ

5 phút sau đã thấy thiếu nữ của chúng ta lên sàn, nhìn như công chúa

- Không được, vẫn còn thiếu gì đó - cậu nhui mày, lấy ra thêm chiếc mũ vành màu nâu nhạt, đội lên đầu cô, thế này mới đẹp chứ?

- Làm quá - cô bĩu môi

Rồi hai người cùng nhau dạo phố, chen vào những chỗ đông đúc để fan khởi phát hiện, cô được Tuấn Khải dẫn đi chỗ này chỗ kia, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười, nụ cười này không biết bao lâu đã bị dập tắt vì sự cô đơn nhưng bây giờ nó đã trở lại trên môi cô rồi. Cô chỉ lặng lẽ nhìn Tuấn Khải vui đùa dắt cô đi chơi, thu gọn hết những khoảnh khắc này vào trong mắt mình vì cô biết, rồi sẽ phải xa cậu lần nữa, sớm thôi. Cô không trách cậu, thần tượng của bao nhiêu người mà, nhất là mùa hè này lịch trình của cậu lại dày đặc hơn, không biết khi nào mới có thể được gặp cậu lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!!* (*Tfboys Verson*) được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Wang Jun Kai, Wo Ai Ni!!!

Đến chiều 2 người mới trở về, căn biệt thự dường như đã đông đúc hơn, người hầu chạy tới chạy lui làm biết bao nhiêu việc- Mama cũng nhiều chuyện thật, đi ăn một bữa là được rồi, cần gì phải nổi trội thế này chứ?

- Em là tiểu thư duy nhất đương nhiên phải sung ái hết mực rồi
- Tiểu thư - quả gia Lí từ đâu chạy đến - Cô có khách trên phòng
- Vâng - cô mỉm cười rồi quay sang Tuấn Khải - anh có việc gì bận không?
- Có ak, vậy anh về trước, tối anh đến, hẹn gặp em sớm, bảo bối của anh

Rồi cậu hôn nhẹ lên má cô

- Ayia! - cô đỏ mặt rồi nhanh chân chạy lên lầu

Kết!!!

Cánh cửa vừa mở ra đã thấy thân hình quen thuộc

- Đoàn Ngọc Quý

Di Di cười, đến ngồi bên anh

- Em có vui không?
 - Vui a~~!!! Sao anh biết nhà em?
 - Cha anh từng là quản gia ở đây mà? Em chắc vẫn còn nhớ
 - À, chú Đoàn Ngọc Khoa, chú ấy sao rồi?
 - Từ sau khi Ngọc Vũ mất, ông ấy chuyển về quê sống rồi, để anh ở đây học hành
 - Ồ!!! Em rất tiếc về việc đó
 - Không sao - anh cười - hôm nay sinh nhật phải vui vẻ lên đó, đừng có mang cái mặt lạnh mà đón khách nhá?
 - Anh cứ đùa - cô chu môi
 - Chứ sao nữa? - anh xoa đầu cô - có quà tặng em này
 - Đâu đâu? - cô nhìn xung quanh
 - Đây, trông quà còn hơn trông anh nữa đó hả?
 - Hi hi, em dỗi mà - ô cười
 - Đây - rồi Ngọc Quý lấy trong túi ra một hộp quà nhỏ màu xanh dương được bao bọc khá tinh tế
 - Em mở được chứ?
 - Đương nhiên
 - Cảm ơn anh
- Rồi cô nhẹ tay mở nắp quà ra, thấy chiếc nhẫn vàng có đính kim cương liền bắt ngó, lờm Ngọc Quý một cái
- Anh định làm gì?
 - Đồ ngọc - anh cốc đầu cô - chiếc nhẫn này là lúc anh mới thích em, định mua tặng em đó, nhưng mà sau này biết em thích Tuấn Khải rồi, anh lại có suy nghĩ khác, sao không để em chọn thứ mà em muốn? - rồi anh tận tay đeo chiếc nhẫn vào cho cô
 - Cảm ơn anh nhiều - cô cười rồi hôn nhẹ lên má anh - coi như đáp lại lời cảm ơn này nha
 - Ủ - Ngọc Quý chỉ gạt đầu xuống ngại ngùng

Đã hơn 6 giờ, khách đến đông nghẹt, cái khoảng nhà rộng rãi bao lâu như âm u nay đã tràn ngập tiếng cười, mọi người cùng nhau bàn việc, thư giãn. Thiên chủ tịch đi hết bàn này đến bàn khác để tiếp khách. Thiên mama thì rất chi là ung dung, ngồi trên ghế sofa cùng các phu nhân khác ... tám chuyện

Ba chàng TFBOYS đương nhiên là cũng tham dự, ai nấy đều khoác lên mình một vẻ đẹp cao sang pha lẫn tinh nghịch, Ngọc Quý và Thu Hường cũng được mời tới, Ngọc Quý thì đi cùng với TFBOYS, còn Thu Hường thì dạo xung quanh

Rồi ánh đèn hào quang, mờ ảo kia được dịu lại, trên cầu thang được trải lụa, thân hình thiếu nữ yêu kiều kia nhẹ bước xuống, mọi người dồn hết ánh mắt vào đó. Thiên Tuyết Di khoác trên mình vẻ đẹp long lanh với chiếc váy dạ hội màu xanh dương nhạt không tay được đắp lên vài viên kim cương và một lớp kim tuyến mỏng. Mọi người đều gật đầu hài lòng. Cha cô bước đến bên cô rồi triển khai

- Hôm nay bữa tiệc này được tổ chức mừng sinh nhật tiểu thư nhà họ Thiên, mọi người phải "không say không về nha "

Rồi ông dẫn cô đi từng bàn để giới thiệu với đối tác, cứ đi lòng vòng làm cô muốn rã rời cả chân

- Ba, con qua với bạn con nhá

- Vội gì chứ? - ông cười

- Nhưng mà...

- Cháu có thể mời cô ấy nhảy một bài không ạ? - Vương Tuấn Khải từ đâu bước đến với bộ âu phục màu đen soái đến nỗi làm Di Di giật cả mình

- Đương nhiên là có thể, con rě tương lai

Rồi ông cười lớn

- Ba này...

Cô ngại ngần cúi đầu

Rồi Tuấn Khải dẫn cô ra giữa, hòa vào đám đông kia. Hai người cứ từng bước uyển chuyển theo khúc nhạc

- Hôm nay em đẹp lắm - Tuấn Khải lên tiếng

- Cảm ơn anh - cô cười tỏa nắng, thoáng chút làm tim ai đó đập nhanh một nhịp

Hai người cứ hòa vào ánh sáng huyền ảo kia, cho đến khi bài hát kết thúc, Tuấn Khải dẫn cô lên sân thượng

- Anh cũng biết chỗ này sao? - cô gỡ đầu

- Anh đâu có biết? Là Thiên Tỉ chỉ ấy chứ

- Thiên Tỉ?

Vừa lúc đó cũng là lúc cánh cửa mở ra

- Thiên Tuyết Di! Sinh nhật vui vẻ!

TFBOYS cùng Đoàn Ngọc Quý và Thu Hường từ đâu đem chiếc bánh sinh nhật hình ngôi sao đến trước mặt cô

- Mọi người... - cô xúc động - cảm ơn mọi người nhiều

- Khách sáo gì chứ? Chúng ta là bạn mà, mau ăn thử bánh đi, tớ tự làm đó - Vương Nguyên cười

Vừa nghe đến câu "tớ tự làm đó" của Vương Nguyên mọi người đã thấy nổi cả da gà

Khi thử mùi vị thì... ayia... "ngon" đến làm mọi người nổi cả da gà

- Hơ hơ, đúng là ngon thiệt - Di Di bất đắc dĩ phải cười

Rồi cô tiến về phía bầu trời kia, chợt thấy bóng dáng Ngọc Vũ hiện lên, mỉm cười với cô

- Di Di, chúc mừng sinh nhật, cô bé 15 tuổi của tớ, kiên cường lên nhé, cậu mãi là thần tượng của tớ

Rồi bóng dáng Ngọc Vũ vụt biến mất

- Ngọc Vu, tớ nhớ cậu

Cô rung rung, mọi người đùa dòn vui vẻ, Tuấn Khải lặng lẽ đến bên cạnh cô

- Anh ước chúng ta có thể mãi bên nhau như thế này

- Em cũng thế, mãi mãi và mãi mãi

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Làm Ngơ!!! (Tfboys Verson)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.